SEKTY

SKRYTÁ HROZBA SOUČASNOSTI

ANTONIO LUIS MOYANO

Copyright © 2002 Ediciones Nowtilus S. L.
Translation ©Vratislav Konečný, 2011
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Ze španělského originálu SECTAS - LA AMEZANA EN LA SOMBRA
přeložil Vratislav Konečný
Snímky poskytla agentura ISIFA
Redakční úprava Miroslav Kozák
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, 2011
shop@alpress.cz
Tisk a vazba: ^ ***FINIDR,*** s. r. o., Český Těšín, www.finidr.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7362-882-6

Obsah

Prolog 9

Úvod 15

Kapitola první
Sekty a vymývání mozků 21

Kapitola druhá
A takhle vypadá zasvěcení do řad sektářů 33

Kapitola třetí
Jeden z mých nejbližších se přidal k sektě.
Co mohu dělat? 55

Kapitola čtvrtá
Protokol: sekty 63

Kapitola pátá
Psychopatičtí vůdci schizofrenních sekt 69

Kapitola šestá
Sekty a zpravodajské služby 81

Kapitola sedmá
Sekty a armáda 107

Kapitola osmá
Sekty a politika 119

Kapitola devátá
Sekty a ti slavní 135

Kapitola devátá
Sekty a sex 147

Doslov 161

Otřásla jsem zemí i mořem
od Hadovy říše až po Olymp,
abych vlastníma rukama pohladila oblaka,
do hrsti vzala nebeskou modř
tam, kde žijí samotní andělé a cherubové.

V marné snaze najít společníka na své pouti
procitla jsem v oné marnivé oáze
ze sna pod stromem života,
znovuzrozena v boží čistotě
zatoužila jsem po zakázaném ovoci.

Zdáli jsem zaslechla chór lidských hlasů
vybízející svrhnout duši do hlubin pekelných
a věřila jsem, že své paže
snad ukryji pod hladkými křídly.

Mnoho měsíců jsem bloudila
za temného šepotu ze záhrobí,
avšak zůstala jsem zde se zlámanými křídly,
pobodanou duší
a očima zalitýma slzami.

Když se moře a oceány obrátily v suchou pustinu,
zbavila jsem se polámaných křídel a vpustila dech
do puklin ve vyprahlé zemi,
s cáry duše ponechanými v proudu tichého šelestu.

Vzduch, jejž jsem dýchala, náhle byl dusivý a těžký
a soužil mne slibovaný ledový déšť seslaný z nebe.
Slunce, hvězdy i Měsíc v mých rukou
se znenadání proměnily v zářící a jasnou postavu.

Sladký med, který mi Měsíc dával,
se smísil s krutým jedem,
v ústech zanechával jen hořkou pachuť
zrádných vlídných slov,
které mou duší jako dýky pronikaly
a v mém nitru rozdmýchaly bouři.

Z neklidného spánku v mlžném oparu
oslepujícím mé smysly
probudily mne křehké lístky lehce se snášející
na moji znavenou duši.

Poema od Nieves Moyanové

Prolog

Na jakoukoliv skupinu lidí, která se z ideologických důvodů vyčleňuje ze společnosti, se díváme s obavami. To platilo v každé době. Většinová společnost bývá ostražitá a nedůvěřivá k těm, kteří jdou proti proudu, a to více z neznalosti, pohodlnosti či strachu než z vnitřního přesvědčení a schopnosti vlastního úsudku, a cítí se tak být více legitimní.

Nedůvěra často přerůstá v zášť k těm, kteří se před svým okolím uzavírají a zcela nebo částečně tají svou činnost, přičemž mezi ně nemá šanci proniknout nikdo, komu to oni sami podle svých pravidel nedovolí. Někteří se spíše dobrovolně odvrátí od většinové společnosti ze studu vyjádřit svůj vlastní názor či odhalit své zvyky a touhy. Sami pak raději volí vyloučení a izolaci dříve, než je ostatní odsoudí a zavrhnou. Jejich volbu, která by měla být chápána jako vyjádření vlastní svobody, si často vykládáme jako akt agrese a nepřátelství.

Popisuji zde nepsané pravidlo mezi institucemi na jedné straně a společností na straně druhé. Aby ti první dokázali pohodlně ovládat masy tvořené takzvanými *obyčejnými lidmi* - termín, který je používán tak lidově a přátelsky, přitom by již ze své definice měl být pejorativní -,

nastavují politické, ekonomické a náboženské autority tvořící uzavřené spolky s utajovanými cíli pomocí legislativních a mediálních her společenské normy a vytvářejí názory, které pak společnost přijímá za vlastní, přestože před několika málo lety ještě mohla smýšlet zcela opačně. Každému, kdo si běžně všímá, co se kolem něj děje, je jasné, jak dokáže vyšší moc manipulovat s davy. Bude-li takový člověk uvažovat v širším pohledu, snadno ho napadne, že každá společnost je v podstatě jakoby jedna velká sekta a také se podle toho chová.

Sekta, která ani nepotřebuje přijímat nové členy, protože její pravidla jsou lidem vštěpována již od dětství ve školách a v rodině - a až nastane pravý čas, mohou jich silní vůdci využít, aby dostali masy tam, kde je chtějí mít. Jazyk jakožto pouhý nástroj k dorozumění pak bývá mylně označován za to hlavní, co určuje naši příslušnost k té které mase. Obdobně mylně bývají interpretovány tradice, další „hodnoty“, které si chráníme, jež jsou však ve skutečnosti pouhými zvyky, většinou úzkostlivě a zbytečně dodržovanými již od dávných dob, přestože největší váhu v řízení chování mas mají bezpochyby dva faktory: stát a náboženství.

Příslušnost k takové obrovské sektě jistě přináší určité výhody, ale nutí nás také k různým kompromisům, jakými je ctění a dodržování určitých principů a norem z nich vycházejících. A ti, kteří na ně nechtějí přistoupit, musí vždy čelit různým druhům nátlaku ze strany většinové společnosti. Například nedostatek patriotismu, který bývá v době míru tolerován, bude za válečného nebo předválečného stavu potrestán, nezřídka i smrtí. To samé platí i o náboženství, které často nepřipouští odlišný názor, jiné myšlení. Ze všech období lidských dějin známe případy, kdy společnost s větší či menší tvrdostí trestala ty, kteří nedo-

držovali náboženská přikázání nebo dávali veřejně najevo nedostatek víry. Dnes vídáme extrémní příklady takových trestů v muslimských zemích, v minulosti to platilo o katolickém světě.

Fernando Jiménez del Oso

ÚVOD

Naším záměrem není touto knihou čtenáře o něčem přesvědčit. Naopak mu nabízíme, aby si se zdravou skepsí vytvořil vlastní kritický postoj k informacím, které mu na následujících stránkách přinášíme. Na tak kontroverzní téma, jakým je fungování a existence sekt, existuje mnoho různých názorů, počínaje těmi, které vykreslují sekty už z jejich podstaty jako zhoubné organizace a jednoznačně je odsuzují, až po ty, které je obhajují jako jedinou možnost, jak bránit svou pravdu a přístup k životu. Žádný z těchto názorů by nám neměl připadat jako ten nejpřiměřenější. Sekty bychom měli chápat především jako struktury tvořící součást společenského řádu. V této knize nehodnotíme, zda jsou dobré, či špatné. Naším přáním je předejít tomu, aby se čtenář po jejím přečtení nepřiklonil k žádnému z extrémních názorů.

Abychom vám nabídli co možná nejobjektivnější pohled na toto téma, rozdělili jsme knihu na dvě odlišné části, které je možné číst nezávisle na sobě. První část se věnuje problému z psychologického hlediska a odhaluje některé principy zasvěcování a nuceného přesvědčování, jemuž se populárně říká *vymývání mozku* a jež sekty používají vůči svým přívržencům. Díváme-li se na sekty jako na společenský fenomén, nalezneme ve druhé části jejich popis z různých stran: zde se věnujeme postavení samotných vůdců, vlivu

těchto organizací na naši společnost, na politickou a ekonomickou sféru, kterou sekty prostupují, a tak dále.

Jediná kniha jistě nemůže obsáhnout tak velké téma komplexně, a vždy proto zůstanou některé otázky nezodpovězené. Rovněž se mohou objevit chybné úsudky. Za to se čtenáři předem omlouvám. Navzdory nedostatku prostoru a chybám, které se mohou v této knize objevit, si dovoluji tvrdit, že vám na fenomén sekt nabízím dostatečně široký pohled, který uspokojí jak toho, kdo se s tímto tématem setkává poprvé, tak toho, kdo jej už několik let studuje. K tomu, aby čtenář získal opravdu kompletní informace, by musel hledat v mnoha knihách, jež byly o sektách publikovány.

Nezbývá než dodat, že doufám, že pro vás budou následující stránky zábavou a příjemně stráveným časem.

Část první

SVŮDNÝ PŮVAB SEKTY

Principy získání a přesvědčení jedince

Kapitola první

SEKTY A VYMÝVÁNÍ MOZKŮ

Je vcelku pravděpodobné, že si nyní klidně listujete touto knihou, aniž byste cokoliv tušili. Vaše partnerka (či partner) dnes přišla domů později než obvykle, nicméně s dobrou výmluvou. Jistě že není třeba lámat si hlavu s tím, proč pozměnila svůj obvyklý denní program, či snad se přímo obávat, když její vysvětlení, kde trávila dnešní večer, nepůsobí dost věrohodně. Ve skutečnosti není žádný důvod pro jakákoliv podezření, vždyť jste si mezi sebou vždycky dokázali o všem promluvit. Vy přece nemáte před svou partnerkou co tajit, tak proč by měla ona něco skrývat?

Když potají nahlédnete do partnerčina diáře nebo si poslechnete hlasovou schránku jejího mobilu, nenajdete jediné jméno, jež byste neznali, a neuslyšíte jediný vzkaz, který by vzbudil vaši nedůvěru. Můžete proto klidně spát s pocitem, že veškeré obavy z možné nevěry se ukázaly jako liché. Napadlo vás přesto někdy, že by některý z vašich nejbližších podlehl svůdnému kouzlu sekty?

Sektářství ve sdělovacích prostředcích

Jako vnímaví čtenáři jste se jistě již s tématem sektářství setkali díky sdělovacím prostředkům, které však ne vždy podávají nejpravdivější informace. Různé diskuzní či na-

učné pořady, které často popisují problém bez protikladného pohledu, ale také seriály stále dokola opakují slovo *sekta* pouze ve spojení s úsudkem a předpokladem, že jde o jakési tajemné podsvětí, který však jen zřídka odpovídá skutečnosti. Mnoho televizních seriálů si pohrává s tématem sekt ve scénářích některých dílů a pomáhá vytvářet chybný, i když velmi snadno přijímaný mýtus o zničující povaze těchto organizací. K lepšímu pochopení objektu našeho zájmu - dříve než se budeme snažit najít definici toho, co je považováno za „destruktivní sektu“ - by bylo dobré vyvarovat se předsudků a klamných mýtů, s nimiž je toto téma spojováno. Zde jsou některé z nich:

- Sekta představuje obchodní spolek, který se pouze snaží získat od svých stoupenců peníze. Omyl. Zájmy sekty zašly dál než jen k pouhému obohacování. Zpočátku jde opravdu především o uspokojování egocentrických potřeb vůdce, který sám sebe představuje jako osvíceného a vyvoleného Bohem. Když se pak řady členů sekty rozšíří, začíná jít o prostředek k dosažení moci.

- Mnoho sekt zneužívá své stoupence k prostituci. Omyl. Tento názor se rozšířil v osmdesátých letech minulého století, aby vysvětlil podstatu sekty zvané *Boží děti*, kterou soud nakonec zprostil obžaloby. Nikdy nebylo prokázáno, že by docházelo k jakékoliv kuplířské činnosti, ačkoliv žaloba vznikla na základě obvinění z trestného činu podněcování k prostituci, jak vyplynulo ze zabavených materiálů, doktrinálních textů a videí.

- Sekty jsou problémem, který se týká těch nejmladších. Omyl. Přestože v šedesátých a sedmdesátých letech minulého století sekty pohlcovaly převážně mladou gene-

raci, dnes již tomu tak není. Průměrný věk členů se zvýšil a stále častěji se objevují případy, kdy starší lidé hledají v některých z těchto organizací útěchu či sílu k překonání životní krize, jakou je třeba rozpad rodiny.

- Stoupenci sekt přijdou o rozum. Omyl. Ačkoliv je zřejmé, že někteří lidé upadají do psychotických stavů, nestačí k tomu jen pouhá hypnotická sugesce řízená autoritami sekty; k navození takových stavů je nutné, aby měl subjekt k dané poruše nějaké vrozené či jinak získané dispozice.

- Svět sektářství je okrajovou záležitostí, která si podmaňuje pouze sociálně slabé vrstvy. Omyl. Řady věřících většiny zhoubných sekt se rekrutují ze všech možných úrovní společnosti a poměrně často zahrnují i známé a veřejně činné osobnosti, které zde mnohdy hledají jakýsi azyl před stresujícím a ukvapeným rytmem jejich života.

Co je to vlastně sekta?

Když dnes média věnují část prostoru diskuzím na toto téma, objeví se první úskalí spojené s výkladem fenoménu, jemuž se tato kniha věnuje. Vžijeme-li se do role etymologů, kteří se dodnes nemohou shodnout na původu slova *sekta*, nalezneme jeho kořeny v latinských výrazech *secedo* či *secutus, secuta, secutum*, jež lze přeložit přibližně jako *odtrhnout se* nebo *vyčlenit se.* Můžeme také zmínit křesťanství, které - ještě než dosáhlo privilegovaného statusu oficiálního náboženství - bylo a dodnes často je považováno za odpadlickou sektu judaismu.

Jak je patrné, v definici slova nenalézáme žádný pejorativní význam; pod označením *sekta* bychom tedy mohli vnímat jakoukoliv skupinu lidí náboženského nebo filozofického charakteru vyčleněnou z hlavního proudu, jejíž existence by byla při svobodě vyznání zcela legitimní. Podíváme-li se na původní význam slova *sekta*, můžeme tento výraz - historicky spjatý výhradně s náboženstvím - použít i pro různé jevy v naší současné společnosti; můžeme jím například označit skupinu lidí, která své členy „odtrhává“ od okolního společenského prostředí.

Výraz sekta je v tomto smyslu termínem připouštějícím mnoho významů v závislosti na užitém kontextu. Ačkoliv záměr odlišit neškodné sektářské spolky od těch ostatních vedl ke snaze o vytvoření dalších termínů, které si připomeneme později. Naléhavá potřeba nalézat krátká a výstižná pojmenování ve sdělovacích prostředcích dala vzniknout slovnímu spojení *destruktivní* (též zhoubná) sekta, označující každou skupinu s totalitárními rysy, která izoluje své členy od společnosti, omezuje jejich svobodu a používá k tomu represivní techniky zasvěcení.

Během kongresu o problému sektářské problematiky v Racine v americkém státě Wisconsin v roce 1985 byl přijat termín „destruktivní sekta“ pro jakékoliv „totalitní hnutí vedené formou odloučení od společnosti nebo náboženské uskupení kulturního či jiného typu vyžadující od svých členů naprostou oddanost či uctívání jiné osoby nebo ideje využívající k tomu technik manipulace, nátlaku a ovládání k dosažení cílů jejího vůdce a požadující od svých stoupenců absolutní závislost na úkor jejich rodinného nebo společenského postavení.“

Pepe Rodríguez, jeden z nejplodnějších autorů na toto téma, podává definici výrazu destruktivní sekta podle škodlivosti jejího chování z pohledu psychologického,

sociálního a právního. Za škodlivé považuje takové uskupení lidí, které kromě používání nátlakových technik „působí značnou či naprostou destrukci citových pout nebo schopnosti komunikace sektáře se svým sociálním prostředím i se sebou samým“, a navíc vykazuje takové jednání, které „neuznává nepopiratelnost práva v právním státě“.

Právník a historik Vidal Manzanares považuje sektu za „takovou skupinu lidí, která se projevuje jednotlivými nebo všemi těmito vlastnostmi (ne však jen jednou z nich): pyramidovou organizací, bezvýhradnou podřízeností vůdčí osobě, odmítáním vnitřní kritiky, sledováním politických či ekonomických cílů pod maskou ideologie spirituálního typu, ať už filozofickým, nebo náboženským využíváním svých členů k dosažení vlastních cílů sekty a ke kritice jiných náboženských či politických autorit.“

Velice chytrá manipulace

Rodríguez Carbaillera, doktor psychologie a spoluzakladatel prvního asistenčního centra pro osoby postižené tímto problémem, vnímá sekty jako „prototyp využívání formy nátlaku“. Doporučuje výraz „represivní sekty“ a upozorňuje, že častěji používaný termín destruktivní sekta zní příliš negativně a nepřesně vysvětluje složitost, s jakou tyto organizace obvykle fungují.

Existují i jiná společenství, jež nejsou považována za typické sekty, která však rovněž využívají represivních prostředků manipulace. K tomu Rodríguez Carballeira doplňuje, že „to, co definuje represivní sekty mezi ostatními systémy nebo společenskými seskupeními, jsou rozsah, intenzita a důslednost, s jakými se v nich uplatňují formy

násilného přesvědčování. Spíše než o jednotlivé typy těchto prostředků jde o míru jejich využívání, která závisí na množství praktik manipulace, jejich kombinaci a četnosti aplikace.“

Jiní autoři raději používají termín „Nová náboženská hnutí“ (NNH). Toto pojmenování - jakkoliv může působit „ideologicky neutrálně“ - se objevuje v kontextu episkopálních církví, které tak označují jiná seskupení odmítající církevní autority. Na druhou stranu však nezahrnuje ty sekty, jejichž doktrína či organizace není založená na čistě náboženských principech.

Politička a spisovatelka Pilař Salarrullanová, která začátkem devadesátých let ve Španělsku iniciovala první Parlamentní komisi pro výzkum sekt, navrhuje užití definice Andrého Dénauxe: „Destruktivní sekty jsou pseudonáboženské, pseudofilozofické nebo pseudokulturní organizace s pyramidovou totalitní strukturou nabírající nové členy, které pak pomocí klamných slibů a psychologického nátlaku vykořisťují ku prospěchu a zisku svých vůdců.“ Předpona „pseudo“, kterou Dénaux používá, se může zdát jako ne příliš vhodná (neuznávají ji ani vyšetřovatelé jako Ramiro Pinto či organizace Roger-Ikor), nicméně poukazuje na skutečné cíle těchto sekt.

Centrum Roger-Ikor, jedna z nejlepších evropských skupin orientovaných na výzkum problematiky sekt, definuje sektu jako společenství, které „se navenek jeví jako atraktivní pro svou doktrínu nebo ideologii týkající se většinou oblíbených témat: řešení humanitárních či ekologických problémů, možnost osobního rozvoje, vstup do náboženského řádu, naděje na uzdravení apod. Pod touto maskou se však skrývá postupné přetváření myšlení řadového člena pomocí nejrůznějších metod nátlaku. Sekta nad jedincem postupně získává stále větší moc a proniká do všech strá-

nek jeho života; celá skupina nakonec sleduje jeden jediný cíl...“

Vnější projevy, které Roger-Ikor nazývá „maskou“, nejsou ničím jiným než „tváří sloužící k zastření skutečnosti, jež by mohla být odhalena, ale před novými členy je zatajována a projeví se až v případě, že by chtěl někdo sektu opustit“.

Ramiro Pinto, bývalý člen jedné z takových sekt a dnes jeden z největších expertů na danou problematiku, doplňuje, že vnější projevy destruktivní sekty vylučují jakékoliv odhalení skutečné podstaty ideologie nebo doktríny, kterou tato organizace veřejně hlásá. Represivní nebo destruktivní sektu popisuje z hlediska moci „vyvinutí a použití technik upevňujících organizaci, jež se uzavírá veřejnosti a má totalitní charakter. Dokáže donutit své členy k poslušnosti pomocí těžko viditelných a rozpoznatelných prostředků psychologické manipulace. Cílem je zničit osobnost jedince, odtrhnout jej od jeho práce, rodiny i přátel a dále šířit likvidaci občanského soužití společnosti“.

Můžeme tvrdit, že Ramiro Pinto přináší zásadní pohled na téma pohlcování svých stoupenců sektami v celé šíři a zdůrazňuje, že donucovací techniky, kterých sekty využívají, jsou našemu zraku skryté, takže nováček v řadách přívrženců sekty netuší, že se právě dostává pod cizí kontrolu nad svým chováním. Když mluvíme o „duševní manipulaci“, všimněme si, že se jako každý psychologický termín nedá přesněji kvantifikovat. Přesto, jak později uvidíme, existuje řada parametrů, podle nichž můžeme odhadnout, nakolik se o té které organizaci dá hovořit jako o destruktivní sektě. Pamatujte si, že lhostejnost ke strategiím, jakých sekty používají k pohlcení a převýchově svých členů, je jedním z rizikových předpokladů k pádu do sítí této neviditelné hrozby.

Kde se skrývá peklo?

Při zmínce o destruktivních sektách se často zapomíná - leckdy záměrně - na spolky, které také vykazují typicky sektářské znaky, ale přitom patří do skupiny „respektovaných" katolických institucí. Skupiny jako Opus Dei, Společenství Marie Zvěstovatelky, Společnost TFP-Covadonga, Lumen Dei nebo Neokatechumenátní hnutí využívají manipulativní prvky odpovídající některým hrozivým sektám.

Jednoho večera si M. R. uvědomil, jak se mu jeho manželské štěstí zhroutilo poté, co se jeho žena zúčastnila několika seancí sektářské skupiny náležející ke katolické církvi. Vůbec netušil, že by se mohla v tak úspěšném období zaplést do procesu, který by ji namísto přiblížení k pravé křesťanské víře dovedl až k rozbití své rodiny. Několik dní předtím ho přesvědčila, aby ji doprovodil na několik kurzů farního katechismu. M. R. přišel na první sezení, aniž měl ponětí, co se později stane.

„Šel jsem s ní na první seanci, ale nemohl jsem předvídat, jak zničující důsledky to pro mě bude mít. Setkal jsem se s lidmi, kteří mluvili velice vzletně a zaujatě, s velkým zápalem pro celou obřadnost onoho setkání. Při odchodu jsem své ženě řekl, že mi přijdou jako šarlatáni, kteří si Bibli vykládají po svém. Ona přesto kurzy nadále navštěvovala, dokonce devět hodin v týdnu. Brzy se však začala odvracet od rodiny, používala dogmatický jazyk a stávala se čím dál více citově i psychicky závislou na skupině, zatímco mě odmítala. Chtěl jsem na ta setkání chodit spolu s ní, ale tou dobou to už odmítala. Prodělala jakýsi autoritářský výcvik, který jí odepřel svobodnou vůli a odkázal ji na milost a nemilost skupiny. Už nebyla schopná racionálně uvažovat. Promluvil jsem si s farářem, ale ten mě začal urážet."

Poté co si M. R. uvědomil, jak se mu jeho vztah s manželkou začíná rozpadat, rozhodl se vyzvědět o sektářské problematice více, aby mohl odhadnout, jakému druhu nátlaku jeho žena podlehla: „Mnoho času věnují důkladnému a přísnému studiu Bible. Často provozují rituály plné smutku a stesku (...). Setkání se konají za zavřenými dveřmi buď v nějakém bytě, nebo na faře, která tyto skupiny podporuje a pořádá pro ně různé obřady. Těchto setkání se nemohou účastnit osoby, které nejsou členy spolku, i kdyby byly katolíky. A to s výmluvou, že by je snad mohlo pobouřit to, co se na setkáních říká."

M. R. stále ještě věřil, že může manželství zachránit, když si snad se svou partnerkou otevřeně promluví a otevře jí oči. „Když jsem viděl, do jak fanatického stavu se moje žena dostala, žádal jsem ji, aby se kvůli zachování vlastní rodiny vzdala dalších sezení. Ale odvrátila se od nás ještě víc a ukázalo se, že je stále přístupnější dalším manipulacím. Vždycky když byla v kontaktu se svou skupinou, nevypadala zdravě. Farář ji proti mně začal štvát, aby snad ze skupiny neodešla (...). Prosil jsem ji, aby se mnou šla na jinou faru, kde působil náš známý farář, který káže s velkým pochopením a má smysl pro rodinu. Odmítala a hovořila se mnou s odporem, když jsem jí řekl, že celá skupina není ničím jiným než sektou, že farář je obratný manipulátor a že opravdu čelíme vážnému problému."

Veškeré snažení M. R. o znovuzískání své ženy bylo k ničemu. „Biskupství a Episkopální konference o tomto problému vědí, ale od církve jsem se dočkal jen pokrytectví."

Vymývání mozků - mýtus, nebo skutečnost?

Na vědeckém grémiu psychiatrů termín *vymývání mozků* příliš nezapůsobil. Tak hrůzostrašným souslovím (jde o překlad spojení *hsi nao)* popsal americký novinář Edward Hunter soubor technik, které čínské milice používaly během korejské války ke zmanipulování mysli amerických vojáků. Bylo velice zvláštní, když čtyři dny po vypuknutí války jeden ze zajatých amerických důstojníků vzkázal posluchačům soulského rozhlasu následující zprávu: „Drazí přátelé, my, američtí vězni, vám jednohlasně vzkazujeme, že vojenská intervence do vnitřních záležitostí Korey je jen barbarskou agresí na ochranu zájmů kapitalistických monopolistů ze Spojených států amerických. Bojujme ve jménu spravedlnosti a proti zlovůli, postavme se statečně proti těm, kteří nás posílají do války proti Rusku."

K tomuto vzkazu se později přidalo mnoho dalších, vysílaných vězni a opěvujících ctnosti komunistického režimu. Bylo těžké připustit, že by někdo mohl sledovat a ovlivnit naši mysl, aniž bychom si toho byli vědomi. Možná proto raději vojenští velitelé přijali za platnou zprávu Eugena Kinkeada, který přisuzoval „nečekané změny" ve smýšlení ne vnější manipulaci ze strany komunistické armády, nýbrž nedostatku disciplíny amerických vojáků.

Termín „vymývání mozků" zněl ale tak morbidně, že jeho používání, zpočátku velice řídké, přešlo do širokého povědomí lidí a výraz se stal velmi populárním slovním spojením. Navzdory tomu však vědecká komunita k tak radikálnímu termínu, jenž označoval nový koncept vymykající se disciplínám akademické psychologie, přistupovala (a nadále přistupuje) jen velmi opatrně.

Možná právě proto vznikla snaha nahradit termín „vymývání mozků“ výrazy méně nešťastnými:

Přetváření myšlení: *Doktor Robert J. Lifton (1961), průkopník ve svém oboru, předložil tento výraz, aby popsal jevy známé z korejské války. Pro vědeckou obec byl přijatelnější; nebyl jen pouhým překladem oficiálního názvu čínských velitelů pro komunistický program. „Tento program není ani ničím zcela novým, “ píše Lifton, „ vštěpování cizích dogmat, výslechy a aktivity spojené s ovládáním mas existovaly v každém státě v každé době. Čínští komunisté však tomuto programu dodali lepší organizaci, hlubší význam, sofistikovanější metody, a tudíž daleko účinnější charakter za využití kombinace síly a psychologického nátlaku. “*

Lifton nastínil proces, jakým je možné lidskou mysl přetvořit. Zkoumá jeho první fázi, kterou nazývá „ útok na identitu “, během nížjedinec přichází o své já, aby mu mohla být indoktrinována nová schémata myšlení, která se nakonec zmocní jeho vůle, ač jsou jeho osobě sebevíce vzdálená.

Ve druhéfázi je člověku vnucován pocit viny. Církevní hodnostáři dobře vědí, že k obrácení věřících k obrazu svému je nutné v nich vzbudit pocit viny, jenž vede k poslušnosti a podřízenosti. Poté následuje tzv. usměrnění viny, čímž autority ovládají své podřízené a vedou je tam, kam chtějí.

Ovládání mysli: *Nevystihuje tak přesně proces vnějšího ovládání, protože může vyjadřovat stejně tak meditační techniky sebeovládánímjako současné metody výzkumu fungování mozku.*

Intenzivní převýchova: *Podle McGuira je převýchova jedince možná pomocí tří různých postupů: nejprve je třeba*

narušit jeho ideologické chápání a vnímání jeho vlastní identity, dále jej podnítit k přijetí nových ideologických struktur a nakonec v něm tyto ideje posilovat a utvrzovat.

Nucené přesvědčování: *Tento termín je pro akademiky z oboru psychologie nejpřijatelnější. Dá se vyložit jako proces přetváření myšlení, kdy jsou volba, hodnoty a forma vnímání a cítěníjedince manipulovány emocionálním působením a omezováním osobní nezávislosti a přístupu k objektivním informacím, aniž by subjekt věděl, že je druhou osobou takto ovládán. Dá se říci, že si nikdo nemůže být jistý, že se nechytí do pastí manipulace myšlení.*

Je třeba dodat, že následky podstoupení procesu převýchovy či „vymývání mozku“ nejsou zhoubné samy o sobě, jelikož nebývají pro nezávislého pozorovatele tak patrné. Horší je to s jevy, které je doprovázejí: schizofrenie a psychóza. Z psychiatrického hlediska se dají zařadit do kategorie nespecifikovaných *atypických disociativních poruch.*

Na dalších stránkách se dočteme, jak některé sekty využívají promyšlených technik přesvědčování, které přetvářejí myšlení člověka. Zatajování rituálů, opakování opěvujících hesel a krátkých úderných klišé nebo povinnost si před vůdcem sekty kleknout jsou jedny z technik, které mají svést člověka do řad „poslušného stáda“.

Kapitola druhá

A TAKHLE VYPADÁ ZASVĚCENÍ DO ŘAD SEKTÁŘŮ

„Jsou-li k tomu příhodné podmínky, není před pádem do spárů sekty nikdo v bezpečí. “

Na této skutečnosti se shodnou všichni zasvěcení odborníci. Jestli se domníváte, zeje téma sekt jen okrajovým a dosti vzdáleným problémem, mýlíte se. Nikdo si nemůže být jistý, že se nestane obětí psychické manipulace. Kdykoliv se přímo vy, váš partner nebo některé z vašich dětí může dostat do potíží, jež ho přimějí hledat útěchu třeba zrovna v náruči jednoho z takových spolků. A právě lhostejnost k tomu, jak tyto organizace fungují a jaké principy uplatňují k „obracení na pravou víru“ nebo, chcete-li, „vymývání mozků“, je dobrou cestou, jak spadnout do sektářské propasti.

Ačkoliv odborníci popsali a pojmenovali řadu psychologických a sociálních znaků, díky nimž je člověk náchylnější podlehnout svodu některé sekty, je jisté, že prakticky celá společnost může být před kouzlem takových slibů bezbranná.

Soubor těchto rysů tvoří to, čemu se říká „profil osobnosti se sektářskými sklony“. Vyplývá z problematických faktorů, kterými jsou např. věk, rodina, osobnost jedince a jeho začlenění do společnosti, ale též potřeba experimen-

tovat na duchovním poli a stejně tak neznalost praktik manipulace a šíře jejich užívání sektami.

Mnozí lidé si mylně spojují náchylnost k vyhledávání sekt s věkem, především s mládím. Dospívající člověk, který ještě nedosáhl potřebné zralosti, jistě v tomto směru patří mezi ty nejlepší adepty. V poslední době se však stále více objevují případy, kdy v sítích některé z těchto organizací uvízne osoba ve středním věku. Nešťastné období pocitu opuštěnosti a samoty prožívá vysoké procento starších lidí a pro mnohé tajné spolky to znamená skvělou příležitost k hledání a nacházení dalších duší.

„Staří lidé," jak tvrdí Pilař Salarrullanová, „zůstávají osamělí doma, v domovech důchodců či v nemocnicích, a když je navštěvují mladí, veselí lidé, aby jim četli z novin nebo naslouchali jejich vyprávění, berou to jako zázrak. Na oplátku jim pak dávají část svých důchodů nebo jim v závětích odkazují své majetky."

Salarrullanová vypráví: „Měla jsem příležitost popovídat si o samotě s jedním starým pánem, jehož znám už dlouho. Po hodině, kterou jsme spolu strávili, mi řekl: ‚Víte, co vám řeknu, paní Pilař? Že možná máte pravdu, ale já jsem opravdu šťastný, šťastnější než kdy předtím. Také moje rodina chce ode mne peníze, ale skoro nikdy za mnou nepřijdou, a pokud ano, zdrží se sotva dvě minuty a už utíkají pryč, nějako tihle. A farář z našeho kostela ani neví, že vůbec existuji, kdežto tihle ano..."'

Mohou vás dostat dřív, než se rozkoukáte

„Nikdo nevstoupí do sekty jen tak," vysvětluje Ramiro Pinto. „Oběť je chycena nepřímo. Je v období, kdy je ne-

zvykle bezbranná a neví, že se stává objektem cizího zájmu (...). Nikdo dobrovolně a vědomě nepřijme pravidla skupiny, která má manipulovat jeho myslí až do chvíle, kdy se zmocní jeho vůle. Sekty na takovou práci mají své lidi či skupiny, které už vědí, jaké jedince vybrat; činí tak buď podle viditelných vnějších rysů, nebo již přímo znají situaci, v jaké se dotyčný člověk právě nachází.“

Rozdíl mezi krabičkami cigaret s nalepenými etiketami poukazujícími na škodlivost jejich obsahu pro naše zdraví a sektami je ten, že tyto organizace zkrátka žádné takové označení nemají, a přitom mohou být neméně nebezpečné. Zatím se žádná z nich nikdy nechlubila neonovým nápisem „destruktivní sekta“, namísto toho splétají sítě z podružných skupin a pro člověka přitažlivých aktivit, které tvoří prvotní viditelnou část celé pasti.

Například i kurzy angličtiny, terapeutická sezení k posílení osobnosti, konference s atraktivními tématy jako ezoterika, sportovní aktivity, ekologické semináře v přírodě nebo pozvání na posezení spojené s nabídkou koupě kosmetických produktů patří k na první pohled nevinným strategiím náboru nových členů. Ale pozor! To neznamená, že bychom se měli veškerým těmto aktivitám vyhýbat. Naopak - jakýkoliv důvod ke skupinovému setkání je přece dobrý k vedení společenského života. Sekty to vědí a využívají těchto příležitostí k setkávání lidí jako návnady. Nabízí se nám přirovnání ze světa gastronomie: vědomí, že existují i jedovaté houby, by nás nemělo odradit dopřávat si tyto kulinářské pochoutky.

V posledních letech se některé organizace s pyramidovou strukturou dostaly do podezření ze strany antisektářských skupin. Pozvání na nevinnou schůzku, kde se prodávají hračky nebo kosmetika, může být prvním krokem k polapení nových duší. Poté co je nic netušícímu účast-

níkovi učiněna nabídka výhodné koupě „zaručeně nejlepšího“ zboží, následuje ještě lákavější nastínění vedlejšího příjmu, díky němuž si dotyčný může velice snadno splnit svůj „americký sen“. „Systém marketingu a prodeje Amway,“ jak se dočtete z letáku nej významnější společnosti s principem pyramidového prodeje, „nijak neomezuje výši vašeho výdělku. S Amway si každý může určit vrchní hranici svých příjmů a přitom nadále zůstat ve svém zaměstnání. Amway vám nabízí skutečné řešení vašich finančních problémů. Amway znamená pravou cestu k vaší nezávislosti. A konečně může být i cestou k nalezení vašeho štěstí.“

Štěstí, odpověď na všechny otázky, které člověka trápí, a možnost nalezení malého ostrůvku útěchy ve stále více odlidštěné společnosti - to jsou některé ze slibů, jež nám tyto skupiny předhazují. „Všední život může být velice neklidný,“ píše se v dalším letáku podobné organizace. „Vír každodenních povinností ti nedá příležitost sednout si a popřemýšlet, kde vlastnější a kam míříš. Jsi šťastný? Dosáhl jsi toho, co jsi v životě chtěl? (...) Tato kniha“ - napsaná zakladatelem spolku - „obsahuje veškeré základní pravdy. Bez jejího přečtení se neobejdeš. Zkrátka a dobře bez ní nemůžeš přežít.“

Spousta sekt využívá mnohoznačnosti atraktivních ezoterických témat jako vábničky k upoutání pozornosti neklidných lidí. „Na setkáních,“ pokračuje Ramiro Pinto v přibližování strategií přesvědčování využívaných sektou, jíž byl sám členem, „sedí již stávající členové sekty v publiku mezi ostatními a hovoří, jako by zde byli poprvé, aby poznali, kteří lidé jsou zdánlivým idejím spolku nejblíže.“

Jak se uvádí v interních spisech těchto organizací, cílem je „nabídnout přívětivou tvář a nechat je v přesvědčení, že nemusejí měnit svůj život či přinášet jakékoliv

oběti. Když přijmou a vstoupí, teprve pak přichází čas od nich s úctou oběti přijímat, ale nejdříve je nutné je dostatečně vystrašit.“

Když jsou poté svými nadřízenými patřičně zaučeni, musejí takzvaní „učedníci-verbíři“ umět ukázat co možná nejméně fanatickou tvář klasického sektáře a prodat vlastní přesvědčení o jediné pravdě. V první fázi je „verbíř“ otevřený a hovorný ke své potenciální oběti. Předvádí svůj uvážlivý, ale pozitivní postoj k idejím sekty. Během tohoto flirtování, které vede, si verbíř dává pozor, aby neprozradil bližší podrobnosti o doktríně či vnitřní organizaci skupiny, které by mohly nováčka v řadách sekty vyplašit dříve, než bude zasvěcen.

Při uzavřených seancích, které jsou v těchto organizacích velmi běžné, se verbíři zaučují v psychologických technikách a marketingových strategiích vedoucích k získání důvěry nováčků: „Už od prvního kontaktu,“ vysvětluje jeden z výše postavených verbířům, „je nezbytně nutné ohlídat si své emoce a sledovat myšlenky, které šíříme. V tomto ohledu se musíme vyvarovat jakéhokoliv zdání fanatismu, zanícenosti nebo přesvědčení o jediné absolutní pravdě. Ve skutečnosti si myslím, že naše komunita je v této době zcela právoplatnou cestou, kudy vést svůj osud, a mám dost důkazů, kterými mohu své tvrzení podepřít. Ale není správné již od prvního okamžiku šířit toto cítění absolutní pravdy, protože to může na našich nových tvářích zanechat špatný dojem.“

Aby se mohl dál snažit obracet na svou víru jiné, musí se sektář sám utvrdit v názorech, kterými byl naočkován. Kromě náboru nových členů slouží tato fáze k posilování idejí a pocitu sounáležitosti s ostatními členy a postoji sekty. Její vůdci podněcují nábory dalších rekrutů povyšováním na stupních vnitřní pyramidy.

Jak vyplývá z vnitřních předpisů, kterými se tyto skupiny řídí: „Starším učněm (jeden ze stupňů sektářské hierarchie) se může stát libovolný člen, který splnil následující požadavky: pravidelnou účast na setkáních konaných každý týden; přivedení čtyř nových členů; roční příspěvek do společné sbírky.“

Kupříkladu v Amway, společnosti postavené na pyramidové struktuře prodeje, stoupají její členové na vnitřním „žebříčku“ podle počtu klientů, jimž se podařilo ty které produkty prodat. Autority ze špičky pyramidy předkládají přesné instrukce, jak navázat kontakt s budoucími klienty a jak se chovat, aby získali jejich důvěru: „Vytvořte si seznam lidí, které znáte: přátel, kamarádů, sousedů, kolegů z práce, příbuzných a tak dále. Připište si k nim jejich adresy a telefonní čísla. Pokuste se mít takto na seznamu alespoň pětadvacet osob. Potom je obvolejte a snažte se domluvit si s nimi schůzku. Pamatujte, že jde o váš soukromý obchod, a proto je rozhovor stejně důležitý jako jakékoliv další kroky.“

Po prvním kontaktu s potenciálním klientem se „učedníci-verbíři“ snaží získat důvěru nováčků. Ti si nejprve vyslechnou přesvědčivé povídání o své tíživé situaci či potřebách, které jim organizace zcela jistě pomůže uspokojit. V případě Amway existují plány, jak vést rozhovory s budoucími klienty, aby verbíři dokázali odhalit jejich očekávání: „Musíte jim umět naslouchat a věnovat jim dostatek pozornosti, když mluví o svých plánech do budoucna. Naučte se dobře vnímat, co říkají, protože právě podle těchto detailů jim můžete s pomocí Prodejního a marketingového plánu vyhovět a stát se prostředníkem k dosažení jejich cílů, ať už jsou jakékoliv.“

Nechali byste se zlákat sektou?

Po prvním setkání s některou z takových sekt bývá nováček na tomto poli obvykle oslněn. Má pocit zvláštního nadšení, že vstoupil do hřejivého světa plného úžasných lidí, kde se všichni šťastně usmívají. Prostředí, jež sekta nabízí, je vnímáno jako ostrov uprostřed rozbouřeného oceánu, kde na rozdíl od okolního světa vládne upřímná láska a přátelství.

Nově oslovení zprvu nacházejí téměř rodinné porozumění, které ze společnosti vyzařuje a samo naplňuje citové potřeby budoucích členů. Ti jsou stále více pohlcováni a ukolébáváni „záplavou citů“ a ztrácejí veškerá dosavadní podezření. Skvěle zabírají úsměvy a přátelská poplácávání po zádech, při nichž nováček cítí, že je mu věnována pozornost jako v dobře fungující rodině.

Tato „záplava citů“, která je mu dopřávána formou neobvyklé pozornosti a lichotek, je tím účinnější, čím větší jsou jeho přání, potřeby a touhy. Upevnění citového pouta mezi jednotlivcem a zbytkem skupiny je jedním ze základních předpokladů k „připoutání“ nového člena. Ten nakonec v sektě setrvává ani ne tak pro její samotnou ideologii, jako pro atmosféru rodiny a bratrství, která z ní vyzařuje. Není důležité, co si lidé myslí, ale jak myslí.

Celá ta „záplava citů“ je jen plánovanou strategií, ve které stávající sektáři plní svoji úlohu s cílem upoutat pozornost osob, jež se mohou stát potenciálními členy, a dokazují tak svou sounáležitost ke skupině. Zároveň se snaží ukázat tvář, ve které oči potenciálních členů nedokážou rozpoznat archetyp klasického sektáře „zfanatizovaného“ z vlastního přesvědčení a zastánce jediné absolutní pravdy.

Postupně dochází k posilování citových vazeb s ostatními členy organizace. Tímto způsobem se vytváří pouto, které má nováčka svázat se skupinou, aby pak společně dokázali jednotně vnímat a myslet.

Sekta je pospojována vazbami hierarchické struktury, jež se podobá uspořádání smečky s jediným vůdcem, kterým je zde nejvyšší představený a kde spolu ostatní stoupenci žijí ve jménu bratrství. V sektách, které již mají mnoho přívrženců, nemůže být jejich vůdce vždy přímo fyzicky přítomen. V tom případě zastupují jeho roli autority nižšího řádu sektářské hierarchie a zabezpečují tak svým podřízeným stálý pocit otcovské péče.

Jak se nový člen postupně seznamuje s prostředím organizace, nachází v některém z vyšších představených svého důvěrníka, průvodce či „druhého otce“, který mu vychází vstříc, aby mu poskytl pocit ochrany a odpovědi na všechny otázky, které ho tíží a ztrpčují mu život. Vytváří se tak vztah závislosti, kdy noví členové potřebují otcovské objetí některého z výše postavených, který se pro ně stává určitým guru schopným zaplašit jakoukoliv úzkost a nejistotu. Postava vůdce je v tomto spojení vždy přítomna - je často zmiňována během připomínání myšlenek organizace nebo se odráží v projevu jiného výše postaveného sektáře, který jej považuje za symbol duchovní dokonalosti a snaží se napodobit jeho osobnost i charisma a přijímá za své mnohé z jeho frází, hesel a gest.

K podlézavé srdečnosti, kterou je prostředí pro stoupence nejnižších řádů protkáno, se nyní přidává i lákavá nabídka zasvěcení do poznání tajemných vod starobylých moudrostí.

Hledání odpovědí

Slib odhalení Absolutní pravdy je možný až po absolvování nekonečné řady přesvědčovacích kurzů. Během této první fáze, která může trvat i celé měsíce, prochází nový člen zkouškou, kdy před ním skutečné principy a ideje zůstávají skryty. Obrazně řečeno má nováček v řadách sekty zavázané oči, aby se nedovtípil, proč byl přijat a jaká je jeho další úloha.

Mezi strategie, jak nového adepta k sektě citově svázat, patří také upoutání jeho pozornosti utopickými a zevšeobecňujícími proslovy, které však nemají nic společného se skutečnými plány a cíli organizace.

Po vyslechnutí takového projevu si nováček myslí, že vstupuje do spolku, v němž se mu splní utopický sen o bratrství, po kterém všichni toužíme a jež mu dopomůže k osobnímu rozvoji a k posílení jeho schopností a dovedností. Je slepý ke všemu, co promyšlená propaganda zakrývá.

Jakmile nový člen projde první branou sekty, je veden po stezce, na které číhá lákavá návnada v podobě kurzů zaměřených na dosažení rozvoje vlastního já, duševního uvědomění či na poznání podmanivého světa ezoteriky a okultních věd.

Otvírají se mu dveře k poznání nového rozměru skutečnosti. Na trápení, kterému člověk podléhá při položení otázky „kdo jsme, odkud jsme přišli a kam vlastně míříme?“, nachází člověk lék prostřednictvím zcela nového výkladu svátého slova nebo skrze „novou filozofii“, která předstírá návaznost na starověké moudrosti, jež byly kdysi v minulosti lidem odhaleny božskými nebo mimozemskými bytostmi.

Doktrína a v širším slova smyslu i celá sekta se mění v jediného a jednotného opatrovníka a nositele této Absolutní pravdy schopného utěšit všechny z nás, kteří nenacházejí klid při hledání odpovědí na otázky podstaty našeho bytí.

Existují tedy dva typy ovládání sektou: prvním je psychická závislost na vůdcově učení, jež vysvětluje a obhajuje chování organizace a které noví členové přijímají v počáteční fázi; druhým je citové pouto vznikající mezi nimi a ostatními členy. Tato dvojí oddanost uspokojuje dva druhy základních potřeb: první nás má zbavit trápení kvůli výše zmíněným existenčním otázkám typu „kdo jsem, odkud pocházím a kam mířím?“; druhá je odpovědí na nedostatek citu v lidské společnosti. Zkrátka a dobře vytváří samotná sektářská struktura model fungující rodiny, kde vůdce zastává roli otce.

V první fázi zasvěcení prochází nováček obdobím psychické setrvačnosti, kdy zůstává pasivní při přijímání nových dogmat. Není schopen odmítat a vyvracet učení vycházející z posvátných pramenů, opouští ho jeho smysl pro kritické uvažování a začíná uctívat jakkoliv absurdní myšlenky, které jsou mu předkládány. Jeho mysl je otevřená novým myšlenkám a citům a záleží pouze na autoritách sekty, kterým směrem ji naprogramují.

Počáteční zaučovací kurzy zkoumají hladinu důvěřivosti jeho duševní stránky. Později se myšlenky vštěpované během těchto kurzů promění v „katalyzátory“, které napomohou jeho obrácení na víru či vymytí mozku nezbytnému v dalších fázích učení.

Když nováček projde iniciační částí a jeví zájem o setrvání v organizaci, jeho průvodci mu naznačí, že už je připraven všechno učení, jež doposud přijal, uplatnit v praxi.

Vůdce upravuje nástroje a ideje organizace tak, aby ve svých stoupencích upevnil podřízený postoj. Volným vý-

kladem biblických veršů či úryvků z Bhagavadgíty je možné ovlivnit myšlenkový proud podřízených a navádět je k některým činům nebo jim naopak jiné aktivity upírat, čímž tito lidé ztrácejí vlastní svobodnou vůli. „Miliony lidí," snaží se nás ponaučit slova z dalšího náboženského prospektu, „nesly v kterémkoliv úseku dějin na svých bedrech tíhu otroctví (...). Avšak existuje druh poddanosti, který není člověku škodlivý. Apoštol Pavel žádá své bratry ve víře: ‚Staňte se služebníky a otroky Lásky.[1] (Kolosským 3,24) Jak vděční bychom měli být!" ‚Láskou[1] se zde samozřejmě myslí rozmary a přání vůdce, kterého jeho následovníci uctívají jako ztělesnění Boha.

Takto je členům sekty předsouvána potřeba vykoupení z jejich hříchů nebo z karmy získané v minulých životech a nutnost pracovat ve jménu sekty. Řadoví členové, aby se vyhnuli trestu, věnují stále více času náboru nových členů pro organizaci nebo jiným úkolům, jež vyžaduje k financování svých nároků.

Disciplína je tou správnou cestou

Od člena sekty se vyžaduje disciplína a nejrůznější oběti, pokud chce i nadále pokračovat v cestě, po které ho vedou výše postavení sektáři. Aby mohl dále postupovat blíže k duševnímu sebeuvědomění, musí tomu přizpůsobit svůj život a podřídit jej službám pro své vůdce. Ti záměrně hlásají, že monotónní a rutinní práce každého člena ve jménu komunity jsou nezbytné k jeho osobnímu vykoupení z hříchu nebo k tomu, aby se zbavil špatné karmy, kterou si táhne z minulých životů. Pokud chce nadále v organizaci zůstat, musí změnit svůj životní styl a přijmout některá pravidla:

Spánkový režim. *Řadoví členové si musejípřeorganizovat svůj každodenní režim, aby mohli pro sektu pracovat. Kromě běžné pracovní doby a času na jídlo musejí nyníještě počítat s časem věnovaným práci ve prospěch organizace. To je možné pouze na úkor spánku a osobního volna. Kvůli tomu většina z nich neušetří více než pět šest hodin denně na odpočinek. K tomu je ještě vyšší představení učí, že spánek je zbytečnou ztrátou času a že čas, který věnují odpočinku, mohou stejně dobře zasvětit práci v organizaci.*

Stravovací návyky. *Je jasné, že pokud má sektář pracovat ještě navíc pro svoji organizaci, odrazí se to i na jeho jídelníčku. V některých sektách východního typu, kterou je například Hare Krišna, funguje stravování formou jídel s nízkou nutriční hodnotou, jež oslabuje organismus členů a naopak posiluje jejich podřízenost.*

Čtení a sebevzdělávání. *Vzdát se četby literatury, která se netýká myšlenek sekty, je jedním z tajných požadavků, jenž má členům odepřít jiné zdroje informací, ve kterých by se mohli setkat s jiným pohledem na své problémy či na fungování podobných organizací a jež by mohly jejich obracení na víru nějak ohrozit.*

Přátelství, *která člen udržoval před vstupem do sekty. Práce v komunitě vyžaduje omezení volného času a tím přerušení přátelských svazků s osobami z „vnějšího světa“. Na udržování takových vztahů nezbývá čas. Pokud členovi sekty nějaké vnější rodinné nebo přátelské vztahy zbývají, začnou se zhoršovat a postupně rozpadat. Staří kamarádi mu najednou budou připadat cizí, nebo dokonce nepřátelští, pokud se sektou nesdílejí stejné názory. V textu propagačních letáků popisujících myšlenky některých organi-*

žací najdeme dostatečně výmluvná slova: „Je možné, že někteří mladí lidé mohou působit vzorně jen proto, že nekouří, nemluví vulgárně nebo se nechovají neslušně. Ale pokud nejednají v mezích zákona, můžete jejich myšlení a chování snadno podlehnout (...). Vyhýbejte se jim, jako by byli nemocní. Takoví neporozumí křesťanským hodnotám, lásce k Jehovově pravdě. Mějte se na pozoru před mladými lidmi, kteří pouze kritizují a dívají se na svět negativně. “

Sekta vás okrádá o čas i o rozum. O čas proto, aby vás donutila udržovat každodenní monotónní pracovní rytmus, jenž vás zbaví volných chvil na spánek a odpočinek. O duši proto, aby vás připravila na zasvěcení do nové doktríny, zcela vzdálené vašemu způsobu myšlení a vaší dosavadní osobnosti, která vám změní pohled na realitu. Proto sekta vybízí k „nepřemýšlení“, aby se člověk oprostil od kritického uvažování.

Od poslušnosti k podřízenosti

Je zřejmé, že všechny sektářské spolky poukazují svým posláním na omezování osobní svobody v okolním světě. Přitom šíří názor, že „opravdové svobody“ lze dosáhnout pouze tehdy, podřídí-li se člověk určitému řádu. Tisíci různými argumenty opodstatňují tvrzení, že jedinou cestou k dosažení dokonalého duševního rozvoje je poddanost jedince.

„Přijetí autority“ (a jedinou právoplatnou autoritou je samozřejmě postava duchovního vůdce sekty, který byl pro svoji úlohu seslán samotným Bohem) je jedním z prvních pravidel, která musí nový člen respektovat. Toto přijetí

podřízenosti v hierarchii sekty je člověku objasňováno řadou zdůvodnění a vysvětlení, jež tvoří část Pravdy, kterou vůdce poodhaluje.

Jak nás poučuje jedna taková komunita: „Uznání autority pro nás není nic nového; všichni přece uznáváme vyšší moc v nejrůznějších podobách. Ve škole respektujeme své učitele, kteří nás vzdělávají, nebo naše rodiče, kteří nám předávají životní zkušenosti. Ti všichni jsou autoritami a naše přirozenost nám káže se od nich učit. Jako děti jsme se často ptali: ‚Táto, co je tohle?' A on odpovídal: ‚To je stůl.* Tak se dítě už od útlého věku od svých rodičů učí. Dobří rodiče nikdy nelžou, když se jich jejich ratolest ptá; předávají mu přesné a pravdivé informace. A stejně tak dosáhneme dokonalého vědění, když se nám dostane duchovních moudrostí z úst autority, není-li falešná. Avšak chceme-li se dobrat závěrů našimi vlastními úsudky, můžeme se snadno stát obětí zbytečného omylu."

Sektářské uvažování je založené na odkazování na ne zcela související připodobnění. Vychází z předpokladu, že se každá lidská bytost chová podle určitých norem či podle řádu nějaké instituce (rodiny, státu, apod.) a že naše vlastní schopnost uvažování je formována nějakým druhem vyšší moci.

Postupně a nenápadně ukrajuje sekta člověku schopnost vlastního kritického úsudku a upevňuje jeho závislost na celé skupině podle přání vůdce, který tak vládne nástroji k udržení podřízenosti svých stoupenců. Jedinci je tak výslovně odepírána možnost uvažovat o stavu věcí, omezena jeho schopnost svobodného myšlení a nakonec se dostává na roveň papouška, který, aniž by si to uvědomoval, jen opakuje myšlenky, jichž se mu dostalo od autorit sekty a jež v konečné fázi považuje za vlastní: „... pokud se nám dostane informací od skutečného zdroje -

Krišny - a my tyto informace opakujeme a předáváme, pak mohou být naše slova také považována za skutečná a oprávněná. Tento proces *parampará* neboli učňovského přijímání je založený na naslouchání slovům Krišny nebo autorit Krišnu vyznávajících a na přesném opakování jejich slov.“

Jinak řečeno se jedincův intelekt omezí na podobu černé skříňky, ve které se získaná informace nezpracovává a nepodrobuje žádnému zkoumání, ale stává se pouhým skladištěm k uchovávání dat.

Během seancí plných meditací, recitací mantry, zpívání chvalozpěvů či opakovaného předčítání z náboženských příruček přijímá mozek zasvěcovaného jedince určitá klišé. Tato klišé jsou stručné přesvědčující a přikazující fráze a výrazy, které určují a usměrňují lidské vnímání reality. Jde o krátká hesla s výrazným citovým nábojem šířící vůdcovu nauku a vedoucí člověka k věrnosti ke komunitě. Ten poté přijímá nauku za své myšlenky a vše, co se naučil ve „vnějším světě“, nakonec považuje za vědomosti nabyté během sezení se skupinou.

Osamocen v ráji

Existují samozřejmě sliby mlčení, kterými se *učedník* v řadách sekty zavazuje, že neprozradí vnitřní pravidla, rituály a myšlenky po svém přijetí mezi právoplatné členy. Vnější svět je považován za odcizený a nechápající. Tímto uchováváním tajemství dochází k psychologické izolaci učedníka a jeho omezování na komunikaci pouze se svým nejbližším okolím.

Nepsané „pravidlo tabu“, které se od učedníka očekává a jež autority poslušným podřízeným vštěpují, rozděluje

vnímání lidské společnosti na Sektu a Vnější svět. To vede k dvojímu cíli: jednak zabránit tomu, aby se členové rodiny nebo přátelé učedníka (tedy lidé z „vnějšku“, kterým není radno věřit) dozvěděli o vnitřních záležitostech organizace, jednak omezit komunikaci i mezi samotnými učedníky. Jelikož je princip uchování tajemství uvnitř sekty aplikován i na individuální úrovni, znemožňuje odepírání dialogu s ostatními členy výměnu a přejímání názorů a poznatků o nesmyslném počínání sekty.

Protože si učedník nemůže s nikým vyměňovat svá zjištění, nemá zdroje informací ani někoho, komu by sdělil své dojmy. Díky této strategii se nauka sekty vnímaná jako Absolutní pravda stává jediným a nepopiratelným zdrojem učení. Proto by jednou z prvních strategií psychologického návratu člověka po úniku ze sekty zpátky do normálního života měla být výzva, aby se zaměřil na vnímání svého zážitku z jiného pohledu, než je ten jeho, tzn. z objektivního pohledu někoho, koho si sám zvolí, a zároveň analýza postupného procesu, jímž prošel po vstupu do sekty.

Protože člověk nemá přirozenou potřebu fyzicky se uzavřít v nějaké komunitě, vyžaduje nutnost utajit množství detailů o nauce sekty psychologickou izolaci jedince od jeho rodiny, minulého života i přátel. Dosažení „duchovní čistoty“ poté, co člověk projde novým „křtem“ či „zasvěcovací přísahou“, je další požadavek a důvod k odloučení od rodiny a zbytku společnosti, která je podle hodnot určovaných naukou sekty považována za nečistou.

„Je-li přátelství s pomazanými křesťany Timoteem považováno za škodlivé,“ hlásají letáky Svědků Jehovových, „jak škodlivé teprve bude pro dnešního mladého křesťana spolčení s nevěřícími! Vyvaruj se přílišného styku s nimi, třebaže si někdy připadáš osamělý (...). Svým způsobem

myšlení a svým chováním tě mohou snadno ovlivnit. A jaké výhody by ti mohlo přinést spolčení s nevěřícími?“

Uvnitř komunity vzniká určitý druh hrdinské „spoluviny“, která spojuje všechny své členy při plnění svátého poselství s cílem spasit zbytek civilizace. Mezi způsoby, jak získat množství nových duší do řad komunity, patří hlásání nauky „od domu k domu“, rozdávání literatury o jejích myšlenkách nebo vylepování plakátů s pozváním na první setkání. Tyto činnosti vyžadují od členů disciplínu a ubírají čas na rodinu a přátele, kteří nedokážou pochopit smysl počínání, které jim sekta určila.

V příručkách o učení těchto skupin najdeme návod, jak čelit postupnému vzdalování od svých nejbližších: „Pokud snad žijete v materialisticky založené rodině, nemusí být nejvhodnější cestou vzdoru proti jejich postojům přímo radikální odvrácení. Pro mladého a slabého člověka takové počínání většinou vede ke stavům vnitřního napětí a zármutku. Proto doporučujeme cestu pozvolného rozchodu a odloučení od materialistických přátel a zvyků.“

Učedník na sebe v komunitě začíná přebírat roli, kterou mu přisuzuje promyšlený scénář psychologické manipulace v průběhu období jeho zaučování. Nadřízení sektáři vštěpují každému takovému jednotlivci myšlenku, podle níž se může duševně realizovat pouze svou poslušností a slepou oddaností a má se zříci své předchozí osobnosti pro dobro komunity. Taková osobnost totiž může být zdrojem nemravností, které stojí jako překážky na cestě k vlastní dokonalosti. Rozjíždí se tak proces odloučení, v němž jedincova osobnost přijímá svou novou roli - roli sektáře.

Soubor myšlenek a hodnot sloužících k motivaci člověka před jeho vstupem do sekty je odsouván do pozadí, aby uvolnil prostor vůdcově doktríně. Je to, jako by sekta stavěla

zeď, za kterou zůstane učedníkovo svobodné myšlení. Hovoříme-li o možnosti, jak takového člověka ze sektářského myšlení zachránit, je třeba znovu najít schopnost individuálního úsudku, která se za touto betonovou zdí ukrývá.

Jedincovo vnímání reality je roztříštěno a je mu vsugerována představa, že úsilí a oběti přinášené sektě jsou jistým druhem hrdinství, jež ostatní svět není s to pochopit a přijmout. To, co očím nezasvěceného člověka může připadat jako ztráta času, znamená v tu chvíli pro člena sekty pomyslnou únikovou cestu na svobodu z jeho vlastního zoufalství.

Na sezeních a setkáních je předváděno zvláštní prostředí, kde mohou lidé dávat průchod svým emocím kolektivní hysterie v jednotném duchu, která je mezi členy vyvolána a šířena. Každý učedník přijímá svoji úlohu a chová se tak, jak se od něj očekává. Seance tak jsou druhem divadelního představení, kdy každý hraje svou přesnou roli.

Přijetí Role pomáhá uspokojit hned dvě potřeby: zaprvé uniknout problémům, jimž člověk čelí v soukromém životě, a zadruhé se odpoutat od společnosti vnímané jako cizí a nepřátelské. Takové odmítání společnosti je jedním ze základních kamenů, na kterých je postavena existence samotné organizace. Nezapomínejme, že nauka sekty předpovídá vstup do ráje nebo příchod nového království či stupně vývoje civilizace. Proto získává práce pro organizaci rozměr a smysl ve vysvobození a spasení této lhostejné lidské společnosti.

Probuzení ze zlého snu

„Ďábel a démoni byli vždy krutí a nebezpeční," jak nám Svědci Jehovovi připomínají ve svých četných pamfletech. „Je tomu již dávno, co Ďábel pozabíjel dobytek a Jobovy

věrné (...). Dnes jsou však Ďábel i démoni stejně vražední jako dřív. Jejich počínání je od svržení z nebes dokonce ještě horší. Zprávy z celého světa svědčí o jejich všudypřítomnosti a krutosti. Některé postihly zlé nemoci, jež mezi lidmi šíří, jiné straší ze spaní hrozivými nočními můrami, další nechávají znásilnit a v mnohých probouzejí šílenství a vražedné či sebevražedné sklony."

Strach z tohoto světa, tolik vzdáleného ráji, ke kterému sekta vzhlíží, je nástrojem používaným a šířeným k upevnění soudržnosti a zabránění úniku členů z jejího vlivu. Těm, kteří by chtěli ze sekty vystoupit, vyhrožují možností zatracení nebo trestem v podobě zkažené karmy, jenž je v tomto nebo příštím životě uvrhne do duševního pekla. Vytváření pocitu viny, který je možné zmírnit nebo se z něj vykoupit jen poslušností k nadřízeným, a také obavy z možného „božího trestu" při porušení slibu vyžadujícím disciplínu, jsou dvě zbraně, které sekta používá k podrobení svých členů.

Během procesu zasvěcení je mysl učedníka zastrašována všemi možnými způsoby; nahánějí mu strach, aby mu zabránili v některých nevinných činnostech, jež jsou zde však považovány za škodlivé pro dosažení dokonalého duševního uvědomění. Vše bývá doprovázeno nějakým druhem trestu (princip hříchu). Takový strach lze v lidech vzbudit například zvěstováním příchodu brzkého konce světa, jenž postihne všechny, kteří nebudou naslouchat a plnit nařízení jejich guru; šíří se neopodstatněné a temné obavy z odstoupení ze sektářské komunity založené na pověrách. Veškerý tento strach má pohltit učedníkovu mysl a vzbudit v něm zneklidňující pocit z možných následků.

Deprimující zážitky spojené s opuštěním skupiny popisuje sektářské učení jako trest démonů za zrazení loajality k nadřízeným a ostatním členům. Každého bývalého sek-

táře zaplaví pocit sklíčenosti, kdykoliv na ulici potká své staré druhy, se kterými sdílel těžko nahraditelné citové zážitky a vazby - bude nucen přejít na druhý chodník, aby je nemusel pozdravit.

Sektáři, jež organizaci sloužili řadu let a kteří se z ní ze zoufalství rozhodnou vystoupit, se ze dne na den stávají pro ostatní členy zcela cizími lidmi. Už je nebudou považovat za své „bratry“ z jednoho řádu. Stávající členové dostanou nařízení, aby takovým odpadlíkům ani neodpovídali na pozdrav. Takto autority odrazují své stoupence od dalších útěků a zabraňují, aby další členové věnovali pozornost názorům „zběhů“, kteří si dovolili zaujmout k nauce vůdce kritický postoj.

V průběhu následující rekonvalescence a začleňování zpět do „normálního světa“ prochází bývalý sektář obdobím krize, během které zažívá časté příhody zmatení mysli a „flash-back“, jež ho duševně navracejí k okamžikům nebo scénám prožitým v řadách sekty. Zvláště těžce (hlavně pokud se vymanil z jedné z okultistických sekt) se člověk zbavuje snových zážitků, ve kterých se mu promítají výjevy ze světa tajných zasvěcovacích rituálů, v jejichž upřímnost tolik věřil a kdy mu bylo vyhrožováno trestem démonů a bohů.

Kromě času a peněz, které bývalý člen sektě obětoval, nyní postrádá jakékoliv známosti a přátelství ze strany svých bývalých souvěrců, což je doprovázeno depresemi a úzkostlivými stavy ze strachu před možným trestem. Smutek a opakující se sny v jeho mysli oživují temné rituály, kterými prošel během své iniciace. Z takového stavu vede dlouhá cesta, než se člověku podaří zapomenout na peklo, které propuklo v den, kdy se jeho vůle začala podlamovat a podřizovat těm nejnebezpečnějším svodům.

Antonio Carrera, jenž také patřil ke Svědkům Jehovovým po dlouhých třináct let, může lépe než kdo jiný vyprávět o hořkém pocitu, který zaplavil jeho rozum poté, co opustil náboženskou skupinu: „V tu chvíli mne radost a mír v srdci opustily, moje mysl se začala znovu a znovu vracet k něčemu, co už nemělo řešení. Pokud vy, milí čtenáři, máte doma manželku, kterou nade vše milujete, a myslíte si, že je opravdu věrná, jak byste se cítili, kdyby vám váš známý řekl, že vás vaše žena podvádí?“

Kapitola třetí

JEDEN Z MÝCH NEJBLIŽŠÍCH SE PŘIDAL K SEKTĚ. CO MOHU DĚLAT?

Neváhali by mě zabít jen proto, že jsem své rodinné problémy chtěl řešit pomocí víry. Kdybych se přece jen mýlil - i když vím, že ne -, snažil bych se vše vysvětlit pomocí argumentů, a ne násilím.“

Toto melodrama není žádným úryvkem z některé z knih Franze Kafky. Je to část svědectví popsaného v dopise, který jsem před několika lety dostal od Svědků Jehovových. Jeho slova, ačkoliv nám mohou připadat téměř úsměvná, vystihují složitou pocitovou situaci, ve které se ocitá kterýkoliv stoupenec jakékoliv sekty, pokud jeho počínání některý z jeho nejbližších nedokáže pochopit.

Kromě nepochopení stavu věcí zastává obvykle sektářova rodina i nejbližší přátelé sice pochopitelné, leč mnohdy až absurdní názory, jež celou situaci ještě zhoršují. Ale dříve než označí sektu jako původce všeho zlého, měli by si připomenout problémy, kvůli nimž se dotyčný nechal tak snadno zlákat do jejích řad. To může být pro obnovení rodinné harmonie klíčovou otázkou.

V této knize poznáte nejdůležitější důvody, kvůli kterým člověk začne naslouchat vábení sekty, jakým způsobem do

ní vstoupí a jak se nechá obměkčit k otevřenému dialogu, aby se nakonec rozhodl podle své vlastní vůle.

Pokud někdo z vaší rodiny k nějaké sektě již patří, začněte si připravovat vlastní strategii pro akci na jeho záchranu. Vezměte si papír a tužku a podtrhněte si ty body, které nejvíce vystihují vaši situaci, a začněte hned od té první:

- Dejte si za cíl urovnání vztahů. *Pokud se váš partner či potomek zapletl do sítí některé sektářské skupiny, učinil tak pravděpodobně kvůli úniku z rodinného prostředí, které pro něho nejspíš nebylo tou vysněnou oázou klidu. Popřemýšlejte nad důvody, které ho k tomu dohnaly. Neomezujte se pouze na vyhledávání informací o sektách, přečtěte si také něco o příčinách, které mohly tento stav způsobit: hádky s partnerem, krize dospívání, nedostatek komunikace... Ve kterékoliv knihovně najdete skvělé knihy, jež vám pomohou odhalit příčinu vašeho problému.*

- Nebojte se čelit problémům, *které vašeho blízkého potkaly. Kdo padne do spárů sekty, nemusí být hned za každou cenu hlupák nebo naivka. Ve většině případů do takových spolků vstoupí lidé s celou řadou kvalit, jaké byste očekávali od rodinného typu člověka. Pokud se zaměříte právě na tyto jeho vlastnosti, možná jste na dobré cestě pro jeho navrácení do společnosti.*

- Nemusíte hrát roli skrblíka, *ale zkuste mít přehled i nad jeho drobnými výdaji. Některé sekty, přestože to není jejich primárním účelem, sledují ekonomické cíle pomocí obětí pro vůdce a nešetří silami k nasycení svého účtu.*

- Nepouštějte se do soudních sporů *se sektou. Většina takových organizací proti vám dokáže zmobilizovat příslušné administrativní síly, které umějí jejich aktivity krýt a podpořit jejich legálnost. Pamatujte, že mnohé aktivity těchto spolků vláda sice tajně, leč přímo podporuje.*

- Nezaujímejte raději radikální postoj. *Nepokoušejte se přeměnit své úsilí v křížovou výpravu proti sektě. Tím spíše vašeho blízkého ztratíte.*

- Buďte otevření k dialogu. *Vyzvěte svého blízkého, aby vám pověděl své názory a předložte mu jiné možnosti pohledu na věc. Během procesu zasvěcení získal stoupenec sekty od vůdce naprosto jednoznačný a nekritický pohled na Absolutní pravdu, takže odpoutání od této radikální nauky vyžaduje pozvolný proces. Vaším cílem je odbourat v jeho myšlení vsugerované normy a klišé.*

- Snažte se obnovit okruh jeho přátel. *Jeden z příznaků manipulativní strategie sekty je zpřetrhání bývalých citových vazeb.*

- Nabídněte mu jinou možnost, *kam by mohl upřít svůj zájem. Sektář trpí psychickou závislostí na komunitě. Když se toto pouto zpřetrhá, zůstává v něm citové vakuum podobné abstinenčním příznakům, které prožívá drogově závislý člověk.*

Je zajímavé, že ve většině manželství postižených vstupem některého člena do řad sektářů to byla žena, kdo učinil krok k takovému odloučení. Pokud se ovšem k sektě přidá jako první muž, obvykle k takovému kroku pře-

svědčí i zbytek rodiny. Rovnoprávné vztahy mají větší naději ubránit se těmto pokušením.

- Nebojte se poradit s psychologem. *Zjistěte si však předtím co nejvíce informací. Přestože je mezi nimi mnoho vynikajících profesionálů, kteří vám ochotně vyjdou vstříc, existuje i řada psychologů s nedostatečnou kvalifikací pro řešení tohoto problému.*

- Budte trpěliví. *Váš blízký pravděpodobně sektu neopustí tak brzy, jak byste si přáli. Obrňte se tedy nekonečnou trpělivostí a snažte se ze sebe vydat to nejlepší. Pamatujte, že veškerá láska a úsilí věnované jeho pomoci se vám nakonec vrátí.*

Nezapomínejte také, že vaším hlavním cílem není jen vyrvat vašeho blízkého ze spárů sekty, ale především vytvořit a udržet ve vaší rodině i okolí takové podmínky, které mu zabrání v pomyšlení do jejích řad znovu vstoupit. Ani přísné zákazy, aby se s ostatními nadále stýkal, vám nepomohou - tím pouze nahráváte autoritám sekty, jež dotyčného přesvědčí, že u vás doma panuje atmosféra plná nepochopení a že z takového prostředí je třeba utéci k těm, kteří mu nastaví otevřenou náruč. Vyvarujte se svých nekompromisních postojů, které jen budují další předsudky. Není přece hned vaše ostuda to, že se někdo z vaší rodiny přidal k některé z četných sekt.

Proto se s veškerou vážností zamyslete nad příčinami, které vedly kroky vašeho blízkého k hledání útěchy, kterou doma nenacházel - u cizích lidí v tajemné sektě. Jaké problémy ve vašem vztahu existují? Nezevšedněl váš vztah příliš? Kolik času svému partnerovi a dětem věnujete? Jste schopni dívat se na problém jeho očima? Nasloucháte

svému partnerovi či dětem, když vám chtějí něco říci, nebo se raději díváte na televizi? Uvědomíte-li si tyto důvody a otevřete-li se jejich řešení, dokážete svůj přístup a snahu věci změnit ve prospěch svého blízkého, dosáhl jste z devadesáti procent svého cíle.

Dalším krokem by mělo být navázat s vaším blízkým otevřený přátelský rozhovor a přesvědčit ho, aby se pokusil nahlížet širším pohledem na celý proces navázání kontaktu, seznámení s ostatními členy sekty, zasvěcení do její doktríny a přemýšlet, zda nenachází určité spojitosti s postupy a nástrahami popsanými v této knize (někdy nebývá snadné takový dialog začít - v těchto případech požádejte důvěryhodnou osobu, která vám pomůže rozhovor vést a dívat se na problém objektivně). Nikdy nepoužívejte radikální věty typu „Vymývají ti mozek!“, nechte vašeho blízkého, ať sám vyjádří svůj vlastní názor a řekne vám o svých pohnutkách. Vyzvěte ho, ať s vámi hovoří upřímně a odpoví na následující otázky:

Udržuje skupina nějaká tajemství, která se nesmí před ostatními lidmi prozradit? Je možné o teorii a nauce skupiny otevřeně diskutovat, nebo je přípustná pouze „jediná pravda“, kterou autority skupiny kážou? Uplatňuje se ve skupině závazek plnění úkolů pomocí získávání nových členů? Jakými argumenty tyto úkoly autority sekty vysvětlují? Jak se ve skupině pohlíží na neshody? Tyto a mnohé další otázky, jejichž zodpovězením si váš blízký může uvědomit, v jaké společnosti se nachází, byste měli vyložit na stůl. Nakonec to bude právě on, kdo se rozhodne a uvědomí si, kam skutečně patří.

Část druhá

PAVOUČÍ SÍŤ SEKTY

Pohled na vliv sektářských skupin jako na společenský fenomén

Kapitola čtvrtá

PROTOKOL: SEKTY

Psychiatrická léčebna v *Madridu,*
7. prosince 1973

Ředitelství státní policie rozhodlo o vyslání jednoho ze svých nejlepších agentů, aby pronikl do řad společenství, které si říká „Mise Božího světla“. Sedmdesát dva hodin po meditaci v *ášramu* (poustevně) byl spatřen, jak se v pyžamu prochází poblíž benzínové pumpy na okraji Madridu. Jak se dále uvádí v záznamu, jeho pobyt v kruzích sekty mu způsobil značný psychický šok, jenž ho dovedl až ke dveřím psychiatrického ústavu k vyhledání pomoci. O několik týdnů později, když se zdálo, že stanovená diagnóza a zahájená terapie přinesou pozitivní výsledky, byl mladý policista nalezen ležící na podlaze s prostřelenou hlavou. V této podobě se však případ na veřejnost nedostal a byl stroze klasifikován jako „smrt při výkonu služby“.

Po této události se španělské státní bezpečnostní složky neodvážily podstoupit další riziko „strkat prsty“ do vnitřních záležitostí některé z takových organizací přímo. Policie se nás snaží přesvědčit, že zřídila zvláštní vyšetřovatelské útvary složené z expertů zaměřených na tyto skupiny a další „akta X“. Ve skutečnosti však v současné době policie žádné své prostředky, školení či agenty specializované na takovou problematiku nemá.

To je další důvod, proč by měl být běžný občan ještě ostražitější a dokázat sám sebe či své blízké bránit před možným vlivem těchto organizací, které mohou odhalit naše slabiny a zlákat nás do svých sítí.

Na policejních služebnách se tak množí obvinění a otevřené protokoly proti některým z těchto sekt, aniž by se dobraly jakéhokoliv řešení nebo rozsudku. Zaprvé proto, že zatím neexistuje dostatečně kvalifikované soudnictví ani policejní orgán, který by mohl tento problém jasně vymezit. A zadruhé kvůli nedostatku zájmu ze strany administrativy jakkoliv čelit tak velkému fenoménu, jaký je obsažen v této knize.

V posledním hlášení o sektách sepsaném španělskou Nejvyšší vyšetřovací komisí hlavního ředitelství Národního policejního sboru a zaslaném Prezidentské kanceláři v únoru 1999 je přiložen otevřený protokol o „hospodářských a dalších trestních přestupcích“, jež zmiňuje některé z níže popsaných organizací:

- Centrum ezoterického bádání (CEIS). V červenci roku 1990 čelila tato organizace obvinění z protiprávního obohacování a z nabádání k prostituci. Podle soudního výroku usilovala organizace o to, aby dosáhla „naprosté závislosti všech osob, které podlehly jejímu přesvědčovacímu systému, s cílem vydělat a žít z peněz, jež dotyčné osoby organizaci přinášely jako oběti“. Vysocí představitelé organizace se po vynesení rozsudku snažili vyhnout trestu, než byli konečně v roce 1994 zadrženi. O dva roky později nařídil Ústavní soud propuštění jejího nej vyššího vůdce - Vincenta Lapiedrua - kvůli vážným zdravotním potížím na svobodu.

- Edelweis. V říjnu 1991 byl vynesen rozsudek nad organizátory této skupiny. Lákadlem, jímž sekta přesvědčovala nové stoupence, bylo jejich vzetí do řad „vyvolených“, kteří se dostanou na Nathar, planetu dokonalých (z tohoto důvodu nebyly přijímány tlusté či ošklivé děti). Díky tomu mohli sektáři pořádat nevinné tábory skautského typu pro chlapce, čímž zastírali skutečné aktivity spojené se zneužíváním dětí a dospívajících. V září roku 1998 její vůdce Eduardo Gonzáles Arenas, zvaný též Eddie, zemřel na následky bodných zranění způsobených mladíkem, kterého sekta oklamala.

- Boží děti. Tato organizace je též známa jako Rodina lásky nebo Misionářská rodina. Byla obviněna ze zločinů nezákonného spolčování, založení ilegální vzdělávací instituce a z nabádání k prostituci. V červnu 1990 byli však její členové zproštěni viny. Čtyři roky nato, když se proti tomuto rozhodnutí odvolalo španělské ministerstvo financí u nejvyššího soudu, podepsali soudci konečné rozhodnutí o zproštění viny s vysvětlením, že „přestože sekta vykazuje určité prvky vnitřní podřízené disciplíny členů na nižší úrovni výše postaveným“, nedá se s jistotou prohlásit, že jde o „chování z donucení“.

- Jednotná církev Božího království. Evangelická církev pocházející z Brazílie vedená Edirem Marcelem. V roce 1995 zahájil Interpol na žádost brazilských úřadů sérii vyšetřování, aby odhalil možné přestupky a trestní činnost spojenou s daňovými úniky a zpronevěrou peněz.

- Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Fakta o sektách vypracovaná španělskou policií zmiňují

několik obvinění vznesených proti mormonské komunitě z trestné činnosti „ilegálního přistěhovalectví a falšování dokumentů“.

- Scientologická církev. Ve spisech španělského ministerstva vnitra je vedena jako Občanské dianetické sdružení. Tato organizace se stala hlavním tématem několika soudních jednání po rozsáhlé policejní akci v roce 1988, v níž operoval i CESID *(bývalý španělský Nejvyšší vyšetřovací úřad pro obranu státu, pozn. překl.)*, který hovořil o zániku organizace na španělské půdě. Této církvi byly přiřknuty přestupky zpronevěry a daňových úniků, ale také zločiny spáchané na psychice jejích členů. V německé oficiální zprávě se o ní hovoří jako o „politické organizaci s totalitními prvky, která usiluje o dosažení cílů neslučitelných s německou ústavou“.

- Hare Krišna. Ve stejné době, kdy bylo ve Španělsku zahájeno první parlamentní vyšetřování sektářské činnosti, tedy v roce 1988, musela tato organizace čelit soudnímu výroku Guadalajarského provinčního soudu, kdy byli obžalováni tři z jejích nejvyšších představitelů ze spáchání domnělého trestného činu ilegálního věznění třetí osoby v říjnu roku 1986. Vše začalo, když byl nalezen jeden z mladých bývalých členů této komunity zmatený a přivázaný ke stromu. Podle jeho tvrzení za to byli zodpovědní právě výše postavení členové této organizace.

- Nová Akropole. Navzdory četným policejním vyšetřováním nebyla této organizaci nikdy prokázána vina. V roce 1988 byl však její vůdce Jorge Ávrel Livraga obžalován z nedovoleného držení zbraní poté, co mu policie zabavila revolver Taurus ráže 38.

- Svědci Jehovovi. Policejní dokumenty hovoří o obvinění bývalého člena z „ohrožování a donucování“ věkově starších členů organizace. Experti na problematiku sekt vypovídají jenom v samotném Španělsku o více než pěti stech případů manželského odloučení majících návaznost na vstup jednoho z páru do této organizace.

- Církev sjednocení. Je považovaná za jednu z nejdestruktivnějších sekt. V roce 1984 vedla obvinění vznesená proti ní k zahájení vyšetřování ze strany Evropské komise. Nejvyšší soud Británie ji obvinil z „rozbíjení osobnosti svých členů“. Ve Španělsku ministerstvo vnitra několikrát zamítlo uznat a zařadit toto společenství mezi náboženské instituce. Vůdce Sun Myung Moon korejského původu je svými přívrženci zbožňován jako ztělesnění nového mesiáše.

- Nonsiamosoli. V roce 1997 projednával Vyšetřovací úřad v Coruni několik záležitostí týkajících se obvinění vznesených proti skupině Nonsiamosoli, která se vzhlížela v nauce Eugenia Siragusy. V těchto obviněních je zmínka o možném policejním prohledání jednoho objektu skupiny nazývaného „Archa“, který pravděpodobně slouží jako sklad zbraní. Mezi ufologickými sektami to není neobvyklý jev.

- Patriarcha. Výbojná skupina navenek orientovaná na rehabilitaci drogově závislých. Někteří odborníci ji řadí mezi destruktivní sekty. V policejním spise najdeme záznamy o „špatném zacházení, nucení k žebrání a zneužívání k fyzické práci“.

- Řád Slunečního chrámu. V lednu 1998 zaslaly belgické soudní orgány španělské justici žádost o právní pomoc, aby prošetřila záležitost ohledně možného šíření této sekty, která několik měsíců předtím zesnovala několik hromadných sebevražd v Kanadě, Francii a Švýcarsku. Pravděpodobně působila také na Tenerife a v kraji Málagy.

- Katolické sekty. V lednu 1996 se stala delegace Lumen Dei v Madridu terčem četných vyšetřování ze strany ministerstva školství založených na obviněních podaných rodiči těch žáků, které vysocí představitelé této organizace zastrašovali. Počátkem roku 2001 rozpoutala sekta Marie Zvěstovatelka - spřízněná s Opus Dei - propagandistickou kampaň, kdy opěvovala osobu generála Pinocheta jako spasitele seslaného Bohem. Mezi katolickými hnutími, která čelila žalobám spojeným se sektářskými praktikami psychické manipulace, jsou zmiňována zejména Verbum Dei, hnutí Neokatechumenátu, Charismatická obroda či Bosé Karmelitky.

Kapitola pátá

PSYCHOPATIČTÍ VŮDCI SCHIZOFRENNÍCH SEKT

Celý podivuhodný svět sekty se točí kolem její ikony - postavy psychopatického vůdce, základního kamene organizace. Bez ohledu na zjednodušenou představu, kterou nám nabízejí média vysvětlující sekty jen jako pouhé stroje na odsávání peněz z našich kapes, vycházejí tyto organizace v prvopočátku ze zoufalství a pomatených tužeb svých zakladatelů. Sektářská skupina skutečně vzniká jako nástroj napomáhající uspokojit patologické potřeby jednoho či několika málo jedinců. Často vycházejí z dětských traumat uchovávaných do vyššího věku, a vůdcové sekt se tak jeví jako dětinští a rozmarní lidé s paranoidními představami toužící po uznání a obdivu ze strany svých stoupenců.

Na zdech každé místnosti v budově takové sekty či v celém areálu, jejž organizace obývá, je často k vidění zarámovaný obraz jejího zakladatele, který je tak v každodenním životě členů doslova všudypřítomný. Je jim předkládán jako vzor, který je třeba následovat a řídit se jeho radami. Jeho skutky a zásluhy bývají idealizovány a ospravedlňovány, přestože leckdy zacházejí za hranice slušného a právního jednání.

Je nám představován jako vyvolený bohy a obdařený přirozeným charismatem, a je tedy šiřitelem jediné, Absolutní

pravdy. A přestože je jeho hlavní zbraní k podmaňování a ovládání myslí svých přívrženců lež, on sám ve správnost svého poslání věří. Pokládá se za střed celého světa, za mesiáše, jehož seslala vyšší moc (pokud se sám rovnou neřadí mezi bohy) a jenž sestoupil na zem, aby vedl řady nových „vyvolených“. Nyní touží rozprostřít prvotní síť svých následovníků do celého světa.

V obsahu vůdcovy nauky balancující mezi duchovnem a výstředností nalezneme ode všeho trochu. S odstupem můžeme tyto myšlenky hodnotit s notnou dávkou sarkasmu, další řádky této kapitoly jsou však úryvky ze skutečných biografických zápisků samotných sektářských vůdců. Z úsporných důvodů jsme vybrali pouze krátkou přehlídku stručných životopisů několika mesiášů se silným charismatem obdařených smyslem pro duchovní vnímání. Jsou to „bohové“, kteří nám pro přežití ve světě na přelomu tisíciletí nabídli nové spirituální cesty.

- Charles Manson (* *1934, Ohio), Rodina.* Vůdce skupiny mladých známé jako „Rodina“, kterou v roce 1969 svedl ke spáchání známého masakru v bohaté čtvrti Bel Air. Během tohoto krveprolití byla zavražděna také herečka Sharon Tateová, manželka Romana Polanského. Manson se narodil nezletilé matce; sám ji nazval „šestnáctiletou prostitutkou“. Dětství prožil pod přísnou výchovou prarodičů a tety. Později se vrátil k matce, se kterou žil do doby, než ho opustila s mužem neschopným starat se o mladého Charlese. S touto hořkou zkušeností prožíval léta plná útěků z několika polepšoven a prvních krůčků na cestě zločinu. Po spáchání několika trestných činů byl odsouzen k deseti letům vězení. Když byl v roce 1967 propuštěn na svobodu, loučil se se slovy: „Víš ty co? Ani se mi odsud nechce, nemám tam venku

žádný domov.“ Možná byl právě tohle impulz, díky němuž se Manson obklopil rozrůstající se skupinou mladých, ochotných pro něj i zabíjet. Představoval pro ně ztělesnění Boha i Ďábla zároveň. Lidé dnes nosívají jeho portrét jako módní potisk na tričkách a košilích, zatímco si Manson odpykává svůj trest ve věznici Corcoran v Kalifornii s maximální ostrahou.

„Seděl jsem deset let v cele, kde nebylo vůbec nic,“ řekl v jednom z posledních rozhovorů pro média. „Trhal jsem své ponožky a z jejich nití vytvářel míčky nebo panenky. Přemýšlel jsem, jak věci fungují, jak se zametá prach z ulic, jaké auto kde na parkovišti stojí, která žena prodělala potrat. S odstupem času tak vnímám svět z pohledu jiných. Sedím tu na zadku, přede mnou lezou štěnice a pavouci a zdraví mě. Chápeš vůbec, co říkám?“

- Jim Jones *(* 1931, Lynn, Indianapolis; † 1978, Guyana), Chrám lidu.* Malý Jimmy cítil ke svému věčně opilému otci, který byl aktivním členem neblaze proslulého kultu Ku-klux-klan, velké opovržení a považoval ho za „odporného dědka“. Jeho matka se mu naopak věnovala každý večer, vyprávěla mu pohádkové příběhy a věřila v synovo duchovní naplnění. Po ukončení studií medicíny se stal farářem metodistické církve. Pro své revoluční myšlenky integrace černého obyvatelstva do majoritní společnosti (se svou první manželkou adoptovali černošské dítě) však nenašel pochopení u ostatních hodnostářů. Jones se proto rozhodl jít vlastní cestou.

  Na předměstí státu Indianopolis založil svoji vlastní faru s okruhem věřících. Obdivoval Martina Luthera Kinga a Malcolma X a také z jejich myšlenek vznikla revoluční náboženská a marxistická utopie obhajující

soužití černého a bílého obyvatelstva v jedné společnosti. Jeho výstřední výstupy a proslovy, kterými své stoupence přesvědčoval, že ho seslala nebesa, z něj učinily nesmiřitelného autoritářského proroka. Coby strůjce největší hromadné sebevraždy v dějinách se ve svých projevech nepřestával chvástat jako největší ze všech mužů.

- Swami Prabhupáda *(* 1896, Kalkata; f 1977, Virginia), Hare Krišna.* Abhay Charan De, jenž dosáhl společenského povýšení a přízviska Jeho boží milost Bhaktivedanta Swami Prabhupáda, se po neúspěšných pokusech v Indii představil v srpnu 1965 jako zakladatel své vlastní sekty v New Yorku. Protože byla Mezinárodní společnost pro vědomí Krišny - známá pod kratším názvem Hare Krišna - sponzorována jednou z významných společností produkující nápoje kokakolového typu a podporována Allenem Ginsbergem, bardem alternativní kultury, a také Timothym Learym, mnoho lidí se dosud domnívá, že tato sekta vznikla jen jako projekt kontroly mysli Mk Ultra, kterým zpravodajské orgány disponují, aby dokázaly v případě potřeby ovládat masy.

  Přísný a asketický styl života, který Prabhupáda vyžadoval od svých mladých přívrženců toužících vstoupit do řad jeho společnosti s nadšením pro poznávání nových a *vyšších* stavů mysli, však nebyl tou nejlepší strategií, jak si získat nové následovníky: „Člověk musí omezit své sexuální aktivity na jeden akt měsíčně, a to pouze za účelem plození dětí“ (sic!).

  Nelze se divit, že Allen Ginsberg navrhoval Prabhupádovi uspořádat alespoň koncerty plné „mantrového rockového tance“, kterými by snad přitáhl pozornost nových mladých duší. Po jednom takovém kon-

čertě, kde zahrála rocková skupina The Fugs, která se v hlavním městě Spojených států těšila velké oblibě, nenapadlo Swamiho Prabhupádu nic lepšího, než jejím členům povědět o svém postoji k sexualitě: „Od chvíle, co jsem začal věřit ve vědomí Krišny, kdykoliv pomyslím na sexuální poměr se ženou, odvrátím hlavu a odplivnu si.“ Když to The Fugs slyšeli, rozhodli se, že nastal čas sbalit se a odejít.

- Sun Myung Moon *alias „ctihodný pan Moon“ (* 1920, Severní Korea), Církev sjednocení.* Proslul coby oddávající na nesčetných svatbách, kde do manželského svazku vstupovali lidé, kteří se do té doby neznali. Ctihodný pan Moon vystupoval mezi lidmi jako nejvyšší vůdce jedné z ekonomicky a politicky nej vlivnějších sektářských organizací. Měl předpoklady stát se příkladným vůdcem z lidu. Narodil se vesnické rodině, čímž se také rozhodně netajil. Stavu osvícení dosáhl už během vždy problematického období dospívání. Je zvláštní představit si mladičkého Moona s tváří poďobanou od akné, jak nabývá pocitu vlastní božskosti, když tvrdí, že Ježíš své poslání nedokázal dovést do konce, a proto zde stojí on, nový mesiáš. Sám píše: „Ježíš nemohl dostát svému vykoupení a dokončit svůj úkol, neboť se jeho těla již velkou měrou zmocnil Satan.“

  Jeho patologická nenávist k marxismu pravděpodobně vychází z jedné špatné zkušenosti z roku 1947, kdy ho spolu s jedněmi z jeho prvních následovníků komunisté uvěznili a podle slov jedné z biografií sepsané jeho souvěrci podrobili nejkrutějšímu mučení, jako například „zavěšení hlavou dolů za kotníky, zatímco na něj lili vodu smíchanou s pepřem, která mu zatékala do nosních dírek, a on se tak dusil“. Bohužel pro rodiny a blízké

jeho stoupenců z těchto útrap Moon vyvázl bez úhony a mohl se dále věnovat rozšiřování okruhu své církve po celém světě.

- Escrivá de Balaguer alias „Beato" (*1902, Huesca, Španělsko; t 1975, Řím), Opus Dei.* Ve věku třiadvaceti let byl vysvěcen na kněze a v roce 1928 založil „z pohnutek vnuknutých Bohem" skupinu Opus Dei. „Modlitbami a stálým odříkáním, rozvíjením své mravnosti, oddaností lásce a neúnavnou péčí o druhé a také bezpodmínečným odevzdáním se vůli Boží dal vzniknout víře Opus Dei, která se pak mohla šířit do celého světa," popisují jeho hrdinské činy slova na zadní straně jedné z jeho zázračných tiskovin, kde se rovněž píše: „Hluboká víra ve svůj božský původ v něm probudila touhu po hledání podobností mezi jím a Ježíšem Kristem a uvěřil ve vedení svých činů samotnými anděly." Muselo jít o více než dostatečné zásluhy, když mohl být v roce 1981 narychlo a bezprecedentně prohlášen za blahoslaveného, a v květnu roku 1992 dokonce kanonizován.

  „Vím, jak tvrdá je moje nauka i řád. Ale vím, s jakou něhou a lehkostí je předávat. Je to jako ocelové kladivo obalené měkkým hedvábím." (...) „Nesmiřitelnost není jen tak pro nic za nic. Je to svátá nesmiřitelnost. A nezapomínejte, že existují i nařízení, která jsou svátá." (...) „Ženy nemusejí být chytré, stačí, když dokážou mlčet." Tak zní některé perly z úst nejjasnějšího vůdce sekty, díky nimž si „jistě zaslouží své nanebevzetí".

- Jorge Angel Livraga zvaný též „Jal" (* *1930, Buenos Aires 11991, Madrid), Nová Akropole.* Již v dětství byl zcela oddaný válečným hrám a vyrůstal v přísném prostředí zámožné rodiny. Náhlá smrt jeho otce jej během

dospívání velmi silně zasáhla, a aby unikl před chmurnými myšlenkami, zanechal studií a vydal se na koňském hřbetě na cestu po rozsáhlých pozemcích patřících jeho rodině.

Díky obrovskému rodinnému majetku mohl pokračovat ve studiích, ale tentokrát se věnoval okultním vědám a cestoval po mnoha zemích, až jednoho dne usoudil, že přišla ta správná chvíle vrátit se z ciziny. Po svém návratu domů se zamykal ve sklepě, který přestavěl na nepřístupnou egyptskou hrobku. Když z ní konečně vyšel ven, začal se obklopovat mladými studenty univerzity a spolu s nimi vydávat časopis pomáhající šířit prvotní myšlenky projektu později nazvaného „Nová Akropole".

Vzal na sebe roli převtěleného Anupa *(staroegyptského boha mumifikace a pohřebišť uctívaného v podobě černého šakala, Řeky nazývaného Anúbis, pozn. jazykového korektora)*, z níž kázal svým následovníkům: „Budu šťastný, když mne budete mít rádi jako obyčejného člověka. Nejsem bůh, ale mám-li si vybrat, zda mne budete milovat, nebo mne poslouchat, pak si přeji, abyste mne poslouchali jako svého nejvyššího vůdce." Když Livraga v roce 1988 stanul před španělským soudem za podezření z nelegálního držení zbraní, odpověděl porotě s humorem: „Zbraně? Samozřejmě, přímo v naší koupelně jsme plánovali vojenské manévry s jadernou ponorkou, bohužel se nám tam ale jaksi nevešla. Také jsme měli problémy se stíhačkami F-18, které nám roztrhaly záclony v oknech."

- Claude Vorilhon alias „Raël" *(* 1946, Víchy, Francie), Raëliánské hnutí.* V prvních kapitolách své autobiografie Vorilhon popisuje sám sebe jako „na svůj věk vyspělého chlapce". Tvrdí, že svůj první sexuální zážitek absolvo-

val (samozřejmě o samotě) již v devíti letech. Nikdy nepoznal otce, a protože jeho matka ze studu, že jej měla za svobodna, před svou rodinou předstírala, že Claude je opuštěný syn její přítelkyně, o kterého se nyní musí postarat, vyrůstal především se svojí tetou a babičkou. V devíti letech už ale rodina na malého chlapce nestačila a o jeho další výchovu se měl postarat dětský internát. „Proplakal jsem v té obrovské ložnici mnoho nocí," vzpomíná Vorilhon. „Nebyl zde ani kousek soukromí, kde by člověk mohl rozjímat o samotě. Kvůli nedostatku jakéhokoliv citu a pochopení jsem se stal sám tolik citlivým."

V roli mesiáše z jiné planety začal vystupovat od 13. prosince 1973, kdy se na výletě po okolí vulkánu Puy-de-Lassolas v jihofrancouzském regionu Clermont-Ferrand údajně setkal s posádkou létajícího talíře. Pozvání na prohlídku vnitřku plavidla dodnes považuje za svůj nejkouzelnější zážitek. Během následujícího týdne se Vorilhon setkal se svými novými přáteli ještě několikrát. Pověřili ho nesnadnou, ale výsadní úlohou prvního mimozemského velvyslance na naší planetě. Zhostil se tedy své role a o svém zvláštním poslání poskytoval četné rozhovory - stal se hostem neseriózních nočních show typu Marťanská kronika *(španělský noční pořad řazený mezi tzv. teleodpad, pozn. překl.ý*

Navzdory posměškům a kritice, které se mu dostávalo od reportérů a moderátorů během rozhovorů (do té doby se věnoval také hudbě; za svou taneční skladbu *Miel y canela - Med a skořice*, jež se ve své době stala nejhranější písní, získal cenu Zlatá růže jako objev roku, jak sám píše ve své knize *Mimozemštané mne vzali na svou planetu)*, obdiv k němu narůstal stejně jako řady jeho fanoušků, kteří neobyčejným příběhům ochotně věřili.

Také díky svému nadšení pro rychlá auta (kdo ví, jestli dopravní nehoda, kterou utrpěl ve dvaadvaceti letech, neměla nějaký vliv na jeho rozum) a četným projevům na veřejnosti si získal srdce mnoha lidí nadšených vstoupit do rodícího se raëliánského kultu, který má dnes své odnože ve více než osmdesáti zemích světa.

Kdybychom věřili tomu, co nám Vorilhon vypráví, věděli bychom dnes díky mimozemšťanům vše o původu člověka a o vzniku celého vesmíru. Podle všeho mu prý také prozradili, jak je nutné rychle a neprodleně směřovat lidské úsilí k rozvoji vědy a technologiím klonování, které konečně zajistí nesmrtelnost a umožní skutečný rozvoj lidstva.

- Eugenio Siragusa (* *1919, Katánie, Itálie; † 2006), Kosmické bratrstvo, též inspirátor Nonsiamosoli.* Siragusa vstoupil jako velmi mladý dobrovolník do armády a za své činy během 2. světové války si podle biografie sestavené stoupenci jeho církve vysloužil tři válečné kříže za statečnost a jedno vyznamenání za skvělé chování. Přesně v den svých narozenin 25. března 1952 se prý setkal s bytostmi z jiné planety, zrovna když čekal na autobus na Náměstí mučedníků ve svém rodném městě. Vypráví, jak mu na temeno hlavy shora dopadl paprsek světla - a v tu chvíli ho zaplavil neuvěřitelný vnitřní klid:

„Zničehonic jsem byl rychle vytažen vzhůru k nebi. Spatřil jsem světelný kruh v barvě bílé rtuti. Jak jsem se ke světlu blížil, bylo čím dál jasnější. Ve stejnou chvíli se uvnitř světla začal zhmotňovat zvláštní předmět připomínající dětskou káču nebo kněžský klobouk. Zastavil se ve vzduchu přímo nade mnou. Nedokázal jsem ze sebe v té hrůze vydat ani hlásku (...). Hlavou se mi zběsile honily všemožné myšlenky, když v tu chvíli z toho

zvláštního předmětu vysvitl paprsek tvarovaný do podoby obráceného klíče, který najednou zamířil přímo ke mně a pronikl mnou.“

Po tomto zážitku se podle své výpovědi Siragusa setkal s párem mimozemšťanů ještě na svazích sopky Etny. Tyto bytosti mu svěřili těžký úkol zvěstovat lidem blížící se konec světa. Mimozemšťané prý ze své kazatelny ve vzdálené galaxii hlásali: „Obyvatelé Země, začněte počítat své poslední dny na této zmučené planetě (...). Nezasloužíte si sdílet tento pozemský ráj. Odpočítávejte poslední dny do svého konce!“

Kromě šíření vzkazu, který mu naši „kosmičtí přátelé“ předali, začal sám Siragusa vystupovat jako ztělesnění egyptského vládce, velkého myslitele Herma Trismegista, svátého apoštola Jana, učence Giordana Bruna, „svátého muže“ Rasputina a všech dalších podobných postav, které nás ještě napadnou. V jednom textu, který vychvaluje a obhajuje jeho teze, je popisován jako „muž, který, aniž by opustil planetu Zemi, zvýšil svou inteligenci o dvacet procent, zatímco většina lidí jí za stejné období získá sotva 4,3 procenta...“ Je škoda, že člověk obdařený tak výjimečnou inteligencí, který je navíc ztělesněním takového výčtu různých vynikajících osobností, dokáže sotva dokončit vysokou školu.

- L Ronald Hubbard *(* 1911, Nebraska; f 1986, Kalifornie), Scientologická církev.* Autor slavné knihy *Dianě - tiká* o takzvané svépomoci. Dětská léta prožíval v péči zámožné rodiny, která mu umožnila rychle vystudovat a odstartovat kariéru. Podle zpovědi ve svém oficiálním životopise dokázal ve třech letech jezdit na koni a krotit divoká hříbata a ve dvanácti získal ocenění za vynikající zvládnutí celé řady skautských dovedností, zejména

za zručnost při práci s dřevem, při poskytování první pomoci, hašení ohně, řízení automobilu a stopování.

V šestnácti letech se zapsal na střední pedagogickou školu a zároveň nastoupil ke 163. pěšímu praporu národní gardy v Montaně, kde začal působit jako redaktor školního časopisu. Ještě před dosažením plnoletosti se vydával na cesty po exotických krajích Asie. V osmnácti letech vyhrál školní soutěž v řečnictví. Mezi devatenáctým a dvaadvacátým rokem se zapsal na další studia, tentokrát etnologie, technických oborů, psychologie a jaderné fyziky na Univerzitě George Washingtona; současně získal hodnost četaře v rotě G dvacátého regimentu námořní pěchoty. Ve volném čase pracoval jako topograf se zaměřením na lety akrobatických letadel a podával informace o situaci na více než tuctu amerických letišť. Stal se též organizátorem výpravy filmového štábu do karibské oblasti, uskutečil mineralogickou výpravu a řídil fakultní časopis, se kterým vyhrál několik literárních cen. Ve třiadvacátém roce života se dal na literární dráhu. Během dvou let vydal více než sto děl a byl jmenován prezidentem Americké asociace vědeckofantastické literatury.

Ještě před dosažením třicátého roku, když už měl za sebou i autorství několika scénářů pro Hollywood, byl povýšen do hodnosti poručíka námořních záložních sil Spojených států amerických a poslán do Austrálie. Poté pracoval jako zvláštní agent policejního okrsku Los Angeles. Zde vyšetřoval různé zločiny, podílel se na projektech léčby alkoholiků, psal studie o výživě a cestoval po celém světě. Aniž by opustil takto široký záběr zmíněných aktivit, dokázal Hubbard během jediného roku vystoupit na 460 různých konferencích. Jeho pozoruhodný a výjimečný život jej dosadil do role nejlépe připraveného vůdce sekty ze všech výše zmíněných osobností.

Kapitola šestá

SEKTY A ZPRAVODAJSKÉ SLUŽBY

Georgetown (Guyana),
20. listopadu 1987

Při pohledu z vrtulníku se zdálo, že je panenský prales Guyany mrtvými těly přívrženců sekty Chrám lidu doslova posetý. Úřady v hlavním městě Georgetown napočítaly přes čtyři sta obětí. O několik dní později se již hovořilo téměř o tisíci mrtvých; vojáci si nejprve nevšimli, že pod některými mrtvolami ležela další, většinou dětská těla. Jim Jones nařídil matkám, aby své ratolesti zakryly, protože by svým křikem mohly narušit onen „krásný prožitek smrti“.

Poté přišel čas na děsivý úkol: identifikaci těl obětí. Po koberci nehybných těl bloumali vojáci ve snaze najít cokoliv, co by usnadnilo určit jejich totožnost. Jeden z vojáků chodil kolem těl s kovovým bodákem a propichoval jim nafouklá břicha dříve, než by je roztrhl plyn vznikající při jejich rozkladu. Jeden z novinářů doprovázejících vojáky nevydržel všudypřítomný zápach a raději odešel. Celý bledý se zastavil před cedulí přibitou na sloupu s nápisem „Bůh je dobrý. Lidé jsou hříšníci“.

Guyana: Zemřeli po kokakolovém nápoji

Dne 24. října 1978 pověřilo americké ministerstvo zahraničních věcí z moci Sněmovny reprezentantů kongresmana Lea Ryana, aby nechal své lidi proniknout do řad sekty Chrám lidu v guyanském pralese a prošetřil její činnost. Návrh vznikl na žádost Výboru rodin postižených, kteří shromažďovali svědectví obviňující výstředního reverenda Jima Jonese hlásajícího svoji zázračnou moc léčit mimo jiné i rakovinu. „Nejlepší způsob, jak odstranit rakovinu prsu," radil svým žákyním, „je nosit v podprsence mé dvě fotografie." Alespoň se v tomto případě nesnažil nemocné léčit přikládáním rukou.

O rok dříve publikoval sanfranciský časopis *New West* investigativní zprávy o životě této komunity. V srpnu 1977 vydal svědectví deseti bývalých členů sekty, kteří vypovídali o podřízenosti a tvrdé práci, jíž se následovníci Jima Jonese oddali. Ryanova mise spočívala v prošetření obhajujících tvrzení pocházejících z kolonie Jonestown v Guyaně.

V odpoledních hodinách 17. listopadu 1978 přistál Leo Ryan v doprovodu dvou diplomatů a tuctu novinářů z *Washington Post* a *NBC* na ranveji Portu Kaituma jen pár kilometrů od kolonie Chrámu lidu. Celá výprava včetně novinářů byla komunitou reverenda Jima Jonese srdečně přijata. Uvítal je dav šťastných tváří s hudebním orchestrem. „Pokud jde o mne, vidím zástup lidí, kteří věří, že je nic lepšího v životě nemohlo potkat," prohlásil americký kongresman.

Novinářům se dostalo cti vést s tvůrcem onoho pozemského ráje, reverendem Jimem Jonesem, zajímavý rozhovor. „Je mi líto, že mne dosud nikdo nezastřelil. Jsme nepočetná komunita. Nesnažíme se někoho ohrožovat... Ale

oni si nedají pokoj, dokud nás nezničí. Byl bych rád, kdyby mne konečně zastřelili a všechno to skončilo. Ale dnes je v módě zabít něčí pověst pomocí médií.

Chtějí mě zabít ti sami lidé, kteří zavraždili Kennedyho a Luthera Kinga," přidal Jones svoji paranoidní tezi. „Ale než se jim to podaří, budeme připraveni sami spáchat sebevraždu."

Následující den během snídaně využilo na dvacet osadníků z Chrámu lidu návštěvy kongresmana k útěku pryč z dohledu svého vůdce a dále do Spojených států.

„Zradili mě!" vykřikoval hystericky Jim Jones. „Ale nás nikdo nezastaví! Obětoval jsem těm lidem svůj život!"

V přítomnosti delegace reverendovi nezbylo než vyslechnout žádosti a ponechat uprchlíkům svobodu.

Večer 18. listopadu se kongresman spolu s uprchlými osadníky ze sekty Chrám lidu přichystali k odletu dvěma vrtulníky, které čekaly v Portu Kaituma.

„Rychle, pospěšte si," pobízel Leo Ryan své společníky. V tu chvíli se k vrtulníku už na dostatečnou vzdálenost přiblížil traktor s valníkem, ze kterého začala na kongresmanův doprovod střílet Jonesova stráž. Leo Ryan, jedna bývalá členka sekty a další tři lidé byli zavražděni.

O dva dny později nakázal reverend Jones svým stoupencům, aby ho následovali na cestě ke smrti. Pro téměř tisícovku lidí tak život skončil.

„Řekli nám, že ze situace, ve které jsme se ocitli, není žádná jiná cesta," vzpomíná jeden z přeživších oné tragédie. „Že jediné správné, co v tu chvíli můžeme udělat, je spáchat hromadnou sebevraždu pro slávu socialismu... I mně už bylo jedno, jestli budu dál žít, nebo zemřu."

„Odevzdaně po osadě utvořili jednu velkou kruhovou frontu," vypráví další svědek, jenž přežil. „Každý dostal kelímek s otráveným nápojem (kokakolou s cyankáli).

Matky daly nejdříve nápoj vypít dětem a pak se napily svého. Poté se všichni káceli se sepnutýma rukama k zemi a mohli jen s vytřeštěnýma očima čekat na křeče, pěnu z úst a vysvobozující smrt. Umírali s úsměvem, vypadali šťastně.“

Temný přízrak CIA: Projekt Mk Ultra

Smrt kongresmana Ryana zavražděného několik dní před vyhlazením Jonesovy komunity rozpoutala smršť obvinění dopadajících na hlavu amerických zpravodajských služeb, které nyní veřejnost podezírala ze spoluúčasti na tomto děsivém činu. Ministerstvo zahraničí přece pověřilo kongresmana pouze prošetřením zpráv o špatném zacházení v guyanské kolonii, o němž informoval časopis *New West.*

V soudním procesu, kde vystupoval právník Ryanovy rodiny Marvin E. Lewis, byla severoamerická vláda žalována za zneužití osady v Jonestownu k pokusům, které CIA zahrnuje do programu Mk Ultra. Zdá se, že „Úřad“ dobře věděl o všem, co se v centru komunity odehrává; dva z jeho agentů se stali pravou rukou Jima Jonese. Lewis se nemohl vyjádřit jasněji, když prohlásil, že „zmínění agenti pracovali z příkazu státu a CIA s cílem využít kolonii v Jonestownu jako tábora k pokusům ovládání mysli lidí v rámci programu vyšetřovacích metod vedených pod názvem Mk Ultra“.

Rovněž není pochyb o oficiální podpoře, kterou americká vláda reverendovi poskytla. Dobré vztahy s prezidentem Jimmym Carterem dokazuje pochvalný dopis, který obdržel v roce 1977 z Bílého domu uznávajícího reverendovy politické ambice.

Jones dobře věděl, jak využít podpory, kterou pro své plány potřeboval. Stal se členem bytové komise v San Francisku a pobíral plat státního zaměstnance. Jednou z ironií, jimiž je jeho život opředen, je to, že získal titul příkladného občana státu Kalifornie z rukou starosty města Los Angeles.

Podle výpovědi některých zdrojů se zdá, že byl jonestownský reverend financován mezi lety 1968 a 1972 z peněz FBI, což mu umožnilo vybudovat zázemí komunity a nakoupit zemědělské stroje a zbraně s podporou americké vlády, aniž by byly podrobeny celní kontrole. Nestalo se však poprvé, že některá z podobných sekt mohla počítat s pomocnou rukou vyšší úřední moci.

Někteří vyšetřovatelé zastávají názor, že za zrodem a šířením mnoha sekt stojí další organizace, které zůstávají skryté ve stínu. Některé ze sektářských skupin měly sloužit pro utajení pokusů s ovládáním lidské psychiky v programu Mk Ultra, které později spadaly do jiného programu s názvem Mk Search.

Jak možná víte, CIA od padesátých let realizovala několik výzkumných projektů s cílem vyzkoušet metody, které by umožnily ovládání širokých mas veřejnosti. Ačkoliv dosáhli určitého úspěchu při využití drog, je nasnadě se domnívat, že příští taktika psychologické války vedené CIA má příhodné podmínky pro své využití právě mezi sektami.

Ve zlatém věku revoluce mládeže v šedesátých letech sloužily sekty k ukonejšení a usměrnění vznikajícího idealismu alternativních kultur typu hippies nebo pacifistů. V době, kdy vypukly první manifestace generace stavějící se proti upadající morálce systému, zrodil se v okrajových čtvrtích New Yorku a San Franciska zvláštní druh orientalismu *made in USA.*

Od undergroundu ke Krišnově vědomí

New York, 19. září 1965

Silueta Sochy Svobody se tyčila nad zaoceánskou lodí plavební společnosti *Scindia.* Při návratu z plavby do indické Kalkaty vytryskla z její hlásné trouby k nábřeží hlavního města amerického snu slova nové verze Bhagavadgíty.

Mezi nespokojenými lidmi v newyorské čtvrti Lower East Side našel Swami Prabhupáda vhodné potenciální posluchače pro šíření své nauky. Právě tato oblast vykazovala enormní nárůst počtu lidí závislých na psychotropních látkách - šíření LSD mezi mladými je považováno za jeden z experimentů projektu Mk Ultra. Americké zpravodajské služby přeměnily jihozápad ostrova Manhattan, útočiště hnutí hippies, v pokusný tábor pro techniky psychické manipulace.

Třebaže je oficiálně Jeho boží milost Swami Prabhupáda zakladatelem víry Hare Krišna, je jisté, že by si nedokázal získat tolik obdivovatelů bez přímé podpory jednoho z prvních apoštolů psychedelického hnutí, který zajistil veškeré materiály pro šíření jeho slávy - Allena Ginsberga.

Timothy Leary, jemuž byla přiřknuta spolupráce se CIA na projektu ovládání lidí pomocí LSD, byl také pravděpodobně spjatý s ideologií Hare Krišny. Poté co byl vyloučen z Harvardské univerzity, vedl po nějaký čas jednu z komunit hippies, která však také nakonec přijala nauku Swamiho Prabhupády. Zanedlouho sám oficiálně představil sektu veřejnosti v San Francisku.

Okolnosti, které napomohly vzniku a rychlému úspěchu Hare Krišny, vyvolaly podezření, že za posláním orientální

víry této náboženské společnosti stojí vypočítavý projekt Mk Ultra. „Je to tak," odpověděl ironicky Prabhupáda, „vymýváme lidem mozky a obracíme je v dobráky. To je celé naše poslání."

Hare Krišna, jehož sláva nyní upadá, zpočátku zaznamenalo nevídaný rozmach. Lze jen těžko uvěřit, že by si tato sekta dokázala získat takový obdiv, kdyby se její zakladatel omezoval pouze na hesla typu „žena je dobrá, muž je dobrý, ale pokud jsou spolu, stávají se oba špatnými" (sic) nebo „ženy by neměly chodit do školy, namísto toho by měly dostát tomu, k čemu byly předurčeny - udržovat oheň a starat se o to, aby byl dům čistý a uklizený".

Allen Ginsberg vnuknul Prabhupádovi myšlenku šíření svých tezí skrze koncerty „mantra-rockového tance". Když oslovili hudebníky z několika skupin, aby spolu takové koncerty zorganizovali, Prabhupáda poznamenal, že jeho myšlenky sexuální zdrženlivosti nenacházejí u mladých lidí příliš pochopení. Několika hudebníkům to samozřejmě stačilo, aby rovnou od dalších setkání s hlavou církve upustili. Prabhupáda si toho byl dobře vědom a své proslovy do budoucna přehodnotil, aby neztratil přízeň svých obdivovatelů, kteří by si neradi odepřeli ono „smyslné potěšení".

Úspěch setkání „mantra-rockového tance" byl ohromný. Davy se kroutily za rytmu „hare krišny" a hippie-písní ve fascinující jednotné psychóze, lidé skákali a křičeli a zapomínali na protesty proti válce ve Vietnamu.

Možnost dosáhnout vyššího stavu lidského vnímání odříkáváním mantry „hare krišna" lákala tisíce lidí, kteří neváhali vyměnit marihuanu za zážitek, jenž je měl přivést do transu, jaký nahradí i účinek psychotropních látek.

Nastolení Nového Řádu - protimarxistická konspirace?

„Konspirační teorie“ má svůj původ v památné zprávě, kterou kubánské kontrašpionážní služby rozšířily na počátku sedmdesátých let. Dostala název „Systém pronikání a špionáže CIA na území cizích států“. Podle tohoto hlášení slouží každá sekta k ovládání společnosti a podílí se na zabraňování šíření marxistických myšlenek a na usměrňování idejí mladých lidí nespokojených se systémem. Ti jsou sdružováni do společenství, ve kterých se dají snáze ovládat.

Přestože bylo na tento dokument pohlíženo s notnou dávkou skepse už kvůli jejímu původu (nezapomínejme, že Kennedyho vláda se pětkrát pokusila o svržení kubánského diktátora), jeho obsah vzbudil v lidech určité pochybnosti, že za nevinnou, byť výstřední maskou těchto skupin se skrývá chladnokrevná strategie společenské manipulace, jejímž strůjcem jsou zpravodajské služby.

Podobné účinky jako třeba droga nebo fotbal může mít na naše vnímání okolního světa shovívavost některých vlád k působení sektářských organizací. Lidé nadšení a zapálení pro nové aktivity mají sklony zapomínat na svoji nespokojenost se společenským řádem. Sekty nikdy nezaniknou, jejich existence doplňuje společenskou funkci - vlády jich využívají k ukonejšení populace, která si uvědomuje sociální problémy; mohou dobře posloužit k oslabování té části populace, která žádá společenské změny, ale je otevřená k rétorice charismatického a obratného vůdce.

Je zajímavé sledovat, jak se řady takových organizací rozrůstají o jedince plné ideálů a obav ze zmanipulování vlastní mysli a ze zabřednutí do řádu určovaného vládou. O jedince, kteří hledají východisko a útěchu u některého

David Koresh, vůdčí představitel komunity ve městě Waco, při koncertním vystoupení.

Kontroverzní umělec rakouského původu Otto Muehl při práci.

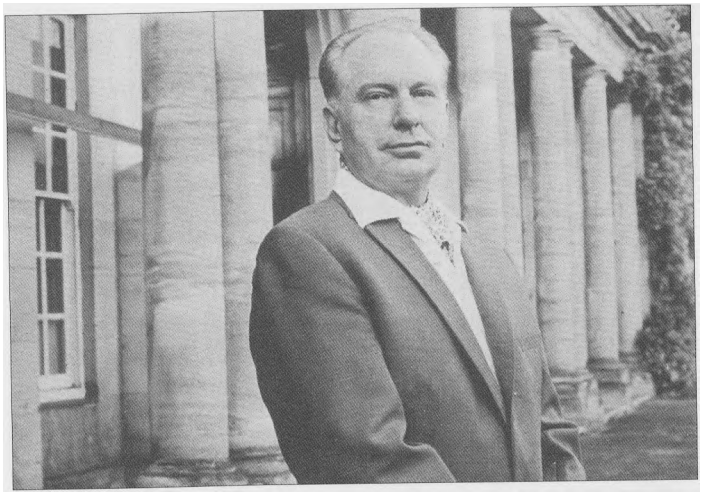

Lafayette Ronald Hubbard proslul především jako spisovatel fantasy a sci-fi románů a povídek.

Escrivá de Balanger alias „Beato“, zakladatel sekty Opus Dei, před kanonizací.

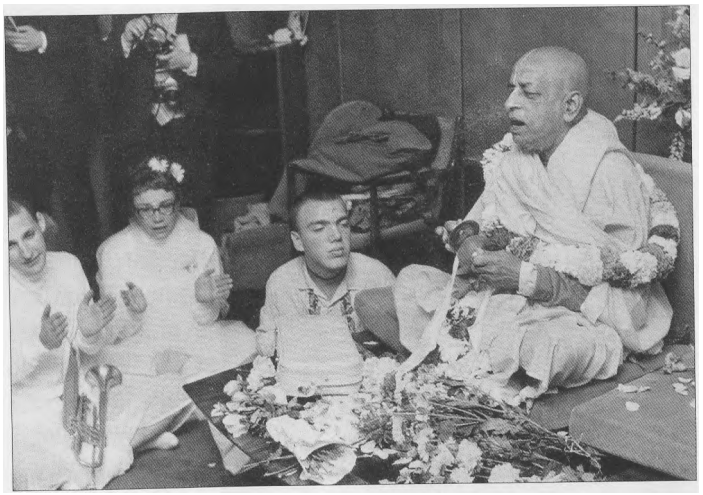

Modlící se Swami Prabhupdda, zakladatel sekty Hare Krišna.

Sun Myung Moon při jednom z mnoha svých oddávacích obřadů.

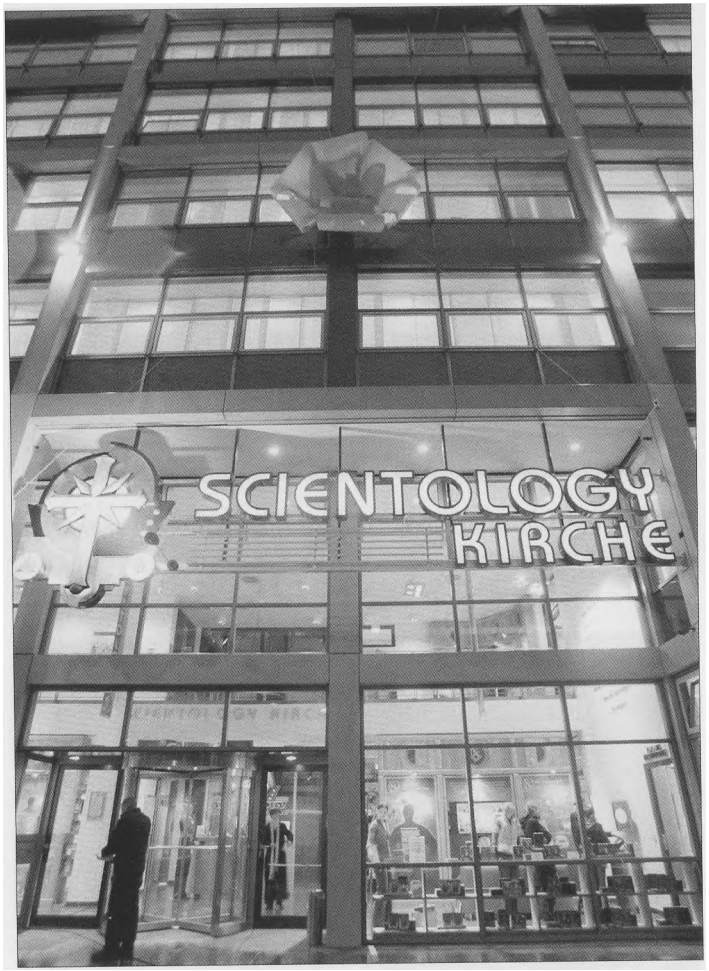

Nové sídlo Scientologické církve otevřené v Berlíně.

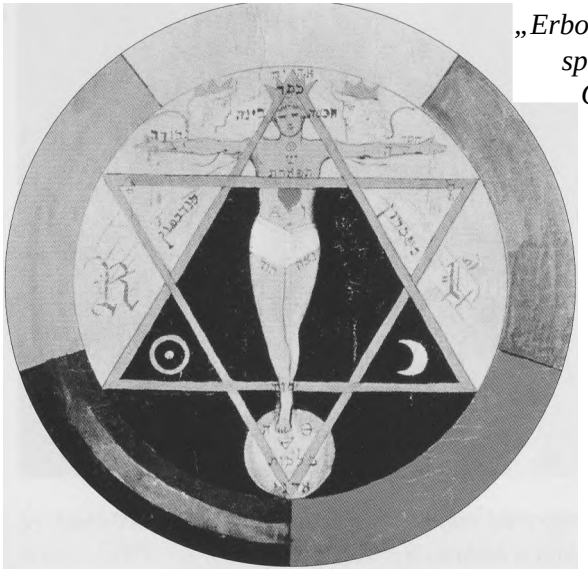

„Erbovní“ znak společenství Opus Dei.

Představitel satanské sekty s vúdú-loutkou.

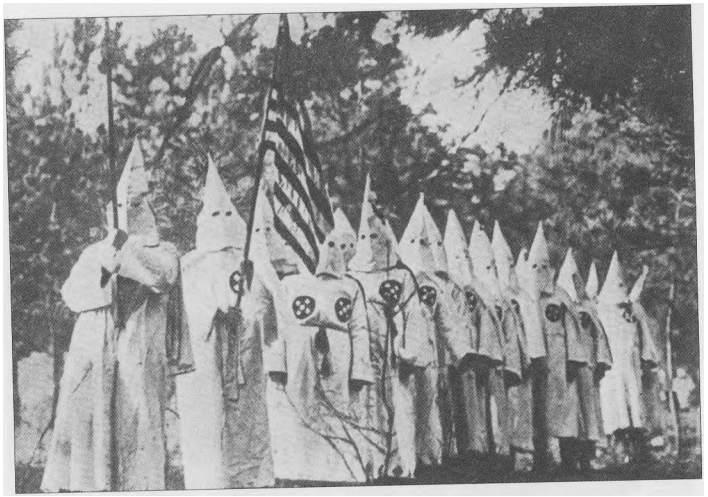

Členové americké rasistické organizace Ku-klux-klan ve svých obvyklých hábitech a kápích (1930).

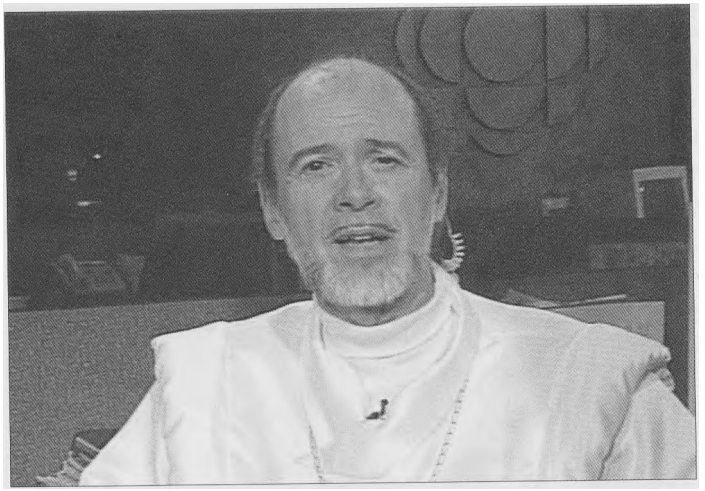

Claude Vorilhon alias „Ráel“ při jednom ze svých projevů v CNN.

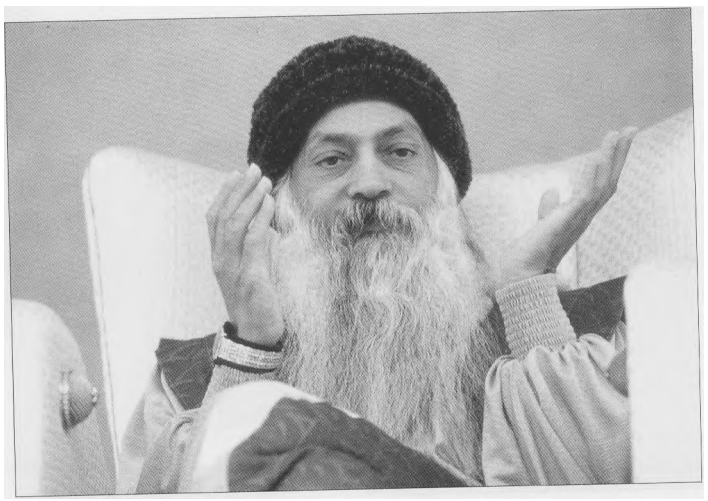

Bhagwan Radžníš, guru idylické komunitní enklávy Radznížpuram.

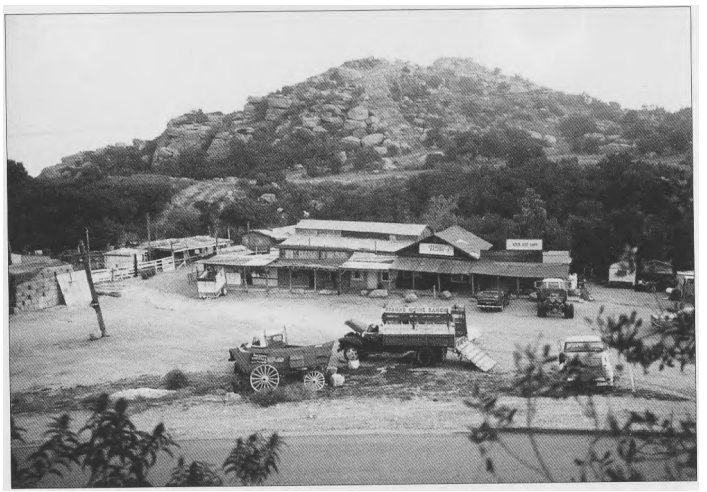

Kalifornský ranč, kde vrah Charles Manson pobýval se svými stoupenci v roce 1968 před svým zatčením.

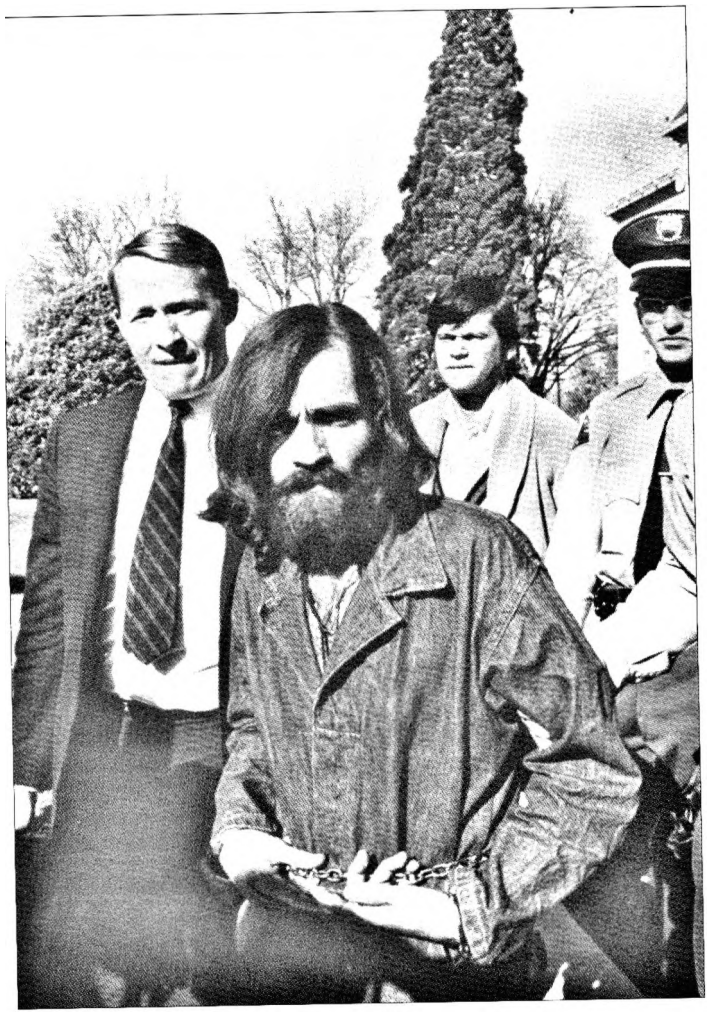

Spoutaný vrah Charles Manson v doprovodu policistů a svého právníka.

guru. Pokud však něco všechny sekty spojuje, je to jejich schopnost zabránit společenským změnám; v tomto smyslu jsou organizacemi parazitujícími na společnosti.

Jak se dočteme na dalších stránkách, rétorika mnohých sekt vede spíše k podřízenosti svých členů než k nějaké rebelii proti stávajícímu řádu. Poselství hlásaná podobnými spolky jako Nonsiamosoli jsou dostatečně výmluvná: „Buďte poslušní! Možná vám bude připadat naše metodika nepřijatelná a nesmyslná, ale je nezbytná k rozvoji vašich schopností a k jejich dalšímu šíření," kážou Vesmírní bratři ze svého létajícího korábu.

Ona *konspirační teorie* možná nezní až tak paranoidně, pokud si uvědomíme, že sektářské organizace nejenže používají ty nej propracovanější a nejdůmyslnější metody k vymývání mozků při převýchově svých členů, ale také usilují o nastolení nového světového totalitního řádu, ve kterém nezbude místo pro svobodu jedince.

Z vůle Církve sjednocení vedené reverendem Sunem Myungem Moonem a ve spolupráci s NATO vznikla v roce 1967 Světová antikomunistická liga (WACL). Jejím cílem bylo sjednotit a posílit světová protimarxistická hnutí v boji proti společnému nepříteli. Z takového prostředí vzešla mimo jiné i radikální Triple A *(Argentinská antikomunistická aliance, pozn. překl.).*

WACL s úmyslem „vybudovat lepší svět" financovala legislativní kampaň Národní fronty Jeana Marie Le Pěna ve Francii. Církev sjednocení zaštítěná jihokorejským ministerstvem obrany těží při sledování svého cíle z finanční podpory závodu Tong II Industries, který kromě jiných „hraček" vyrábí i pušky, granátomety a protiletadlové kulomety.

Nedostatečně prozíravým stoupencům této církve je podáváno vysvětlení, že obchod se zbraněmi je důležitý pro

zajištění světového míru. Jeden z jejích nových stoupenců reverenda Moona obhajuje slovy: „Vždycky nám vysvětloval, že jeho následovníci mají materiálně podporovat dobro společnosti, ve které žijí, a vlastně i celého lidstva. Proto podporujeme také vznik podniků, které vytvářejí nová pracovní místa, poskytují lidem mzdu a umožňují zaplatit i celou řadu altruistických aktivit, kterým se Hnutí sjednocení věnuje."

Tato sekta je známá po celém světě pořádáním masových svatebních obřadů. Člen této církve Sánchez Motos uznává, že Moona samotného opravdu těší oddávat své věřící: „Lidé uznávají duchovní autoritu reverenda Moona, a to ho opravňuje tyto obřady organizovat. Ano, některé z těchto sňatků končí krachem, ale přestože je to překvapivé, procento rozvodovosti je mnohem nižší než u běžných manželství." Postava reverenda Moona zobrazovaná se zázračnou aurou se obrátila doslova v agenturu pro rychlé sňatky.

Studenti Světové duchovní univerzity Brahma Kumaris věří, že brzy vypukne nukleární válka, která vyhladí obrovskou část lidstva, po níž však přijde nový Zlatý věk. Podle slov J. A. C., vyšetřovatele a bývalého člena této sekty s hinduistickými kořeny, „započne nový cyklus, ve kterém členové Univerzity (myšleno Brahma Kumaris) získají výsostné postavení, neboť oni jsou stoupenci Světla, jsou oněmi čistými studenty, kteří brzy dosáhnou stavu dokonalosti. A právě oni budou v Novém světě vládnout."

Než tato chvíle nadejde, Brahma Kumaris se spokojí se svým zastoupením v kruzích OSN, kde si vydobyla privilegium oficiálního statusu „poradce". Nějak se holt začít musí.

Nová Akropole navenek vystupuje jako „škola filozofického učení", a tak její členové zprvu sotva prokouknou

záměry a cíle, které tato organizace tají. Zdánlivá bezelstnost drží *studenty* dál od neveřejných setkání nejvyšších představitelů a od přístupu k tajným dokumentům, které uchovávají popis skrývaných strategií sekty budující *Orlí hnízdo* v řádu *Nové říše*.

Proroctví Akropole hovoří o zhroucení současného světového řádu. Nová říše vyvstane ve stínu starých praporů. „Musíme být realisty, nikoliv utopisty," tvrdí vůdcové Akropole na „Shromáždění nejvyšších". „Nová Akropole není sekta, není to utopie, není to politická strana, není to ani žádné náboženství. Nová Akropole je dnes filozofické hnutí se zastoupením téměř ve čtyřiceti zemích světa. Musíme si být vědomi naší vlastní historické zodpovědnosti a také zodpovědnosti za stvoření Šestého plemene z Páté rasy, (sic)"

„Politicky korektní" sekty

Už samotný znak Raëliánského hnutí (svastika vložená do šesticípé hvězdy) stejně jako jeho poselství (podivná doktrinální směska propagující mimo jiné i zrušení světových demokracií jako systému vlády) probudily v antisektářských skupinách obezřetnost.

Jak se sami můžeme dočíst v programových dokumentech raëlianů, jde o náboženský systém, který popírá existenci Boha a duše: „Žádný argument, který obhajuje přítomnost Boha či duše, neobstojí už od prvopočátku vývoje našeho vesmíru." Právě takováto tvrzení vedou kroky Radiových následovníků na jejich cestě k nesmrtelnosti podporováním nejmodernějších genetických výzkumů.

Podle zákonů raëliánské nauky tedy nemá šanci dosáhnout takové výsady každý, nýbrž pouze vyvolení jedinci

s nadprůměrným intelektem. Pro posuzování a udělování šance být klonován, a tedy zajištění dalšího života bude sestaven zvláštní tribunál.

Pokud se již jednou stane klonování člověka skutečností, bude nutné, jak praví poselství pocházející od mimozemských raělianů, „zbavit se systému voleb a hlasování, jež jsou ve své dnešní podobě naprosto nevhodné pro další vývoj lidstva“. Jak je vidět, některé sekty kážou i takové chmurné ideje, které předpovídají mimo jiné i vědecké zásahy do našich mozků.

Mnoho vyšetřovatelů se shoduje v názoru, že mormonská církev je náboženská organizace, která se během svého vývoje už dočista zbavila svého původního poslání. Byla založena v roce 1823 poté, co se Josephu Smithovi zjevoval anděl Moroni. Dnes mají mormoni nepopiratelnou politickou moc - fakticky ovládají jeden z amerických států a od 2. světové války mají ve vládě zastoupení mezi ministry USA.

Říká se, že se mormonismu daří tam, kde vzkvétá fašismus. Vše nasvědčuje tomu, že mormonské církevní špičky měly prsty ve svržení vlády Salvadora Allendeho generálem Pinochetem. Hlava mormonské církve tenkrát prohlásila: „Bůh sehrál v pádu tohoto komunismem načichlého režimu velkou roli - mnoho božích dětí bylo ochotno naslouchat slovu Bible, ale vláda nebyla schopná vytvořit podmínky, ve kterých by mohlo být vyslyšeno. Proto se domnívám, že nová vláda potřebuje náležitou pomoc.“

Bezvýhradná podpora, jaké se novému Pinochetovu režimu dostalo od mormonské delegace, nesledovala ani tak náboženský, jako spíš mocenský cíl: diktatura dala sektě souhlas a podmínky k jejímu růstu, čímž se řady jejích přívrženců rozrostly během deseti let z 20 000 na 130 000.

Navíc mohla organizace - nyní pod patronátem vlády podporující tržní ekonomiku - lépe chránit své investice, které financovala z chilských měděných dolů.

Jiná organizace, o které lidé nepochybují, že hlásá demokratické hodnoty, je Spolek na obranu tradic, rodiny a majetku Panny z Covadongy. Její zakladatel Plinio Correa de Oliveira, „katolický myslitel světového věhlasu“, zahrnul do své ideologie kontrarevoluční postoje jako hybnou sílu, která napomáhá nastolit hierarchický řád, jak ho známe ze středověku.

Apoštol kontrarevoluce usiluje o svržení systému, který je podle jeho slov stále více „materialistický, anarchistický a rovnostářský“, a o nástup „osvícené, neposkvrněné společnosti uctívající ve své skromnosti vznešenou hierarchii řádu“, jejíž cíle budou řízeny nejvyšší aristokracií. Primárním cílem kontrarevoluce je zvrátit marxistické myšlenky, které svým „stupidním rovnostářstvím po světě pouze rozsévají barbarství“.

Covadonžský spolek staví svůj systém získávání nových členů na četných „satelitních skupinách“, mezi něž patří například *Reaccionario* (Reakcionář) lákající nové tváře z univerzitní nedozrálé a rebelující mládeže heslem „Posláním mladých není pouze si užívat, ale také vykonat hrdinské činy!“.

Z kontrarevolučních kampaní, které tento spolek vede, vynikají zejména jejich negativní postoje k neoficiálním manželstvím, k „nečistým homosexuálním sňatkům“, stejně jako jejich radikální odpor k tak hříšným praktikám, jakými jsou astrologie, víra v posmrtné převtělení nebo hypnóza. Abyste ochránili mladou generaci před tak „zhoubnými vlivy“, doporučují vám „odstranit z vašeho domova vše, co nasvědčuje čarodějnickým silám, spiritismu, zaříkávání, sektářství či východním náboženstvím.

Zničte všechny tyto relikvie, nebo vás ony samy zničí“. Jde zajisté o poselství, které vybízí k přehodnocení postoje ke všem pseudovědám.

S oficiální podporou

V únoru 1996 vydala OSN po zasedání v Ženevě zprávu se závěrem, že totalitní skupiny dosud označované jako destruktivní nejsou ve skutečnosti tak nebezpečné. Ve jménu obrany svobodného myšlení a vyjadřování (což mnoho sekt naopak nedodržuje) tato zpráva doporučuje „nevměšovat se do záležitostí sekt a nepotlačovat jejich působení ani v případě mimořádného veřejného ohrožení“ (sic). Když trochu zapátráme v nedaleké historii, zjistíme k překvapení mnohých, že několik měsíců předtím se delegáti více než třiceti sekt setkali s nejvyššími zástupci OSN v San Francisku, což mělo nepochybně na výsledné prohlášení v této zprávě nemalý vliv.

S mezinárodními orgány OSN jsou úzce spjaty skupiny Nová Akropole a Soka Gakkai, které se zakořenily v nitru organizace.

„Společenství na obranu Hodnot“ čili Soka Gakkai byla oficiálně uznána na celosvětovém zasedání OSN jako nevládní organizace bojující za „mír, kulturu a vzdělání“. Její předák Daisaku Ikeda byl jmenován čestným členem Deklarace lidských práv a obdržel medaili Organizace spojených národů za mír. Zvláštní titul pro spolek, který je postavený na polovojenském systému a jehož doktrína navazuje na odkaz samurajských válečníků ze třináctého století.

Další takovou organizací, které se podařilo navázat oficiální styky s řídícími orgány OSN, je Scientologická

církev. Klade si za cíl přinutit Spojené národy, aby potlačily antisektářské skupiny představující podle scientologů „přímé narušení svobody náboženského vyznání“. Před několika lety probíhala kampaň za ochranu lidských práv, která měla upozornit a útočit na vážnou hrozbu, jakou představují psychologie a psychiatrie pro svobodu jedincovy mysli. Paradoxně je však filozofie, kterou zakladatel církve Ronald Hubbard formuloval, směsicí učení, ve které najdeme mimo jiné i úryvky z původních Freudových psychoanalytických myšlenek se Skinnerovými idejemi řízeného myšlení.

Hledání a navazování kontaktů s oficiálními představiteli vlády a jinými vyššími institucemi jsou jedny z nejběžnějších praktik v kampaních takovýchto skupin pro dosažení uznání a legální podpory. Několik měsíců předtím, než Eugenio Siragusa započal svoji pouť člověka vyvoleného mimozemskými bytostmi, obdržel dopis od Dwighta Eisenhowera, zastávajícího tou dobou funkci velitele ozbrojených sil NATO. Jeho duchovní syn Giorgio Bongiovanni rovněž nešetřil silami na spřádání sítí kontaktů s mezinárodními organizacemi. Odměnou za vynaložené úsilí při varování lidstva před blížícími se pohromami mu bylo udělení čestného členství ve výboru Ligy nezávislých vědců Ruské federace.

Kdo si však opravdu zaslouží největší obdiv, co se navazování oficiálních kontaktů týče, je Nová Akropole. V osmdesátých letech totiž přišla se strategií, která jí v očích veřejnosti dopomohla k uznání - pronikla do organizace UNESCO. Podařilo se jí zde získat zvláštní status, zajistit si podporu vysokých vládních činitelů Jižní Ameriky a vyžádat si u Federica Mayora Zaragozy (který se sektou udržoval přátelské styky), aby udělal vše, co bude v jeho silách, pro pevné zakotvení Nové Akropole ve vodách orgánů OSN.

Spiklenectví zpravodajských služeb

Je známo, že některé z těchto sekt získaly určitou tajnou podporu ze strany vládních organizací. Na základě těchto styků mohou beztrestně působit, a navíc získávat finanční podporu. Na druhou stranu lze předpokládat, že z takové dohody těží i stát - tyto skupiny pro něj představují záruku zachování určitého státu quo, protože mírní nebezpečné radikální postoje proti státu a dokážou zkrotit masy.

Dobrým příkladem pro podporu tohoto tvrzení jsou Svědkové Jehovovi. Vysoké procento jejich členů pochází z nižších sociálních vrstev. Uvážíme-li, že jejich nauka nabádá své stoupence k neangažovanosti v politickém dění, prokazuje vládě velkou službu, když svou aktivitou pomáhá mírnit například odborová hnutí.

Některým skupinám se na mezinárodní úrovni podařilo splést složitý komplex sítí a satelitních skupin připomínající systém zavlažovačích kanálů, po kterých plují čerstvé informace o aktuálním dění v té které zemi a o všem, co by mohlo zajímat zpravodajské služby.

O tom hovoří i případy týkající se například Scientologické církve či Božích dětí. V prvním případě odhalila FBI během „operace Bílý sníh“, vedené proti tomuto společenství, propracovaný špionážní systém. Mezi zadrženými dokumenty se našel tlustý spis o Richardu Nixonovi a Rockefellerovi. Sektě Boží děti se podařilo postupem času rozvinout své špionážní aktivity ve službách libyjské vlády. Kaddáfí dokázal využít nadšení mladých přívrženců Mojžíše Davida k vydírání politických a diplomatických špiček.

Zmíněná Soka Gakkai vznikla v roce 1930 a v šedesátých letech pronikla i na španělskou půdu. Začátkem nového tisíciletí se dostala do podezření z využívání prak-

tik průmyslové špionáže ve Francii k získávání informací pro japonské podniky. Vyšetřování se chopili francouzští četníci. Odhalili spojení některých jejích členů s projekty jaderného výzkumu a také tajné kontakty jejích vůdců s vrchními představiteli vlády.

V Japonsku, odkud pochází, má tato organizace své zastoupení i v politice pod názvem Obutsu Myogo. Její volební program hlásá nastolení vládního systému pyramidové teokracie (!). Pokud vezmeme v úvahu, že tím stojí proti článku 20 ústavy z roku 1945, která jasně definuje odluku státu od církve a zakazuje existenci politických stran s náboženským programem, jde o velmi odvážný projekt.

Pletky s CESID

Ramiro Pinto předkládá svědectví bývalého vůdce Nové Akropole: „Organizace, jako je Nová Akropole, pak může s politiky vést výměnný obchod; to samé se říká i o Scientologické církvi, která byla ve Spojených státech uznána jako náboženství výměnou za její podporu amerických zájmů v Rusku.“ Lze se domnívat, že by zastoupení Nové Akropole v Izraeli nemohlo působit bez předchozího svolení Mossadu.

Tajné dokumenty vypovídají o provázanosti Nové Akropole se špičkami španělského Nejvyššího vyšetřovacího úřadu pro obranu státu (CESID) se snahou zamezit, aby se už Ministerstvo vnitra přestalo plést do vnitřních věcí této sekty. V jedné z jejích příruček pro vysoké představitele najdeme pod názvem „Akční plány“ spis, který má připomínat důležitost občasných návštěv center příslušných státních zpravodajských služeb: „Ačkoliv na nás útočí tisk

a některá občanská sdružení, pakliže nemají státní služby pochybnosti o oprávněném respektu ze strany státních institucí, je pouze mizivá šance, že bychom mohli být za svou činnost odsouzeni. Je vždy lepší, když o nás vyjde negativní článek, než aby byla zavřena naše Škola nebo snad samotní naši vůdcové."

Dokument pokračuje slovy: „... je nanejvýš vhodné dostavit se na úřady těchto služeb, dodávat jim potřebné dokumenty a navázat dialog, díky němuž lépe pochopíme, jak je to s námi,horké[1] (...). Dokážeme tak, že nemáme co skrývat a získáme nové a snad i důležité kontakty."

Proto se nelze divit, že pokud se kdokoliv v naivní naději obrátí na státní instituce, aby se snad dobral informací o některé z těchto sektářských organizací, dočká se vždy stejné odpovědi: „O tom vláda nic neví."

Kapitola sedmá

SEKTY
A ARMÁDA

Budova muzea Casa Colorada
(Santiago de Chile),
22. června 1981

I přes veškerá bezpečnostní opatření obklopil dav čítající několik desítek novinářů vchod do budovy ve snaze získat co nejvíce informací o setkání, ke kterému má údajně dojít uvnitř. Plukovník Bo Hi Pak, pravá ruka vůdce Církve sjednocení, přijal pozvání na schůzku s vojenskou komisí generála Augusta Pinocheta. Je jasné, že na večírku pořádaném pro vyslance Moonovy sekty a zástupce šéfa vlády státu Chile půjde o více než jen pouhou diplomatickou debatu.

„Především bych rád objasnil," říká plukovník Bo Hi Pak svým chilským souvěrcům, „o jakých tématech se během našich zasedání bude diskutovat. Musím vás upozornit, že jde o ostrou kritiku marxistické filozofie, ať už v její původní podobě, nebo ve verzích, do jakých šiji upravili její pokračovatelé. Později vám sdělím podrobnosti ohledně chystaných protiopatření - mám na mysli ideu sjednocení, která nám pomůže zvítězit v boji proti hrozbě, jakou komunismus představuje..."

Moonovo impérium vrací úder

Církev sjednocení obsazením vlivných míst rozprostřela své sítě jako jednu velkou pavučinu, aby mohla co možná nejvíce provázat své kontakty s nejvyššími představiteli jihoamerických států a získat na svou stranu ozbrojené síly působící v různých koutech kontinentu. Otec myšlenky této strategie spřádání sítí mocenských vlivů, reverend Sun Myung Moon, velebený svými následovníky coby opravdový mesiáš, usiloval o posílení mezinárodní organizace Světové antikomunistická ligy (WACL) - založené v polovině šedesátých let a zaštítěné NATO i americkými zpravodajskými službami - k zastavení rozmáhajícího se vlivu marxistických hnutí.

WACL dokázala sjednotit armádní špičky z různých jihoamerických států a také radikální organizace jako Triple A (Antikomuninstická aliance Argentiny, ve Španělsku známá jako Antikomunistická apoštolská organizace) nebo uskupení Alfa 66, které napomáhalo při neúspěšných pokusech o atentát na kubánského diktátora Fidela Castra.

Tím ale působnost této temné aliance pod ochranou reverenda Moona nekončí. Její poselství tkví v celé řadě principů, které staví Moonovu sektu do středu celosvětového hnutí proti humanistickému křesťanství a osvobozenecké teologii. Základním kamenem *unifikacionistických* postojů je myšlenka, že reverend Moon je oním pravým ztělesněním božství sestoupivšího shůry na zem, aby dokončil poslání, v němž Ježíš Kristus před dvěma tisíci lety selhal.

Veškerá předsevzetí a hesla nezabránila Moonově sektě, aby navázala tajné styky s hlavami katolické církve. Všechny odlišnosti a rozdílné názory musí stranou, pokud

obě instituce stojí na stejné straně barikády v bitvě proti militantním diktaturám.

Tento flirt Moonovy církve s vyšší katolickou hierarchií funguje na základě dohody s některými latinskoamerickými diecézemi. Proto se například laplatský arcibiskup monsignore Plaza stal patronem některých seminářů Katolické univerzity v Buenos Aires svolaných právě Moonovou organizací.

Celý tento akt by snad budil jen ironický úsměv, kdyby se monsignore Plaza nestal hlavní tváří boje proti humanistickému křesťanství a osvobozenecké teologii. Vyšetřovatel Jean Francois Boyer poskládal střípky případu ze smutných svědeckých výpovědí paní Hebe de Bonafini, která později stanula v prezidentské funkci „Matek z Plaza de Mayo“, když u laplatského arcibiskupa hledala duchovní útěchu krátce po zmizení jejího syna.

Monsignore Plaza vedl s neobyčejným zaujetím paní Bonafini do podzemí katedrály. Zde již čekal agent bezpečnostních služeb státu, který začal matku zmizelého syna vyslýchat, aby z ní vymámil informace o skupinách, s nimiž se stýkala, a o jejích důvěrných kontaktech. O několik let později vypovídalo mnoho dalších matek z Plaza de Mayo o pasti, do které je dostal nějaký arcibiskup napojený na argentinský militaristický režim.

Pomocí rozsáhlé sítě kontaktů, často i pochybných, se Moonova sekta stala významným oficiálním spojencem vysokých vládních institucí, které jí poskytovaly bezvýhradnou ochranu, jako by vstoupily přímo do jejích služeb. Samotný reverend Moon velmi dobře vystihl slepou poslušnost, s jakou pro něho jiné organizace pracovaly, ve své slavné větě pronesené v New Yorku v Madison Square Garden: „Od nynějška budu vaším mozkem.“

Uchvatitelé lidských mozků

Mnohým se jistě může tato teorie zdát jako nesmyslná a smyšlená, četné důkazy však podporují tvrzení některých expertů, že tyto organizace přímo přispívají ke stabilizaci stávajícího společenského řádu. Vedle dalších prostředků -jež zde nebudeme zmiňovat ani dále popisovat, jako je například užívání drog mladistvými nebo naprostá oddanost mas některým mediálně vděčným sportům - tvoří šíření a působení sektářských svazků součást tajné strategie režimu k oslabení ideových sil stojících proti proudu, k nimž patří mimo jiné marxismus a humanistické křesťanství.

Ačkoliv se zdá, že hlásají rozličné nauky a poselství, mnohdy stojící proti sobě, základním předpokladem pro jejich fungování je systém ovládání na jedné straně a poslušnosti a podřízenosti na straně druhé. Proto snadno dojdeme k závěru, že mnoho sekt slouží jiným organizacím jako pokusné tábory pro „výzkum“ použití nástroje ovládání myšlenek.

Podobně jako vojenskopolitický režim, který dokázal po mnoho let ovládat a potlačovat vzdor mladé i starší generace a dovést je k poslušnosti systému zavedenému vládou, představují sekty další zkoušku sofistikovaných technik psychologické manipulace, jež vojenské složky a zpravodajské služby v mnoha zemích tajně podporují.

Práce a denní režim, jemuž se jejich členové podřizují v mnoha sektářských komunitách, nemají daleko k praktikám a způsobům využívaným vojenskými režimy k nastolení disciplíny. Obě cesty k ovládání lidí vymýšlejí a vytvářejí nátlakové techniky s cílem odosobnění svých podřízených, kdy tito mají rezignovat na svoji svobodnou vůli ve prospěch výše postavených v hierarchii organizace

držících opratě skupinového myšlení a majících moc zničit svobodu jedince.

Více či méně utajovanou součástí vnitřního režimu mnohých sekt jsou disciplinární cvičení, která od stoupenců vyžadují například pochodování ve vojenském stylu nebo stání v pozoru, když hovoří vůdce (který je koneckonců v sektě jediný, komu je povoleno vyjádřit svůj názor). Často se také nosí různé stejnokroje, mnohdy podobné vojenským, setkáváme se také s vyvěšováním či nošením symbolů nebo praporů vycházejících z vojenských řádů a připomínajících bojové standarty.

Uvnitř takových spolků se tedy využívá celá řada velice propracovaných strategií výchovy každého jedince k ochabení individuálního úsudku a k vytvoření nového „skupinového vědomí“ usnadňujícího manipulující osobě mít daleko lépe pod kontrolou libovolný počet lidí.

Velká většina sekt, které pro jejich využívání technik psychické manipulace při zasvěcování do vnitřních doktrín řadíme mezi „destruktivní“, vykazuje celou škálu společných znaků, a právě proto existuje podezření, že někdo tyto komunity zneužívá jako zkušební tábory pro vývoj nových zbraní „psychologické války“ umožňujících v pravý čas ovládat určitou část populace.

Covadonga a poslední křížová výprava

Letiště v La Pazu (Bolívie)

Přestože se neočekává žádná oficiální návštěva významné osobnosti, jsou povolané jednotky bolivijské armády více ve střehu než jindy. Před nimi se v lehkém vánku třepotá tucet praporů se symbolem lva. Vojáci elitního oddílu vo-

jenských vzdušných sil se v zářivých uniformách a s tmavými brýlemi na očích uklánějí, aby pozdravili nepočetný průvod přicházejících. Jako zástupce nejvyšší vojenské moci v zemi si může armádní generál gratulovat k zadržení předáků neblaze proslulé organizace - Spolku TFP Covadonga.

Spolek na obranu tradic, rodiny a majetku Panny z Covadongy představuje pravé tajné seskupení lidí sloužící jako most mezi narušitelskými frakcemi katolické církve a vojenskými složkami, které měly uskutečnit plán nazvaný Kontrarevoluce. Tento projekt zahrnuje různé strategie směřující k rozvrácení demokratických systémů a k nastolení nového systému vlády řízeného aristokratickou elitou. Pro dosažení tohoto cíle spřádal Spolek TFP Covadonga sítě rozličných kontaktů s rozvracečskými skupinami z vyšších mocenských kruhů. V jednom z interních dokumentů se dočteme, že „tyto kontakty mají vytvořit jednotu mezi kontrarevolučními složkami na různých úrovních, jejichž síly se jejich sjednocením znásobí“.

Tajná strategie Kontrarevoluce má posloužit „překvapivému úderu proti nebezpečné expanzi“, jakou představují v Latinské Americe některé myšlenkové proudy typu humanistického křesťanství či osvobozenecké teologie.

Spolek TFP Covadonga láká nové členy skrze kulturní konference či nevinné výlety do přírody. Je to první krok, jak z nováčka udělat „rytíře z dávných dob - zdvořilého a vlídného ke svým přátelům a nesmiřitelného ke všem protivníkům“, který podle vyjádření této organizace zažene barbarskou a pohanskou hrozbu. Jak prohlásil její zakladatel doktor Correa de Oliveira: „Nářek je jen pro zbabělce, zavání poraženectvím a odevzdaností. My protestujeme proti současnému stavu věcí jako vojáci sešiko-

vání k bitvě, přinášíme řešení v moři nedorozumění a voláme po nápravě, protože nesouhlasíme a víme, že jsme na cestě ke konečnému vítězství.“

V kabátci akropolitánského šiku

O Nové Akropoli, organizaci legalizované v padesáti zemích jako „kulturní spolek“, kolovaly různé historky, které jí přiřkly rozvracečské názory a cíle.

Aby takovým podezřením zabránil a předešel, sám její zakladatel ukázal, že není na politické scéně neutrální, a vzkázal svým nejbližším spojencům: „Vděčím Frankovi za navrácení naděje, že vznešenému lidu lze vládnout důstojně a s navrácenou svobodou. V jeho politických myšlenkách nacházím nevyslovené Platónovy ideje, slavné Cézarovy činy a osobní stoicismus Marka Aurelia. Proti těm, kteří se snaží zničit jeho obrovské zásluhy a obrátit jeho dílo ve stranický chaos, já stavím svůj názor filozofa, který miluje pravdu a stojí daleko od veškerého partajního dění.“

Vezmeme-li v úvahu zvěsti, které se o Nové Akropoli šíří, pak její rychlý rozmach v Jižní Americe a v Evropě spolu s četnými kontakty s vysokými představiteli vlád vede k podezření, že zpravodajské služby mohly tuto organizaci ovládat a využít jako součást tajného projektu k ovládání mysli. V důvěrných spisech ustanovujících řád impéria Akropole a popisujících „proces převýchovy“, jemuž jsou podrobováni jeho noví členové, se jasně uvádí, že tzv. vrchní velitel, který má za úkol vycvičit paramilitaristickým drilem své podřízené, má být vybrán vlastním Císařem z řad svých poradců nebo jiných nanejvýš důvěryhodných osob, a za tímto účelem „má být již pře-

dem zvolen člověk se schopnostmi a sklony vést tvrdý výcvik, ctít japonská bojová umění nebo je umět organizovat“ (sic). Z filozofického učení, které představil tajemný doktor Livraga, Císař Akropolské říše, můžeme podtrhnout jednu větu vystihující podstatu jeho doktríny: „Není to otázka myšlení, ale poslouchání rozkazů.“

Fenomén Ronald Hubbard

Jakmile obdivuhodná představivost amerického spisovatele vyčerpala zlatý důl v podobě desítek vydaných knih, došel Ronald Hubbard k závěru, že daleko více vytěží, když všechny myšlenky, jimiž své romány napumpoval, shrne do ucelené ideologie, na které postaví nový náboženský směr. A tak se zrodila Scientologická církev. Její hierarchický režim organizovaný podle graficky těžce znázornitelného systému je v podstatě parodií na systém vlády města v daleké budoucnosti, jak ho Hubbard popsal v jednom ze svých fejetonů žánru sci-fi.

Ve zřízení tohoto systému není opomenut ani elitní stupeň populace zplnomocněný k paramilitaristickému velení, administrativě a střežení „technologie“ dianetiky vymyšlené samotným Hubbardem. Pokud máme stručně popsat schéma systému, pak se jeho členové, kteří vystoupali po cestě až k Mostu a dosáhli různých úrovní „osobního zlepšení“ tvořících stupně žebříčku scientologie, mohou ucházet o získání práva nosit námořnickou uniformu, jakou se honosí starší scientologové tvořící součást S. O. (Sea Organization neboli Námořní organizace).

Mýty opředená scientologická S. O. vznikla v roce 1967, když se Hubbard odebral do „duševního důchodu“, aby si odpočinul a nastoupil s hrstkou svých nejvěrnějších ná-

sledovníků na palubu své vlajkové lodi Apollo. Hubbard jim přisoudil úlohu strážců všech tajemství dianetiky. Ti mají později vést kroky nových členů na cestě duševního rozvoje po Mostě. Dodnes smí více než pět milionů členů Scientologické církve, kteří zasvětili tělo i duši šíření futuristického evangelia svého zakladatele po celé planetě, nosit uniformu S. O.

Dříve než mohou vstoupit do „Námořní organizace“, musejí budoucí členové podepsat potvrzení, v němž pod přísahou slibují, že veškeré své úsilí zasvětí Scientologické církvi. Račte chápat, že nejde o slib na pouhou dobu lidského života; člověk má plnit své povinnosti na pomíjivou dobu trvající miliardu let (sic). Po uplynutí tohoto času bude moci člen církve požádat o prodloužení platnosti nebo se rozhodnout, zda chce nadále pokračovat ve službách církvi po další miliardy let, či nikoliv.

Zdravím tě, Marie

CIA využívala mnoho strategií zaměřených na vývoj technik mentální kontroly, nyní však musela najít jejich vhodnou kombinaci, aby mohla pochopit a zmanipulovat náboženské smýšlení obyvatel Latinské Ameriky. Jak se shodují mnohé důvěryhodné zdroje, některé sekty posloužily americkým mocenským zájmům jako zbraň v psychologické válce vedené v různých zemích světa.

Jak jistě víte, dnes už není tajemstvím, že CIA zosnovala státní převrat, který vyhnal Salvadora Allendeho z prezidentského úřadu v Chile, a podpořila Pinochetovu vojenskou ofenzívu. Vše začalo v roce 1970, když Nixonova vláda zahájila řadu manévrů pojmenovaných „operace Track“ a spadajících do velkého projektu „Fubelt“ s cí-

lem svrhnout demokraticky zvolenou chilskou vládu. Propagandistickými kampaněmi sjednocenými pod kódovým názvem „Track I“ měly americké zpravodajské služby ekonomicky podpořit místní tisk a rozhlas, pomoci šířit destabilizační protiallendovské názory a pokusit se na svou stranu získat některé vlivné vůdce a nejodbojnější frakce katolické církve.

Na konci osmdesátých let zorganizoval Španěl Francisco Sánchez Ventura, nejvyšší představený sekty Marie Zvěstovatelka, řadu tajných setkání na chilské půdě s pravou rukou generála Pinocheta Almirantem Merinem, aby dojednal poslední detaily strategie pojmenované „operace Peňablanca“. Tento projekt, navržený na žádost Almiranta Merina a Sáncheze Ventury, měl vmést do povědomí lidí obraz budoucí hlavy státu jako „spasitele“ a „provinčního zastupitele“. Obdobným způsobem se šířila i zpráva, že nad generálem Pinochetem (který nepůsobil zrovna jako oddaný křesťan) drží ochrannou ruku Panna z Carmen, což se prý projevilo, když přežil domnělý atentát. Ovšem také díky neprůstřelnému sklu, jímž byl jeho vůz vybaven.

Po zmíněném teroristickém činu měla stanice Rádio Nacionál de Chile odvysílat následující zprávu: „Nejsvětější Panna z Carmen, patronka Chile, zachránila statečného státníka, který se sám postavil celosvětovému spiknutí řízenému sovětským imperialismem, a zvrátila pokus o jeho vraždu. Komunisté selhali, protože šrapnel vypálený partyzánskými zločinci zachytila ruka všemohoucí Panny Marie, které je Pinochet bezmezné oddán. A ochránkyně Chile si přeje, aby v této zemi nadále vlála posvátná vlajka svobodné a katolické vlasti, kterou Pinochet v září roku 1973 zbavil zla...“

Na počátku roku 1999, tedy v době, kdy se ve Španělsku konal veřejný soudní proces s generálem Pinochetem,

zahájila sekta Marie Zvěstovatelka masivní propagandistickou kampaň, aby vyzdvihla jeho zásluhy a oddanost v očích křesťanů. V jedné ze svých zpráv obhajuje Sánchez Ventura některé zásahy chilských vojenských složek z Pinochetova rozkazu argumentem: „Jestliže Pinochetův nový režim dokázal pozdvihnout ekonomiku v zemi soužené ho národa, upevnit vládu a podpořit lid v době povstání a války, zapomeňme ve spravedlivém soudu na vše zlé, co se odehrálo předtím.“ Před tvářemi těch, kteří se nedokázali vyrovnat s neospravedlnitelnou popravou desítek dětí za Pinochetova režimu, prohlásil neobyčejně moudrý Sánchez Ventura: „Pokud měl nějakou chybu, pak možná tu, že někdy zašel až příliš daleko.“ Co k tomu dodat?

Válečné hry

Na více než pětadvacetihektarovém ranči uprostřed oregonské pouště se opevnili osadníci Radžníšpuramu, idylické komunitní enklávy, v níž nacházeli duševní klid tzv. „oranžoví lidé“, jak se mezi lidmi přezdívalo členům sekty Bhagwan Radžníš kvůli jejich plášťům v barvě butanových lahví, ve kterých na veřejnosti vystupovali.

Do upřímného jásotu a mystické extáze, v jaké se nachází rozjařený dav oddaných na prostranství ranče, vjíždí ve svém rolls-roycu slovy jen těžko popsatelný guru. S věčně rozzářeným úsměvem káže Bhagwan Radžníš svým stoupencům v jedné ze svých protimarxistických řečí: „Myšlenka socialistické společnosti je překrásná: lid, který spolu dokáže žít bez jakýchkoliv vlastnických vztahů, ať už k věcem, nebo k osobám, jedinci, kteří spolu žijí, tvoří, modlí se, každý na svém kousku země, spolupodílejí se na celkové atmosféře klidu a meditace, lásky a žití. Komunis-

mus je však zkažený (sic), je to strašlivý mor! Čím dříve ze světa vymizí, tím lépe! Odsuzuji komunismus, neboť ve člověku ničí to, co je tak cenné - jedinečnost. Pokud v řádu tohoto světa zvítězí komunismus, člověk se nakonec změní v pouhý stroj. Kapitalismus vám naopak přináší svobodu být sami sebou, a proto má mou podporu.“

Denní režim se uvnitř této kolonie změnil v Mekku duchovního naplnění, jak se mezi Američany říkalo. Ve skutečnosti však neskrývá své podobenství se životem podle Castrova řádu. Po skromné vegetariánské snídani se oddaní věřící společenství Radždníšpuram velmi brzy ráno věnují několikahodinové meditaci. Nepotřebují růžence ani ikony svátých, stačí, když svírají zboží, které jim požehnala božská milost jejich guru: revolvery a pistole, samopaly, útočné pušky a kulomety.

Kapitola osmá

SEKTY A POLITIKA

Ke konci října roku 2000 konečně vydala poslanecká sněmovna španělského parlamentu na naléhání iniciativy vedené *Sdružením pro pomoc osobám postiženým vlivem sekt* prohlášení. Sdružení požadovalo oficiální postoj státu k represivní manipulaci, kterou některé sekty využívají, a její zařazení mezi trestné činy, aby tak poskytl rodinám osob začleněným do těchto sekt potřebné právní dovolání, jež by umožnilo navrátit dotyčné osoby zpět do společnosti.

Touto iniciativou dosáhlo sdružení „zviditelnění tématu, které se týká mnohých, přitom ale jen málokoho opravdu trápí“. Také usilovalo o „podporu lidí, kteří o tomto problému vědí a chtějí ho pomoci řešit“. Sdružení dále prohlásilo: „Doufáme, že se tak důležité téma neztratí v chaosu byrokratických řízení a my konečně získáme důležité právní nástroje, s jakými se budeme moci bránit ve sporech o svobodu jedinců pohlcených vlivem sekt.“

V prohlášení vydaném Komisí pro schvalování žádostí poslanecké sněmovny španělského parlamentu žádá tato instituce zástupce parlamentu, „aby podpořili přijetí legislativních prostředků k řešení odpovědí zmíněné petice“.

Trocha historie

Rozhodnutí přijaté komisí pro schvalování žádostí poslanecké sněmovny parlamentu Španělska představovalo poslední administrativní krok v boji proti destruktivním sektám zahájeném v roce 1988, kdy vznikla zvláštní komisní instituce, která si vytyčila dva hlavní cíle: 1. vyvolat diskuzi o sektářském fenoménu s odborníky a organizacemi, které se tématem zabývají; 2. zkoumat existenci a vývoj tohoto problému mezi dětmi a mladými, podávat informace o podniknutých krocích ze strany Komise ministerstev pro otázky mladé generace a ze strany všech zainteresovaných ministerstev a diskutovat o možných opatřeních, která by mohla vláda schválit.

Po několika sezeních a jednáních nakonec 2. března 1989 komise (složená z devíti zástupců parlamentu) předložila své návrhy před zasedající poslaneckou sněmovnou. K prokázání souhlasného postoje v návaznosti na rozhodnutí Evropského parlamentu z 22. května 1984 žádala vládu, aby mezi zákony zahrnula nezbytné prostředky „k potlačení problémů vznikajících působením sektářských organizací nebo jejich zamezení."

Mezi požadavky vznesenými ke sněmovně zdůraznili potřebu zesílit kontrolu podvodných spolků a institucí oficiálně registrovaných jako náboženské nebo kulturní. Dále pak umožnění podrobné kontroly financování těchto organizací, podporu informovanosti úřadů a soudů o „syndromu atypického rozdělení osobnosti" jako důsledku působení technik odosobnění, jimiž sekty své členy zneužívají, a nakonec poskytnutí potřebné pomoci při návratu bývalých sektářů do běžného života, iniciaci preventivních vzdělávacích kampaní na školách a mezi všemi mladými lidmi.

Veškeré tyto požadavky byly sněmovnou jednomyslně schváleny, čímž došlo ke zlomu v přístupu k tomuto problému, jemuž se španělské úřady do té doby vyhýbaly, nebo se ho snažili utajit. Ve Španělsku se vzniku a rozvoji sekt dařilo za frankistického režimu, pravděpodobně pod ochranou zpravodajských služeb, které nad nimi přivíraly oči neboje přímo podporovaly, aby ukonejšily mladé vzdorující lidi stojící proti systému a nechaly je ukolébat lákavým půvabem těchto spolků.

Opatření vydaná sněmovnou bohužel zůstala jen u slov nebo papírů ležících na stolech či v policích kanceláří úřadů. Kdo ví, jaké páky byly použity, aby utišily Komisi ministerstev, která počítala s bezmeznou podporou poslanecké sněmovny? Pilař Salarrullanová, poslankyně, která se nejvíce zasadila o vliv parlamentní komise, tvrdí, že podle informací poskytnutých policií navštívil dva členy parlamentního výboru zvláštní agent Scientologické církve. V tajném spise, který zmíněný agent zaslal špičkám této organizace a jenž byl vynesen na světlo, když se policie snažila zmařit její plány během „operace Rocío“ *(rosa, pozn. překl.)* vrcholící ke konci roku 1988, se mimo jiné píše: „Doporučení Komise týkající se působení sekt zůstane nevyslyšeno. Žádné další kroky podniknuty nebudou.“ A skutečně tomu tak bylo.

Konspirace?

Počátkem sedmdesátých let, tedy rovněž za vlády režimu generála Franka, se na španělské půdě začíná poprvé projevovat vliv sekt přicházejících z cizích zemí. Ve Španělsku řízeném po čtyřicet let nacionálně katolickým tradicionalismem jedné diktatury bylo velkým překvapením, jak se v po-

sledních letech režimu s pozvolným návratem „náboženské svobody“ sektám dařilo jako houbám po dešti. Představovaly snad tyto spolky jasný signál otevřenosti vlády generála Franka ke svobodě vyznání, nebo naopak sloužily tajným službám státu k dosažení nějakých konkrétních cílů?

V následujících odstavcích se dočtete, že není tak nepravděpodobná úvaha, podle níž je nástup sekt ve Španělsku během období frankismu odpovědí na potřebu odvést pozornost mladé odbojné generace a prvotních marxistických protirežimních hnutí a sdružit je do organizací, v nichž by mohli být tito mladí lidé pod dostatečnou kontrolou. Etapu, kterou lze nazvat „obdobím utajení sekt“, můžeme vnímat jako éru mezinárodního spiknutí, jež spřádá sítě v podobě realizací různých operací s velkolepým cílem vyzkoušet v praxi techniky psychologické manipulace. Ty později mohou posloužit k ovládání požadované části populace.

Jako dobrý příklad lze uvést konspiraci odhalenou začátkem devadesátých let minulého století v Itálii známou pod názvem „operace Gladio“ *(rákos, pozn. překl.)*. V padesátých letech zesnovala CIA a SIFAR (italská zpravodajská služba) na žádost NATO operaci Gladio, která měla představovat obdobu struktur evropských tajných služeb usilujících o ochromení mezinárodního komunismu a jeho nástupu k moci. Šlo o ambiciózní projekt, který musel frankistický režim bezpochyby velmi zajímat.

Ve Španělsku se síť Gladio opírala o rozsáhlou infrastrukturu, kterou řídil admirál Carrero Blanco působící v utajení prostřednictvím „Tajných služeb předsednictva vlády“ (později CESID).

Utajovaná strategie navržená k obraně před rozpínajícím se marxistickým vlivem nacházela v nastupujících sektářských skupinách nástroj schopný usměrnit militantní mlá-

dež a pacifikovat je do poslušného stáda. Zahalené pod pláštěm nevinnosti a nabízející alternativní víru a duchovní útěchu používaly mnohé sekty stejné psychologické techniky vymývání mozků, jaké nepřátelé vyzkoušeli na amerických vojácích během korejské války.

Během nedávného období dějin Španělska pronikla do této země celá řada sekt ze Spojených států, jež se veřejnosti představovaly jako náboženské nebo filozofické instituce. Stručný nástin jejich minulosti a okolností, které umožnily jejich příchod do Španělska, nám může dát odpovědi na některé klíčové otázky, abychom lépe pochopili jejich původ a cíle a z příkladu této země vytušili možnou hrozbu, ale i obranu proti ní v jiných částech světa.

Pod praporem temnoty

Madrid, 1971

Poslední letní vítr v měsíci září si pohrává s prapory, které s pýchou zdvihá třicet mladých lidí. Lví symbol se ve větru zmítá, rachotí, jako by chtěl svým řevem přivolat temné doby dávné historie. Z jednoho balkónu na široké třídě čísi postava pokročilejšího věku provolává s děsivým úsměvem: „Jen kupředu, hrdinové!“ Šik oddaných mladíků oděných ve skvostných uniformách pochoduje pevným krokem v rytmu vojenských bubnů a hrdě dává na odiv svůj emblém: divokého lva, který jako by chtěl svými drápy roztrhat každého, kdo by se mu pokusil postavit do cesty.

Šik nepochoduje ulicí pro nic za nic - ministerstvo vnitra uznalo oprávněnost zápisu do Národního registru společenství Spolek na obranu tradic, rodiny a majetku Panny z Covadongy (Spolek TFP Covadonga), který podle svých

stanov vystupuje jako „občanské neziskové sdružení kulturního, filantropického, dobročinného a civilního charakteru“. Natolik civilního a dobročinného, že venezuelské vládě nezbývalo než organizaci ve své zemi zakázat pro její rozvratný a extremistický charakter.

Ve Španělsku zahájil Spolek TFP Covadonga řadu strategických jednání, která pod označením Kontrarevoluce vdechují ohromnou sílu narušitelským silám usilujícím o navrácení k tradicím středověkého řádu. Jeho úhlavními nepřáteli jsou islám, marxismus a humanistické křesťanství. V jednom z letáků této organizace čteme: „Brány Španělska jsou otevřeny Maurům (sic). Pokud nás zaslepí naše naivita, pokud nás ukolébá falešná víra v ekumenismus, může se jednoho dne Španělsko proměnit v muslimský ráj.“

Součástí promyšlené strategie Spolku TFP Covadonga je působivá a klamavá demagogie, kterou se snaží probudit zájem i v té nejkonzervativnější části populace. Spolek do svého vlivu dokázal zahrnout mnoho satelitních skupin, jež mu pomáhají působit na široké spektrum veřejnosti: od sdružení předstírajících zájem o ochranu tradiční instituce - rodiny, jako např. *S.O.S. Familia*, až po studentské univerzitní organizace, kam patří i dříve zmíněná skupina *Reaccionario.*

Kdopak to vyletěl z orlího hnízda?

Gran Via, Madrid, 1972

Před jedním z nej luxusnějších hotelů v Madridu zastavila limuzína s neprůhlednými skly. S nevídanou hbitostí spěchají dvě postavy v černém obleku a s tmavými brýlemi otevřít dveře vozu a nechat vystoupit záhadného muže do-

sud sedícího uvnitř. Pochází z Argentiny a není to nikdo jiný než zakladatel a vůdce mezinárodní organizace Nová Akropole.

Jeho příjezd do Madridu vyvolal patřičná očekávání něčeho velkého. Několik novinářů netrpělivě střeží halu hotelu, aby zachytili první a co nejčerstvější slova tak významné osoby. Aniž by se snažil zakrýt svůj měkký přízvuk, odpovídá zakladatel Nové Akropole se zrádným úsměvem na netrpělivý dotaz jednoho ze zástupců tisku: „Povím vám jedno: Nová Akropole není sekta ani náboženská skupina, není ani produktem KGB nebo CIA, je to však aktivní způsob, jak tvořit historii."

Semínko Nové Akropole vyklíčilo v polovině dvacátého století v Argentině. Od té doby vyrostl statný strom rozvětvený po celé Jižní Americe, pravděpodobně díky svým tajným stykům s vyššími mocenskými kruhy. Když počátkem šedesátých let zanesl vítr jeho další semena i na španělskou půdu, vyvinula Nová Akropole velké úsilí, aby získala nové členy z řad militantních marxistů a odborářů, jež akropolská škola převychovala a učila je „etice a filozofii dobrých mravů": „Poslušnost je vrcholem svobody," přesvědčují učitelé Akropole své učedníky. (...) „Již Platónovi pokračovatelé nás učili, že pouze svobodní dokážou být poslušní, a to je pravda čistá jako voda. Ten, kdo není opravdu svobodný, nemůže být poslušný..."

Byla Nová Akropole jako součást supertajného projektu CIA vyslána do služeb generála Franka, aby umírnila mládežnické vzbouřence levicových politických uskupení? Předáci organizace veškerá taková obvinění kategoricky popírají: „Nová Akropole je otevřený kulturní spolek, v němž muži a ženy všech ras, vyznání a společenských postavení každý den z vlastního přesvědčení a s touhou společně budují projekt, který se již stal ve více než pa-

desátí zemích světa skutečností a jenž by nikdy nemohl stát na tak nesmyslných a nerozumných základech, jako je rasismus, netolerance a sektářství.“ To však organizaci nebrání, aby její skutečná tvář nadále zůstávala zahalena v tajemném oparu.

Tajný plán Bílý sníh

Puerto de la Cruz, Tenerife, 1974

Stín záhadné lodi se vkrádá do doku v tenerifské zátoce. Na palubě se objevuje postava jejího majitele - bohatého autora několika románů, který své jmění získal díky rozvoji nejznámější metody zdokonalení osobnosti v celé Severní Americe.

Jeho „hračka“ se majestátně tyčí z klidných vod Atlantiku. Jmenuje se Apollo a byla ve své době nejvýznamnější jachtou na světě. O její posádce kolují nejrůznější historky. Některé portugalské týdeníky psaly o svědectví jednoho ze členů portugalské vojenské junty, který loď popisoval jako plovoucí úřad tajných zájmů CIA. Americké velvyslanectví v Madridu toto obviňující tvrzení odmítalo slovy: „Apollo neměla nikdy nic společného s americkou vládou, a to ani zdánlivě. Neslouží nikomu jinému než oné záhadné organizaci - Scientologické církvi.“

Tuto církev založil počátkem padesátých let americký esejista Lafayette Ronald Hubbard, který se živil psaním vědeckofantastických povídek. Psaní mu umožnilo financovat své pokusy o osobní zdokonalení člověka. Výsledky svého výzkumu shrnul ve filozofii dianetiky, tzv. moci mysli nad tělem. Mělo jít o dostatečně mocný nástroj pro rozvoj člověka a stejně tak pro potlačení pa-

radigmatických přežitků, jaké prý nabízí psychologie a psychiatrie.

V prvotní fázi vývoje teorie své filozofie byl Hubbard přesvědčen o existenci machiavelistického spiknutí zesnovaného špičkami světové psychiatrie, jež v minulosti podněcovalo a podporovalo rasistické myšlení nacistů třetí říše a které nyní usiluje o zmaření úspěchů Scientologické církve. Současně zakladatel dianetiky obviňuje též behaviorismus (psychologický směr obhajující využívání principu odměny a trestu ve snaze ovlivnit chování jedince), že svými teoriemi přispěl k šíření nebezpečné myšlenky komunismu. Hubbardovi následovníci tvrdí, že Pavlovovy a Skinnerovy behavioristické techniky byly použity z příkazu stalinistické moci k „vymývání mozků celých populací a k jeho dalšímu šíření po celé planetě".

Ronald Hubbard hodlal světové psychiatrické hnutí zastavit, a proto začal pracovat na strategickém projektu s krycím názvem „Snow White Program" (program Bílý sníh), který měl za cíl odhalit původ tohoto spiknutí, aby později pomohl osvobodit planetu z područí této moci a uvést v platnost dianetický řád.

Podle teorie vycházející z nauky Scientologické církve má autorita, kterou se honosí osobnosti psychiatrie a psychologie působící v oné oblasti „duševního zdraví", jež ani zdánlivě nedokážou přinést řešení problémů sužujících lidské bytosti, velký podíl na všech špatnostech, které vnitřně ničí země Západu a vedou k tak vážným hrozbám, jakými jsou „nárůst kriminality, stupňující se násilí, zvýšení počtu drogově závislých, úpadek vzdělávání, náboženská nesnášenlivost, celkový pokles morálky, rozpad rodinných svazků a rasismus".

V roce 1988 skončila rozsáhlá, náročná policejní operace podporovaná španělskou jurisdikcí (do této operace

se zapojil dokonce i CESID), která roztrhala síť spojující přidružené dianetické skupiny na celém území státu. V průběhu prvního mezinárodního zasedání Scientologické církve konaného v hotelu Meliá využila policie příležitosti a postavila před soud hned všechny přední představitele této organizace. Předáci církve se soudu museli zodpovídat z obvinění ze zpronevěry a nátlaku během několika řízení. Osm let nato byl z dosud neobjasněných důvodů soudní verdikt odročen.

Možná by nám na tuto otázku dokázala odpovědět americká vláda, která Scientologickou církev v roce 1993 uznala jako náboženskou instituci. Díky tomu získala organizace výhodu daňových úlev, a navíc jistotu, že ji žádná vláda nemůže jen tak lehce dohnat před soud. Je snad Scientologická církev tajným velvyslanectvím ve službách americké církve ve zbytku světa?

Nevinnost a naivita Vesmírných bratří

Konferenční hala hotelu Samil,
město Vigo, Galicie, Španělsko, 1974

„Centrum výzkumu Vesmírného bratrství není žádná sekta a nemá ani připomínat žádnou z pozemských organizací (sic). Jde o hnutí za spásu lidstva, které spojuje muže, ženy i mládež, zkrátka každého, kdo je duševně či fyzicky a psychicky připravený.“ Zasedání právě začalo. Na přání italského vůdce Eugenia Siragusy se v zasedací místnosti hotelu setkali zakladatelé pozdějšího prvního španělského sídla organizace, dnes nazývaného Centrum výzkumu Vesmírného bratrství, tedy skupiny, která ve Španělsku sdru-

zuje významné osoby tohoto hnutí. Přestože v roce 1978 oficiálně zaniklo, po světě se dále šíří jeho nauka a lidem nesoucím v sobě původní Siragusův odkaz se i nadále dostává podpory jejich souvěrců. Mezi známé skupiny jeho pokračovatelů patří např. Nonsiamosoli.

Siragusův příběh začíná rokem 1952, kdy se stal poprvé svědkem přistání návštěvníků z vesmíru. Jeho příběh nemá nic společného se známým filmem *Blízká setkání třetího druhu* - on se s UFO setkal, když na náměstí v italské Katánii přímo uprostřed města čekal na autobus! O několik měsíců později mu jeho „vnitřní hlas“ prozradil mnohá doposud nepoznaná tajemství. Jak dnes vyprávějí jeho následovníci, nešlo o žádnou schizofrenii, nýbrž o zprávu vyslanou Vesmírnými bratry z nějaké vzdálené galaxie.

Mimozemšťané tak Siragusovi odhalili, že v řadě svých předchozích životů prošel převtělením od studenta na bájné Atlantidě přes Herma Trismegista. svátého apoštola Jana, Giordana Bruna, Rasputina a dalších, aby nyní žil na Zemi v podobě pracovitého zaměstnance celní správy, ale s pětkrát vyšším inteligenčním kvocientem, než mají ostatní smrtelníci (třebaže byl sotva schopný dokončit vysokou školu).

„Jak bylo řečeno i napsáno: ‚Muž nemůže činit ženskou práci a žena nemůže činit to co muž. Muž nemůže vypadat jako žena a žena zase jako muž. Uchylujete se ke stále horším úskokům, jen abyste obelstili druhé a získali jejich pozornost a vzbudili v nich sexuální šílenství a divokou zuřivost. Je to vždy vaše vina a také vina vědy neschopné nabídnout potřebná řešení. To v našem světě není pro takové hanebnosti místo.“

Těžko zjistíme, kterápak bytost skrze Siragusu promlouvala, jisté však je, že na Zemi si toto poselství osvojilo určité zvyky, jako například ten, že si dovolilo vydávat za

své celé odstavce ze Starého zákona. Je možné, že mimozemšťané Bibli četli, stejně jako je pravděpodobné, že šlo o pouhou propracovanou falzifikaci.

V březnu roku 1951, přesně rok po svém prvním setkání s UFO v Katánii, obdržel Eugenio Siragusa srdečný dopis od Dwighta Eisenhowera, toho času vrchního velitele vojsk NATO. Siragusa mu předtím psal o svém znepokojení nad problémy, kterým lidstvo čelí na blížícím se přelomu tisíciletí.

Zajímavou shodou okolností zahájila CIA v době, kdy Eisenhower nastoupil do Bílého domu, svou lživou propagandu proti objevujícímu se fenoménu létajících talířů s cílem „vzdělat lidi a přesvědčit je, že nic takového jako UFO neexistuje“. Skupina „oslovených“ mimozemskými bytostmi však do jisté míry dosáhla svého cíle a udržela ještě dostatečný počet lidí ve víře v existenci UFO. Byl snad Siragusa „naprogramován“ CIA, aby se stal figurkou v této kampani, jež měla ještě více zesměšnit pojem UFO?

Když se nesmyslné změní ve smysluplné

Madrid, 1986

Koaliční uskupení Jednotná levice se proměnilo doslova v krejčovskou truhlu. Když toho roku plánovala svou strategii k uchopení moci po blížících se volbách, pokoušela se levicová platforma získat co nejvíce hlasů sjednocením všech možných menších stran. Jednou z nich byla i Humanistická strana, jedna z politických odnoží rozsáhlého „filozofického“ hnutí známého jako *Komunita.*

V květnu 1969, tedy v době, kdy vzkvétalo hnutí hippies, se Komunita zrodila v Argentině. Jejím otcem byl

Mario Rodriguez řečený „Silo“, který nám ve svém prvním kázání odhaluje, jak „život beze smyslu dosáhne smysluplnosti“. Jeho dílo *Vnitřní pohled* představuje katechismus, v němž Silo shrnuje všechny své dosavadní myšlenky a který v příštích letech v tichosti pronikl k rukám a do povědomí amerických a evropských stoupenců této ideologie.

Ideologický směr siloismus sám sebe vysvětluje jako „nauku o absolutní pravdě, která nám přináší odpovědi na otázky, jež od počátku věků trápí lidstvo“, a ve stejném smyslu (nebo nesmyslu) se v návaznosti na tuto teorii vyjadřují i další skupiny, které chtějí „humanizovat Zemi“ a jež v politickém a environmentalistickém boji zvyšují svůj vliv.

O Komunitě kolují nejrůznější zvěsti, počínaje těmi, jež tuto organizaci rády popisují jako tajný projekt CIA aplikovaný v Latinské Americe, a konče historkami, které ji obviňují jako spiklenecký projekt k dosažení politického vlivu mezinárodního environmentalistického hnutí. Jedna z větví siloistického hnutí si říká „Zelení ekologové“ (ve Španělsku si přisvojila jméno a znak již existující strany Zelených, čímž naprosto zmátla voliče a původní ekologické hnutí tak pozbylo důvěry).

Vyšetřovatel Ramiro Pinto tvrdí, že Humanistická strana ve Španělsku vybudovala svou základnu s názvem „Společnost svobodného myšlení“, a mohla tak sloužit jako buňka pro předávání informací mezi přidruženými organizacemi a „vytvořit síť kontaktů, které jim dopomohou získat na svou stranu vlivné osoby“.

Působením v Humanistické straně tak její členové nalezli odpověď na útočnou kampaň, kterou proti ní zahájila Jednotná levice ve chvíli, kdy jí strana ve volbách v roce 1986 odlákala voličské hlasy ve svůj prospěch. Její před-

stavitelé tvrdí, že ti, kteří „prapodivnými obviněními“ shazují pověst Humanistické strany, zřejmě trpí „poruchou jater nebo poruchami sexuálními“ (sic) a že vše je pouhým vykonstruovaným plánem lidí, kteří „pátrají a čmuchají a nakonec za vším vidí spiknutí“.

Opravdový sex s anděly

Diskotéka Los Caprichos,
Santa Cruz de Tenerife, 1974

Spolehlivě přitahuje pozornost, snad pro své holdování diskotékám a večírkům v tenerifské zátoce. Svým hustým šedivým plnovousem může někomu snadno připomínat postavu některého bájného patriarchy ze Starého zákona. Zdá se, že právě pro svůj zjev je objektem smyslných her svého atraktivního doprovodu - tuctu mladičkých dívek, jež následují jeho kroky do všech koutů ostrova.

První členky komunity „Rodina lásky“ (rovněž známé jako „Boží děti“) vedené starým mužem, který si říká Mojžíš David, se vylodily v hlavním městě Kanárských ostrovů. David vzpomíná: „Měl jsem vážně nemocné srdce. Jednou v noci se mi ve spánku v mém londýnském bytě zjevil Bůh. Probudil jsem se a před očima jsem měl červený nápis *Tenerife*. Vzal jsem atlas a vyhledal, kde se ono místo nachází.“ Jediná mlhavá snová vidina Mojžíši Davidovi stačila, aby se sbalil a ještě té noci narychlo opustil Londýn. Scotland Yard vyhlásil pátrání a nařídil jeho zadržení.

Rok předtím už tato komunita začínala zapouštět kořeny na mnohých místech území Španělska. Rodina lásky těžila ze slávy kalifornského hnutí hippies z konce šedesátých let

a hlásala tzv. volnou lásku, čímž přitahovala mnohé posluchače a nové stoupence.

Frankistické Španělsko možná potlačovalo jakékoliv projevy pochybné morálky, v tomto případě se však úřady rozhodly přimhouřit oko. Není divu, kuplíř Mojžíš David přece pro režim nejvyššího vůdce nepředstavoval žádnou hrozbu: „V srdci toho hocha Franka musí být něco velice dobrého (sic),“ píše hlava sekty svým následovníkům. „Generál Franco přinesl do této země mír, prosperitu a bezpečí. Jen Židé a komunisté ho nenávidí!“

Americké soudy se snažily dostat Mojžíše Davida za mříže, ten však našel útočiště za pomoci svého blízkého přítele Kaddáfího v Libyji. Protislužbou pak byla spolupráce s Kaddáfího špionážní službou při vydírání politiků a diplomatů.

Ve Španělsku se zpravodajské služby vyšetřováním vlivu Rodiny lásky kvůli jejímu zařazení mezi nejnebezpečnější sekty zabývají už třicet let. Byla totiž obviněna z vážných zločinů, jakým je například podněcování svých členek k prostituci. Proti sektě bylo vedeno mnoho soudních řízení poté, co při razii v roce 1990 autonomní katalánská policie odhalila dvě komunitní skupiny sídlící v separovaných chatách barcelonského okresu a osvobodila dvacet nezletilých dívek. Několik zpráv vydaných psychology popisuje prostředí, v němž dívky pod dozorem vůdců sekty žily, jako naprostou izolaci a režim podobný věznění, o čemž vypovídá i fakt, že neměly ani základní školní vzdělání. Pro nedostatek důkazů však byla stažena veškerá obvinění vznesená proti organizaci. Z rozhodnutí soudu je tedy sekta Rodina lásky důvěryhodná jako každá jiná podobná instituce.

V období politické a hospodářské transformace Španělska dokázala tato sekta v kanárském přístavu zaplnit dis-

kotéky mladíky, které zajímali její přitažlivé členky. Pro mnohé turisty hledající „duševní“ uvolnění v utěšující náruči některého z krásných andělů představovala idea sekty neodolatelné lákadlo. Je jenom škoda, že se právě s tím sekty nespokojí.

Pouhý vrcholek ledovce

Svědkové Jehovovi, Opus Dei, TFP Covadonga, Církev sjednocení, scientologové, Hare Krišna - to je jen malý výčet ze seznamu sekt, jež po pádu Frankova režimu našly ve španělském království úrodnou půdu k rozsévání svých ideologií a pro sklizeň nových stoupenců. Zamyslíme-li se nad doktrínami, jež hlásají, a strategiemi, kterých využívají, snadno můžeme dojít k závěru, že jsou jen pouhými loutkami, za jejichž nitky ze stínu tahají jiní s jediným cílem: zmanipulovat myšlení lidí, kteří by snad měli „procitnout“ a postavit se proti zavedenému systému. Slouží sekty vyšší tajné moci, aby udržely společenský řád a politicko-ekonomický status quo? Věřte nebo ne, za tímto spiknutím stojí ještě neodhalené síly.

Kapitola devátá

SEKTY A TI SLAVNÍ

Mnoho lidí dodnes zastává názor, že sektářské pasti mohou pohltit jen pár nešťastných obětí z okraje společnosti, kdežto většiny z nás se tento problém netýká. Zažitá představa typického člena sekty se šťastným úsměvem, oholenou hlavou a copánkem, který na ulici tančí v hábitu asijského mnicha v rytmu písně „hare krišna“, má s realitou pramálo společného.

Opravdu není nic neobvyklého, že i slavní lidé ze světa showbyznysu prožívají své životní krize, díky nimž je snáze vnímáme jako obyčejné smrtelníky, kteří se však také nechávají zlákat nabízenou duševní oázou některého z působivých guru.

Dobrým příkladem je vnadná strážkyně oceánského pobřeží Pamela Andersonová, jejíž bujné poprsí dokáže přivést k životu i toho nej utopenějšího z utopenců na pláži v Malibu. Ve své době představovala těžká psychická krize této atraktivní herečky po ztroskotaném vztahu s rockerem Tommym Leem, léčícím se ze závislosti na drogách a alkoholu, vděčné téma „magazínů pro nenáročné“.

Divoké období rozchodů a opětovných návratů přinutilo krásnou zachránkyni lidských životů hledat svůj „vnitřní klid“ v řadách členů orientální sektářské komunity zvané „Chrám bratrství pro seberealizaci“, která se

vzhlédla v nauce jogína Paramahamsy Joganandy (1893-1952). Tento hindský světec se kdysi usídlil v Kalifornii a přivezl s sebou nové jogínské metody k povznesení vědomí. Můžeme předpokládat, že v poslední době neobyčejně vzrostl zájem zástupců mužského pohlaví o členství v této sektě.

K Hare Krišně rovnou po hlavě

Na konci šedesátých let, kdy v západním světě lidé s nadšením obdivovali orientální seky hlásající alternativní životní styl založený na praktikování jógy a nadsmyslové meditace, stala se pouť různých umělců a hudebníků do Indie doslova módou. Hudební skupiny a zpěváci jako Beach Boys nebo Donovan či herečky jako Mia Farrowová neodolali kouzlu východních filozofií a nacházeli v něm lék na stres z bouřlivého tempa, v jakém umělci žijí.

V hudebním světě pravděpodobně nenajdeme vlivnější symbol učarování příchozími duchovními učiteli v trepkách a mnišských rouchách, kteří zažívali největší slávu v šedesátých letech, než jakým je skupina The Beatles. Dodnes se příznivci sekty „Nadsmyslová meditace“ pyšní četnými fotografiemi, na kterých členové slavného britského kvarteta pózují s učitelem Maharišim Mahešem Jogim.

The Beatles začali s východními sektami koketovat již v srpnu 1967, kdy přijeli na konferenci v londýnském Hiltonu, aby vyslechli Maharišiho řeč. Někteří však tvrdí, že se největší fanoušek východních filozofií George Harrison, který svůj duchovní život později spojil s právě nastupující komunitou Hare Krišna, se slavným hindským guru setkal již několik měsíců předtím. Posluchači hledající nové zážitky v užívání psychedelických drog, jakou ve své době

bylo tolik populární LSD, museli být kázáními exotického světce doopravdy oslněni.

V únoru následujícího roku si všichni čtyři členové slavné popové skupiny sbalili kufry, aby odletěli do Indie. Byli ochotni vzdát se drog, učinit pokání a také vše pro to, aby dosáhli osvícení mysli s pomocí „Nadsmyslové meditace“. První fáze zasvěcení měla trvat celé tři měsíce a členové skupiny se mezi sebou vsadili o to, kdo z nich dokáže vydržet meditace v Maharašiho komunitě déle. Jako první to vzdal Ringo Starr, který odešel znechucený špínou na fazolové farmě a k smrti znuděný stále stejnými modlitbami v hindštině; desátý den se vrátil prvním letadlem domů do Londýna.

O měsíc později Ringa následoval Paul McCartney - zklamaný z toho, že po nekonečných hodinách meditace a půstu nedosáhl žádného povznesení - a Maharišiho komunitě ukázal záda. Na londýnském letišti se později svěřil novinářům: „Udělali jsme chybu. Mysleli jsme si, že Mahariši v sobě má cosi kouzelného, ale je to jen obyčejný člověk jako vy nebo já, i když jsme zprvu věřili, že tomu tak není.“

V Indii spolu mezitím John Lennon a George Harrison drobnými zásluhami soupeřili o získání titulu „nejlepší nadsmyslový hloubavec“ ze všech Maharišiho stoupenců. Druhá polovička členů skupiny se s narůstajícím odporem k přísné disciplíně po stovkách hodin meditací ve stínu svého guru a bez vidiny dosažení „vnitřního míru“ rovněž rozhodla z této komunity co nejdřív uniknout.

John Lennon později líčil tisku svou nešťastnou zkušenost s Maharišim slovy: „Když jsem mu řekl, že odcházíme, zeptal se nás proč a ještě chvíli mluvil. Nakonec jsem mu řekl: Jestli seš vážně tak kosmickej, víš to dost dobře sám.‘ Vždycky se nám totiž snažil namluvit,

stejně jako ti jeho rádcové, že umí dělat zázraky. Takže když jsem mu řekl, že už to ví, podíval se na mě, jako by mě chtěl zabít.“

Karma si však s Lennonem vyrovnala účty, když ho 8. prosince 1980 navštívil člen jiné sekty, integristické skupiny známé jako Znovuzrození křesťané, a přede dveřmi jeho tajemného bytu v Dakotě ho zastřelil.

Velmi stará propagační strategie

Lákání nových zájemců skrze tváře známých osobností není nic nového pod sluncem. Mnohé sekty (aniž bychom tím mysleli jen ty nejzhoubnější) a tajné spolky se naučily obratně využívat strategie, kdy do svých řad získají jednoho či několik slavných lidí ze světa kultury a umění, které potom snadno jejich příznivce přesvědčí, že jejich následování je krok správným směrem.

Tajemné společenství rosekruciánů, kteří sami sebe považují za patrony historických tradic vycházejících z učení starověkých egyptských a řeckých škol, se může chlubit mnoha historicky významnými a vynikajícími osobnostmi.

Lékaři Franz Mesmer či Theophrast von Hohenheim zvaný Paracelsus, filozofové Raimundus Lullus a René Descartes, fyzik Isaac Newton, teolog Miguel Servet, matematik Gottfried Leibniz, malíř a vynálezce Leonardo da Vinci nebo hudební skladatel Ludwig van Beethoven jsou některé ze slavných historických postav spojovaných s tímto společenstvím. Z jejich tiskovin se dočteme: „Vynikali ve všech směrech lidského vědění a pyšnili se svým svazkem s rosekruciánským řádem.“ Pravdou však zůstává, že už nedostanou šanci takové tvrzení potvrdit ani popřít.

Dnes neváhají mnohé školy po celém světě navazující na legendu o Christianu Rosenkreutzovi uvést tato jména do svých propagačních materiálů, aby přesvědčily ostatní, že právě ony jsou těmi správnými studnicemi vědomostí pro dosažení nejvyššího možného intelektuálního rozvoje. Je škoda, že Leibniz nezaložil svou publikovanou logiku na žádném z rosekruciánských principů a že ani Descartes nemohl vycházet byť i z nej staršího rosekruciánského pergamenu, když psal své *Rozpravy o metodě.* Není známa jediná hodnověrná historická zmínka o tom, že by některá z těchto slavných osobností kdy vstoupila do řádu tohoto záhadného spolku.

Ano, v historickém archivu góttingenské knihovny najdeme jejich dopisy, ve kterých se domáhají kontaktu s rosekruciánskou školou, nikde však na tyto žádosti nenacházíme odpovědi. Je možné, že taková škola ani neexistovala (což je pro její současné stoupence naprosto nepřijatelné) a že dnešní tvůrci historie pouze dělají z oněch nej výraznějších osobností dějin hlupáky.

Hvězdná sekta

V novinách a bulvárních plátcích ji také najdeme pod názvem „sekta Hollywoodu“, a ne zrovna neoprávněně. Scientologická církev vyhrává na plné čáře v přitažlivosti pro hvězdné postavy ze světa filmu a showbyznysu. Ze slavných jmen, která tvoří nebo tvořila součást scientologického nebeského kúru, můžeme jmenovat Torna Cruise, Nicole Kidmanovou, Kelly Prestonovou, Mimi Rogersovou, Lisu Marii Presleyovou, Kirstie Alleyovou, Anně Archerovou, Sonnyho Bona (bývalého manžela Cher), Chicka Coreu, Patricka Swayzeho, Brada Pitta a samozřejmě Johna Travoltu.

John Travolta mezi scientology vstoupil začátkem roku 1975 během filmového natáčení v mexickém Durangu. Jedna z jeho hereckých kolegyní ho seznámila s Hubbardovým bestsellerem o svépomoci. Travolta byl jeho filozofií nadšen a svůj úspěch ve filmové dráze přisuzuje právě osvojení dianetické „technologie“. „Jsem už dvacet let úspěšným hercem,“ říká umělec, „a scientologie má na mém úspěchu nemalý podíl.“

Další hvězdou, která zazářila poté, co se osvobodila od svých psychóz a traumat, je Lisa Marie Presleyová. „Nebýt scientologie, byla bych dnes nejspíš buď naprosto šílená, nebo přímo mrtvá (sic). Jsem scientologické technologii a panu Hubbardovi navždy zavázána.“ Když se Kristie Alleyová vymanila ze světa alkoholu a drog díky dianetice, jak sama říká, ani ona nepřestávala zmiňovat zásluhy Hubbardovy registrované značky. Ve scientologických brožurách tato herečka sděluje: „Upřímně říkám celému světu: bez scientologie bych již dávno zemřela. Mohu ji tedy každému osobně a jednoznačně doporučit.“

Co ale činí dianetickou filozofii tak přitažlivou, že si získala srdce více než šesti set tisíc lidí ve sto třiceti zemích světa, kteří se zúčastnili některého ze seminářů o osobním zlepšení člověka?

Možná její kouzlo spočívá v bohaté představivosti jejího zakladatele Lafayetta Ronalda Hubbarda (1911-1986). Do roku 1950, kdy vydal své dílo *Dianetika: moderní věda o duševním zdraví* (nejprodávanější kniha na světě o svépomoci), byl nebývalé plodným autorem fantasy a sci-fi románů a povídek a jako velmi mladý odcestoval na Dálný východ, kde také čerpal myšlenky pro pozdější rozvoj své vlastní filozofie. Na univerzitě pak začal studovat psychologii a právě se rozvíjející jadernou fyziku.

Není tedy divu, že od člověka s takovým rozhledem působila dianetická filozofie jako osvěžující a fascinující futuristický ideologický směr, který v sobě měl spojovat prvky psychoanalýzy s odkazy na orientální myšlení. V tomto náboženství měl být každý sám sobě bohem. Dosažení nejvyššího možného rozvoje svých božských schopností však vyžaduje neustálé stoupání po žebříčku dokonalosti, k němuž vám pomohou samozřejmě jen kurzy dianetiky.

Jedni v tomto učení vidí geniální myšlenku, druzí ji považují za pouhou schizofrenii. Sám Hubbard nám dianetiku představuje jako cestu postupného osobního sebezdokonalování, jež nám v první fázi pomůže zbavit se vlastních traumat a depresí a ve druhé fázi nám ukáže, jak ovládnout hmotu, energii, prostor a čas. Podobně jako nám to předvedl John Travolta ve filmu *Fenomén*, ačkoliv ten zde k dosažení absolutní vlády nad hmotou, kterou mu scientologie nabízí, potřeboval „speciální efekty“ (raději však nezmiňujme komerční a herecký krach filmu *Bojiště Země* natočeného podle Hubbardova stejnojmenného díla).

Celý proces seberealizace je uskutečnitelný pomocí nekonečné řady „slyšení“ (či vyslýchání?), tedy terapeutických sezení, kde vám pověřená osoba pomáhá skrz *e-metr (jde o tzv. Hubbardův elektroměr, který má měřit elektrický náboj těla, a tedy i negativní duševní náboj, pozn. překl.)* nebo detektor lži zbavit se pout splétaných vnitřním napětím a dosáhnout tak osobní svobody, a tudíž i „stavu očištění“.

Jedinec pak může začít stoupat po „Mostě scientologie“ přes různé stupně k *Vyššímu thetanu* (zvláštní výraz pro *duši)*, až dosáhne stavu absolutního osvícení. Pouze ti nejúspěšnější z řad nových členů, kteří dosáhnou této úrovně, mohou vstoupit do S. O. (Námořní organizace), jedné z elitních společností scientologické pyramidy, a po-

depsat prohlášení, kde slíbí hájit Hubbardovy technologie na příští miliardu let. Po uplynutí této doby může člověk svůj stav přehodnotit a rozhodnout se, zda chce být na další tisícovku milionů let součástí scientologické společnosti, či nikoliv.

Mozky v ohrožení

Další sektou, která si oblíbila účinnou strategii přijímání intelektuálních špiček jako lákadla pro další potenciální členy, je Církev sjednocení. Aby skryl cejch zanícené protimarxistické organizace (ne nadarmo udržuje úzké styky se svým francouzským přítelem Jeanem Marií Le Penem), odcestoval reverend Moon v roce 1990 do Moskvy, kde se nechal vyfotografovat s Gorbačovem, a možná tím zapůsobil natolik, že inspiroval další kroky sovětského vůdce na jeho cestě perestrojkou.

Sekta využívá celosvětové sítě svých poboček působících jako pavučina k polapení dalších obětí, aby připravila prostředí k nastolení Moonovy nové vlády. K tomuto účelu jí dobře pomáhají slavní, ale naivní intelektuálové, díky jejichž veřejným debatám dosáhla tato církev velké obliby u veřejnosti.

Jedna z institucí, kterou Moon založil k přilákání „mozků“ z vědeckého a kulturního světa, aby tak vylepšil obecné povědomí o sektě, je PWPA (Professors World Peace Academy - Akademie profesorů za světový mír). Pod tímto oficiálním a tolik pompézním názvem hodlá reverend Moon vytěžit co nejvíce z dobré víry intelektuálů, jakými jsou teolog Miret Magdalena, profesor psychologie Jose Luis Pinillos, neurofyziolog José Rodríguez Delgado, spisovatel Vargas Llosa nebo moralistka Carmen Al-

vearová, kteří se ve svých diskuzích poddali Moonovým idejím a přehlížejí zneužívání svých slavných jmen pro zastření zrádných úmyslů jedné z nejvlivnějších sektářských organizací.

Hvězdy, které propadnou peklu

Zdaleka ne všechny z oněch „celebrit" zatoužily za sebou spálit mosty a změnit svůj život, aby našly vnitřní klid a dosáhly duševní spásy. Některým připadá pohodlnější žít nadále svůj požitkářský život s vědomím, že tak či tak jednoho dne jejich duše skončí v kotli nad pekelným plamenem.

Mnozí ze slavných, převážně rockových zpěváků či hudebníků byli patrně disciplínou, jakou některé výše zmíněné sekty vyžadují, natolik otrávení, že se rozhodli řídit se příkladem literární postavy doktora Fausta, a spolčili se s Ďáblem, který jim umožnil prožívat všemožné slasti nabízené životem.

Satanova církev založená Antonem Szandorem LaVeyem ve svých prvopočátcích dosáhla nemalého úspěchu mezi intelektuály, spisovateli, lékaři, filmaři, herci a mocnými advokáty, jež stmelila touha zažít dosud nepoznané pod fascinujícím dohledem tajemného holohlavého muže s kozí bradkou.

Příkladnou ukázkou originálního synkretismu vycházejícího z LaVeyova rozmaru (říká se, že si prožil svůj románek i s Marilyn Monroeovou ještě v dobách, kdy zpívala v nočním klubu) je předmluva „Temného tatíčka" k literárnímu dílu *Satanské rituály* (1972) věnovaná několika slavným osobnostem. Zde se satanistický kaplan obdivuje mimo jiné Charlesi Chaplinovi, Borisi Karloffovi, Au-

gustu Comtovi, Federiku Fellinimu, Kennethu Angerovi, Marlene Dietrichové nebo Grouchu Marxovi.

Jelikož byly záležitosti týkající se satanských sekt vždy v prvé řadě tajemstvím, staly se oblíbeným terčem katolických a evangelických integristických skupin považujících za nezbytné zveřejnit „černé listiny“ rockových hudebníků a skupin, jež spáchali hříchy dostačující k tomu, aby mohli být obviněni ze spolčení s Ďáblem. Podle těchto mravnostních soudců jde nejspíš o to nejodpornější, čeho se mohli dopustit. Na tomto seznamu nechybí jména jako Pink Floyd, Rolling Stones, AC/DC, Venom, Kiss, Black Sabbath a spousty dalších. Jak hlásají protestantští a evangeličtí mluvčí, tito lidé trpí kocovinou po čarodějnických orgiích a sobotní černé mši.

Po odeznění módní vlny ďábelských kostýmů a celkové vizáže, na které se rockové skupiny v sedmdesátých a osmdesátých letech minulého století vezly, a také jako odpověď na tvrdé útoky ze strany integristů se hudebníci rozhodli spojit své síly a navzájem si vypomáhat sdružením v mezinárodním satanistickém společenství.

K takovému uskupení se přidal například Brian Warner, známý spíše pod pseudonymem Marilyn Manson. Jeho přinejmenším sporný hudební talent mu nezabránil k přijetí na LaVeyovu faru a k získání nikterak bezvýznamného čestného titulu reverenda Satanovy církve. Jak nám tento okouzlující umělec sebejistě sděluje: „Jestliže byli The Beatles známější než Ježíš Kristus, pak jsem já známější než Satan.“

Je ovšem pravda, že jeden z jeho prvních koncertů by se členům některých náboženských obcí zřejmě moc nelíbil. Ve státě Utah se na pódiu Manson slušně předvedl, když přinesl výtisk *Knihy Mormonovy* a začal z ní vytr-

hávat stránku po stránce, zatímco mumlal „má mě ráda, nemá mě ráda, má mě ráda, nemá mě ráda...“.

Známé tváře v evangelickém románu

V roce 1995 zářily z televizních obrazovek po celém Španělsku spoty zabírající fotbalistu Donata Gamu da Silvu. Jeho tvář posloužila k popularizaci kampaně propagující evangelickou knihu *Životní síla* dostupnou milionu španělských domácností zcela zdarma. K získání této knihy stačil jediný telefonní hovor, rovněž zdarma.

„Po naší svatbě,“ vypráví Donato bezelstně v úvodu své brožury, „se moje žena dostala do problémů se spiritisty a my nadále nemohli žít klidným životem. Radili jsme se s různými ‚experty[1], mimo jiné i s jednou čarodějnicí, která nám začala hrozit, že moje manželka Cassia může zemřít, pokud neuposlechneme jejích rad (...). Zbavili jsme se všech možných amuletů a rituálů, kterým jsme se dřív oddávali, a rozhodli se důvěřovat pouze Bohu. Od té chvíle už nic nebylo jako dřív. Bůh řídil náš osud a vnesl do naší rodiny vytoužený mír.“

Neobyčejně masivní televizní kampaň a nezodpovězené otázky, kdo nebo co ji financovalo, dala vzniknout mnohým zvěstem o zřejmých politických zájmech, které se za sto padesáti stránkami nevinného dílka mohou skrývat. Vydání *Životní síly* stejně jako celou kampaň na její podporu zaplatila „DeMossova nadace“.

Její zakladatel - prezident prestižní bezpečnostní organizace amerického státu Pensylvánie Arthur DeMoss - se rozhodl zaštítit tuto kampaň poté, co jako zázrakem splatil všechny své dluhy, aby přenechal své obchody rukám vyšší moci (!). „Dlužil jsem tisíce a tisíce dolarů, přestože jsem

pracoval víc než sto hodin týdně (...). Když do mého života vstoupil Ježíš Kristus, brzy jsem prozřel a uvědomil si, že mi nabízí sejmutí mého břemene, uspokojení mých potřeb a vyřešení všech problémů. První, co pro mne udělal, bylo, že mne zbavil veškerých pochybností. Už jsem nemusel pracovat ve dne v noci, a dokonce ani o nedělích."

Skutečnost, že jedna z DeMossových dcer byla napojena na represivní jihoamerické organizace, pobouřila některé uvědomělé osoby poukazující na možnou spojitost *Životní síly* se zájmy jihoamerických ultrakonzervativních politických sil.

Nikdy nebylo zcela objasněno, kdo stál za nadací využívající pro svoji reklamu osobností, jakými jsou britský zpěvák Cliff Richard, kytarista Adolfo Rivero, americký velvyslanec Richard G. Capen či judistický šampión Manuel Orgaz. Po přečtení výše zmiňovaného díla si můžeme zapamatovat jednu větu z jeho doslovu: „Dokonce i k nebeské bráně vede cesta peklem..."

Kapitola devátá

SEKTY A SEX

Jedna z otázek, jež zaručeně obrátí pozornost veřejnosti k sektářským organizacím, je chápání sexu a přístup k němu uvnitř těchto skupin. Několik skandálů spojených s nabádáním k prostituci nebo se sexuálním zneužíváním praktikovaným stávajícím guru, které podle prvotní informace různě zkresleně a přehnaně, ale vždy s chutí popisují různá média, přispívají k vytváření obrazu té největší prohnilosti a úpadku sekt.

I svět sektářských spolků považovaných za destruktivní je rozmanitější, než se může na první pohled zdát. Podobně jako má sexualita mnoho různých variant a druhů, nabízí rovněž truhlice spirituálních sektářských tužeb a obřadů pestrou škálu přístupů k této problematice. Na této škále nacházíme extrémní postoje doktrín hlásajících odříkání a potlačování sexuality považované za nečistou a nemravnou až po takové, které ve svých členech probouzejí a podněcují smyslnost a nabízejí jim příležitost účastnit se těch nejdivočejších orgií.

Sekty tak k sexualitě zaujímají různé postoje podle toho, zda cítí ve vnějším světě její přemíru, nebo naopak nedostatek, a snaží se ji tedy buď zakazovat, či naopak probouzet leckdy až do patologických extrémů. Sex je ve více či méně skrývané formě přítomen během procesu převýchovy či v průběhu „vymývání mozku“. Nezapomínejme,

že sexuální touha tvoří jeden ze základních lidských motivačních stimulů, jež ovlivňují naše chování. Proto je během zasvěcování jedince do sektářské nauky manipulace jeho tužeb velmi silnou zbraní k získání nadvlády nad jeho vůlí.

Dogmatické pilíře jakékoliv sekty jsou často stavěné na základech sexuality, kterou skupina ovládá a udržuje. Dobrým příkladem je Církev sjednocení, kterou mimo jiné proslavil i skandál s monsignorem Milingem, jenž po vyloučení z katolické církve uzavřel sňatek se svou ženou s požehnáním reverenda Moona. Podle evangelia, které Moon káže a jež je těžko stravitelnou směsicí pseudokřesťanské nauky vycházející z manichejských základů, spáchala první hřích popisovaný v knize Genesis Eva, která svého druha Adama přímo vybízela k zakázanému sexuálnímu aktu vykládanému jako nemanželský pohlavní styk. Moon už nám ale dost dobře nevysvětluje, jak mohli mít ti dva nedovolený nemanželský styk, když byli jedinými dvěma lidmi v celém Edenu.

Naprosto jednoznačným postojem nám Moon objasňuje i spravedlnost zničujících válek v celé následující lidské historii a popisuje je jako boj dobra se zlem. Čtenáři Moonovy bible nacházejí v jeho knize připodobnění válečných konfliktů k jedněm z prvních biblických postav - Kainovi a Ábelovi. Po selhání Ježíše Krista na jeho spasitelské pouti nás Moon učí, že pouze Spojené státy mohou se svojí současnou intervenční politikou zachránit lidstvo před následky pokušení, která v nás vyvolala Eva spácháním hříchu cizoložství. Doslovně vzato druhá světová válka, válka ve Vietnamu či krize v Perském zálivu vznikly následkem milostného vztahu prvního páru v dějinách lidstva.

Neodolatelná návnada

Ať se nám to líbí, nebo ne, žijeme ve společnosti, která dává nejvíce na první dojem a posuzuje hlavně podle zevnějšku. To samé platí pro jakoukoliv společnost v jakékoliv situaci. V moderní civilizaci, kde jsme dennodenně zahrnováni bezpočtem reklamních materiálů, téměř neexistuje populární internetový portál, obálka časopisu či blok televizních reklam, který by nevyužíval erotických vnadidel k upoutání naší pozornosti. Stejně tak si sekty moc dobře uvědomují, třebaže hlásají oproštění od způsobů okolní společnosti, jak je důležité vytvářet dobrý první dojem, jímž působí na své potenciální nové členy.

Sekty ve své náborové strategii velmi obratně využívají erotických symbolů a gest jako účinné návnady. Zajímavý je případ Svědků Jehovových, kteří před několika lety své souvěrkyně vybízeli, aby se nelíčily. Vyšší představitelé této sekty však zjistili, že není tak špatné, když tyto dámy ukážou lidem při své podomní náborové misii svou atraktivnější tvář, a tak svůj přístup k líčení přehodnotili. Dvojice elegantních mužů v obleku a kravatě připomínajících pojišťovací agenty nebo decentně upravené dámy v dlouhých šatech či kostýmech navozujících dojem dobré výchovy jsou osvědčeným receptem, jak přesvědčit další a další osoby, že vstup do jejich řad a poslušnost k vnitřnímu řádu je tou nejlepší cestou k osobnímu štěstí a úspěchu.

Sekta se snaží zahrnout nerozhodnutého jedince různými sliby uspokojení jeho citových i duševních potřeb. Mezi těmito prázdnými konejšivými slovy pak zastupuje sexualita - chápaná v širším slova smyslu, než jak ji známe z každodenního života - úlohu opravdového naplnění části tužeb nového člena. Proto se vůdce sekty často snaží spolu

se svým charismatem šířit mezi své verbíře i jistou dávku sex-appealu, jímž mají potenciální nové členy zaujmout.

Je-li to v jejím zájmu, nebrání se sekta využívat půvabu svých nejatraktivnějších stoupenců. Během veřejné kampaně přikládali následovníci Scientologické církve L. Ronalda Hubbarda k opěvujícím a pochvalným propagačním materiálům fotky svých „VIP" ikon, např. Johna Travolty (se slovy, že Hubbardův zfilmovaný román *Bojiště Země* přichází do kin), Kirstie Alleyové *(Kdopak to mluví?)*, Lisy Marie Presleyové nebo Anně Archerové *(Jasné nebezpečí* a *Vysoká hra patriotů)*. Ze stránek letáku Svědků Jehovových s názvem *Atalaya* na nás září idylické fotografie exotických zemí a atraktivních modelů a modelek andělské krásy připravených vyslyšet a splnit naše přání a ukojit i ty nejbláznivější „duchovní" fantazie.

Nabádání k hříchu

Ačkoliv mnohé sekty navenek hlásají morální poslušnost a zdrženlivost, ve skutečnosti některé z nich své stoupence zatvrzele popichují a přesvědčují o potřebě vydobýt si ukojení sexuálních tužeb. V „učni" sekty je tak probouzena a podněcována přirozená a mnohdy až chorobná sexuální opatrnost, kdy v každém alespoň trochu atraktivním objektu ve svém okolí spatřuje možný zdroj hříšného pokušení. Zpátečnické sekty jako Opus Dei jsou toho dobrým příkladem. Ve své mravouce nám její zakladatel Escrivá de Balaguer káže: „Pozor na to, kam se díváte! Právě skrz oči vstupuje do vaší duše nejvíce pokušení... Co více ještě chcete najít, když nosíte celý svět ve svém nitru?"

Javier Ropero, bývalý člen této organizace, se ve svém vyprávění zmiňuje o sexuální posedlosti, která v ostatních

stoupencích konečně probudila poslušnost k vnitřní disciplíně: „Namísto toho, abychom se oprostili od pokušení, v nás úzkostlivý pocit studu, jemuž nás učila jeho Kniha, ještě více rozdmýchal naše touhy po sexu. Je to podobné, jako když raději uschováme stokorunu do trezoru, než abychom ji nosili v peněžence; zloděj pak bude spíš hledat peníze tam, kde jich očekává nejvíc. Jiný příklad bychom našli ve viktoriánské Anglii, kde patrná frustrace a psychologické problémy tehdejší společnosti vyplývající z pokrytectví a přehnaného studu vedly Freuda k popsání původu těchto potíží v sexuální zdrženlivosti."

Pro zakladatele Hare Krišny Prabhupádu „není sexuální touha silnějším nutkáním než třeba pocit nutnosti podrbat se při svědění. A když se poškrábeme, je to ještě horší. A tak musíme takovému svědění odolat a prosit Krišnu, aby nám pomohl. Jistě to není jednoduché. Sexuální aktivita je největším potěšením v materialistickém světě, zároveň však i nejhorším otroctvím".

Kdybychom měli naslouchat následovníkům sektářských vůdců oslovených mimozemskými civilizacemi, pak bychom se dověděli, že samy cizí bytosti nemohly zůstat lhostejné k úpadku morálních hodnot, jaký naši civilizaci postihl, a vážily pro nás nepředstavitelnou vzdálenost desítek světelných let, aby nám předaly následující poselství: „Dráždění a pudy, které skrze pornografické časopisy a filmy rozdmýcháváte, se v mužích a ženách stupňují a vyvolávají divošské a násilné touhy majetnictví a sodomského ukájení. Šíříte mezi sebou smilstvo, jakého se nedopouští ani zvěř!"

Komunita Svědků Jehovových kromě jiného děsí své stoupence hrozbami o zhřešení a snaží se v nich vzbudit ostražitost k pokušením číhajícím na každém kroku. Tanec či poslech hudby může mít zhoubný vliv na čistotu lidské

duše i v případě nejzbožnějších věřících. Časopis *Strážná věž* vydává za své prohlášení dopis jednoho čtenáře, jejž před několika lety otiskl *New York Times*. Dotyčný v něm varoval před nebezpečím, jež v sobě skrývají i tak nevinné tance jako twist: „Můžeme jen doufat, že ta mladá těla, která se kroutí v rytmu twistu, vše pouze předstírají a že jejich duše doopravdy netouží po tak násilnických činech jako jejich hrudní a pánevní oblasti."

Ve stejném časopise najdeme celou řadu dalších „doporučení" odrazujících ty nejmladší od hříchů, k nimž je mohou některé tance přivést: „Dokonce i společenské tance, v nichž je kladen důraz na přesné způsoby a ladnost pohybu těla a při kterých spolu pár tančí v jemném objetí, mohou díky těsnému fyzickému kontaktu vyvolávat sexuální vzrušení. Proto si při takovém tanci dávejte pozor a berte v úvahu, že vy sami můžete ve svém tanečním partnerovi vyvolat určité dráždění, třebaže vám snad připadá, že jste od něho dostatečně daleko na to, abyste jeho touhy jakkoliv provokovali."

Pokud má i klasická hudba v člověku vyvolávat tak silné perverzní myšlenky, jak je tomu asi v případě byť i toho nejnevinnějšího flirtu u mladých párů? Zúčastníteli se některého ze seminářů této sekty, můžete se během kázání dovědět kupříkladu následující: „Nejdříve může i pouhý dotyk cizí ruky působit velice příjemně (...). Vše je ale součástí promyšleného plánu sledujícího určitý cíl. Prvním článkem řetězce celé strategie je počáteční dotyk. Na jeho opačném konci je sexuální akt, který však slovo Boží povoluje pouze v manželském svazku. Jakékoliv náznaky vás mohou zavést až na konec tohoto zrádného řetězce. Vězte tedy, pokud nežijete v manželském svazku, že svým dráždivým chováním můžete druhému ublížit."

Váhavým a nejistým adeptům neschopným v nutném případě ovládat své sexuální touhy je vštěpováno, že musejí přijmout celou řadu přísných norem určených jejich nadřízenými. *Strážná věž* nás ve stejném článku dále poučuje: „A proto musíte na svoji ochranu a pro svou budoucnost učinit, co je třeba, a vyhnout se situacím a prostředím, jež vyvolávají touhy a vášně. Na skrytých a tmavých místech jen těžko naleznete duševní klid pro udržení čestného a poctivého předmanželského partnerství."

Sekta tak podrývá svobodnou vůli nesmělých jedinců s nízkým sebevědomím - a to nejen ve výše uvedených situacích - a dokáže v nich vyvolat někdy až neurotické stavy. Tito jedinci se časem mohou dostat do stadia, kdy začínají ztrácet schopnost vlastního rozhodování, aniž by museli hledat odpovědi v doktríně, nástroji vymyšleném samotným vůdcem.

I pohrdáním ženami dosáhnete ráje

Vůdce sektářské skupiny bere své stoupence pod svoji ochranu a sám se pasuje do role otce komunity s právem posledního slova darovaného samotným Bohem. Většinou však jde až o dětinského člověka s narušenou psychikou, který se utápí v depresích a traumatech vyplývajících z neukojených sexuálních tužeb.

Od vůdcovy chorobné představivosti se odvíjejí veškerá nařízení, pravidla a doktrína určující chování celé komunity i každého jedince. Jestliže vůdcova osoba v minulosti nedosáhla plné sexuální zralosti a naplnění, velmi pravděpodobně se veškeré tyto nedostatky a komplexy promítnou do povahy sektářské nauky, které se mají ostatní podvolit.

Vůdce ráeliánského hnutí Claude Vorilhon alias Ráel se snaží své stoupence přesvědčit, že ho mimozemšťané sestoupivší na Zemi pověřili posláním zavést a propagovat techniku klonování lidských bytostí, abychom tím později dosáhli nesmrtelnosti. Oproti ostatním sektám hlásajícím spíše asketický přístup šíří Ráel myšlenku hedonismu, podle něhož se má každý přestat stydět za svou představivost a touhu a hledat a nacházet uspokojení svých citů.

Ráel sám nadšeně vypovídá o slastných orgiích, kterých si užíval uvnitř létajícího talíře, kam byl unesen: „Přímo přede mnou se zjevila zářivá kostka. Přiměli mne posadit se do křesla před tuto kostku a nasadili mi na hlavu přilbu. Poté se uvnitř kostky objevil trojrozměrný obraz tmavovlasé dívky s překrásnými tělesnými křivkami... Jeden z robotů se mne zeptal, zda se mi ta dívka líbí, nebo jestli si přeji její tělo nějak upravit či cokoliv změnit na její tváři. Odpověděl jsem, že se mi zdá dokonalá, a on mi na to řekl, že je to - v estetické terminologii - doopravdy ideální žena a že sám kosmický počítač ji vyhodnotil jako jeden ze tří ideálů ženské krásy definovaných podle vkusu většiny obyvatel naší planety. Mohou ji prý však pro mne pozměnit dle libosti. Než jsem stihl odmítnout jakékoliv změny na tak půvabné bytosti, objevila se jiná žena, tentokráte čarokrásná plavovláska. Jiná, ale stejně dokonalá jako ta první. Nakonec se uvnitř té zvláštní krychle zjevila rusovlasá kráska, ještě smyslnější než předchozí dvě dívky...

V tu chvíli se v kostce ještě promítl obraz úžasné černošky, kterou vystřídala jemná a křehká Asiatka a nakonec rozkošná indiánka. Robot se mě zeptal, kterou z nich bych si zvolil za svoji partnerku, a když jsem odvětil, že jsem nadšený z každé z nich, přistoupil ke stroji, který ro-

boty vyráběl, a chvíli dalšímu jemu podobnému cosi sděloval. A potom se stroj pustil do práce...

O několik minut později jsem se ocitl zpátky ve svém domě - se svými šesti družkami! Nikdy předtím jsem nezažil tak úžasnou koupel. Šest nádherných robotů mi splnilo všechna má dosavadní přání.

Vůdce nemusí být vždy na pohled přitažlivý, v sektě však zastává úlohu toho nej mužnějšího ze všech, s výjimečnými schopnostmi a nejvyššími pravomocemi. Jeho podobizna na obrazech či fotografiích visí na každém rohu v budově komunity. V některých sektách mají obzvláště ženy ve zvyku pokleknout před vyobrazením vůdce, čímž dávají najevo svůj obdiv a svým způsobem i sexuální podřízenost.

Reverend Jim Jones, který v listopadu 1978 podnítil hromadnou sebevraždu téměř tisícovky stoupenců sekty Chrám lidu v Guyaně, byl také posedlý sexem. Když pomineme jeho mužnou tělesnou schránku, díky níž byl stále obklopený houfem svých nejvěrnějších a nej atraktivnějších stoupenkyň, dokazoval si Jones svou nadřazenost také doporučením, aby ženy nosily jeho fotografii v dekoltu, čímž měly být údajně chráněny před rakovinou prsu.

Pod tlakem různých kázání, kterých se jim dostává od starších členů sekty a po četných rituálech a obřadech, jimiž noví učedníci procházejí, přejímají dětinské návyky chování. Osoba vůdce se pro ně stává středem kultu a uctívání, který jim na oplátku pomáhá najít cestu z duševní a existenční nejistoty. Ve skutečnosti však své moci využívá k ovládání každodenního života zbytku komunity podle své vůle.

Patřičně výmluvnou strategií je například nezřídka využívané rozdělování sektářů na muže a ženy. Uvnitř některých společenství plní muži a ženy odlišné úkoly a role

a také zastávají odlišné funkce. Je jim vštěpováno, že nejsou připraveni na přijímání stejných zodpovědností a že je lepší vyhnout se pokušení a zůstat v co největším odloučení.

Každodenní život v komunitě vedené Davidem Koreshem byl ještě před asi dvouměsíčním obklíčením a obléháním americkými ozbrojenými silami na jaře roku 1993 ve městě Waco rozdělen na dva odlišné světy. Koresh od sebe ženy a muže záměrně postupně separoval, aby předešel vzájemným touhám a svodům. Sám však se ženami v komunitě flirtoval a o sobě hovořil takto: „V tomto vesmíru existuje jedna jediná erekce, která vás opravdu miluje a chtěla by vám sdělit tolik krásných slov...“ Během jednoho společného čtení biblických textů nařídil Koresh mladé dívce, aby si nadzdvihla šaty a ukázala všem kalhotky. Poté se zeptal mužských zástupců publika, zda pocítili sexuální vzrušení. Téměř všichni odpověděli kladně.

Někdy je žena považována za druhořadnou bytost a zaujímá vůči muži podřízenou pozici. Podobně je tomu v případě mnohých sekt, kdy jejich vůdcové již z principu nenávidí ženy a věří, že žena nikdy nemůže dosáhnout stejných duševních hodnot jako muž.

Lidé, kteří dokážou číst mezi řádky, vnímají řeči podobné proslovům reverenda Moona (zakladatele Církve sjednocení) jako jasný důkaz o tom, jak vůdce sekty smýšlí o ženách: „Jestliže nebe považujeme za symbol muže, pak země pro nás symbolizuje ženu. Život ženy by se měl odehrávat především v domácnosti,“ poučuje nás Moon. Zdá se, že podle jeho slov nezbývá ženě než hrát v životě roli pouhé manželovy společnice a starat se jen o pohodlí a čistotu domova.

Zakladatel Hare Krišny Swami Prabhupáda ve svém naučném díle píše: „Pravou úlohou ženy je udržovat oheň

a starat se, aby byl dům čistý a uklizený.“ Nejvyšší vůdce Nové Akropole Livraga Rizzi hovoří ještě jasněji: „Žena raději stráví zbytek života bez jedné ruky, než aby nešla na záchod.“

Rituální orgie

Některé komunity vyznávají naprostou sexuální otevřenost jako způsob seberealizace a uvolnění. V každé sektě je však sex nakonec přece jen vůdcovým nástrojem k podlomení a ovládnutí vůle jeho následovníků. Sdělovací prostředky nám občas přinášejí zprávy o skandálech, kdy vůdce komunity využíval svého charismatu a přiměl několik jedinců ze svého „stáda“ k uspokojování svých fyzických potřeb.

Dobrým příkladem je sekta Edelweiss. Jde o chlapeckou skautskou organizaci, jejíž vedoucí, Eduardo González Arenas řečený Eddie, byl na počátku devadesátých let minulého století souzen za zneužívání nezletilých. Chlapci, kteří do této komunity s paramilitaristickými rysy vstoupili, každý večer nadšeně poslouchali Eddieho neuvěřitelné příběhy, ve kterých sám sebe popisoval jako Alaina, prince ze vzdálené planety Nathar, kam s ním všichni v roce 1992, kdy měl nastat konec světa, odletí.

Na této rajské planetě naleznete vše - kromě žen. Proto Eddie nezletilé chlapce přiváděl do takzvaných *soukromých přátelství*, tedy homosexuálních svazků s ostatními vedoucími - Eddieho zástupci. Jedině tímto svazkem mohli chlapci dosáhnout určité duchovní úrovně, tedy předpokladu nezbytného pro cestu na dalekou planetu Nathan. Po rozpadu této komunity čekala chlapce ještě dlouhá a náročná cesta návratu do společnosti; mnozí z nich se potý-

káli s vlastní rozpolcenou sexuální orientací nebo se stali závislými na drogách.

„Bylo to děsivé," vzpomínal jeden z bývalých členů organizace u soudu proti Eddiemu, „ale dělali jsme to. Museli jsme, abychom jednou byli připraveni na cestu na Nathar. A pokud jsme měli do jejich rukou odevzdat své životy, s našimi těly to již bylo snazší. Měl jsem v komunitě všechny možné vztahy. Nejvíc se mi příčil orální sex, ale říkal jsem si, že je to jen další zkouška. Dnes se cítím hrozně. Je mi dvaadvacet a líbí se mi děvčata, ale nevím, zda nejsem homosexuál. Nikdy bych se neodvážil o tom některé z nich vyprávět. Nevím, co bych dělal, kdyby se mi některá opravdu líbila. Mohu se o tom bavit jen s chlapci, se kterými jsem žil v Edelweissu."

Podvod, zneužití pravomoci, zpronevěra, psychický nátlak, kuplířství a nabádání k prostituci jsou některé z trestných činů, jichž se dopustili nadřízení sekty Ceis, kterou se katalánské policii ve Španělsku podařilo rozbít v polovině osmdesátých let. Skupinová sezení měla věřící posílit v uctívání kultu jejich vůdce Vincenta Lapiedra Cerdy, který později vyhledal pomoc psychologa. Sám se snažil působit jako ztělesnění samotného Boha. Jeho následovníci mu přisuzovali více než dostatečnou autoritu na to, aby je přesvědčil o nutnosti prodávat svá těla v soukromých bytech i po různých barech, čímž mělo společenství získávat finance pro další fungování - a rovněž pro některé Cerdovy rozmary. Když se komandu katalánského policejního útvaru mossos ďesquadra podařilo tuto skupinu rozvrátit, našli policisté nejméně tucet průkazů na jméno Vincenta Lapiedry ke vstupu do různých heren.

Koncem osmdesátých let našla na kanárském ostrově Gomera útočiště komunita původem z Vídně, která si říkala Kůzle (též Friedrichshof). Vedl ji výstřední rakouský

malíř Otto Muehlem. Německý týdeník *Stern* nařkl tohoto kontroverzního umělce ze zmanipulování svobodné vůle členů skupiny, která se nakonec zcela odloučila od okolní společnosti. Její (dnes už bývalí) členové byli zcela vtaženi do sexem nabitého prostředí.

Muehlova komunita vznikla v roce 1968 a zpočátku pokračovala v odkazu myšlenky „volné lásky", kterou v šedesátých letech hlásalo hnutí hippies. Intimní styk mimo komunitu však Muehl striktně odmítal, což vysvětloval následujícími slovy: „Přestože uvnitř našeho společenství vyznáváme svobodný sex, nemůžeme si dovolit riskovat jakékoliv intimnosti s vnějším světem, abychom se nenakazili AIDS nebo jinými podobnými chorobami."

Sekta Boží děti je asi tím nej výraznějším příkladem uplatnění sexu jako strategie získávání nových členů pomocí praktik takzvaného flirty-fishingu *(doslova „flirtovné rybaření" - členky sekty lákaly svým koketováním a intimním stykem muže, jimž říkaly „ryby", pozn. překl.').* V devadesátých letech byli předáci této sekty postaveni před soud za domnělý opakovaný zločin nabádání k prostituci. Nakonec však byli všichni zproštěni viny. Zakladatel společenství David Berg, zvaný též Mojžíš David, naléhá ve svých spisech na své následovnice, aby se proměnily v „koketní rybičky", jež budou svérázným způsobem „šířit lásku": „Sex je přece naprosto běžná věc. Co je na tom, když si dva kamarádi zapíchají, pokud to jeden z nich potřebuje? Nic! Akorát mu potom bude lip."

DOSLOV

Dodnes plno lidí naivně věří, že je celé téma týkající se sektářství pouhým okrajovým problémem, který je běžnému člověku příliš vzdálený, a jemu ani jeho okolí přece nemůže nic hrozit. Určitě je pouze vděčným námětem reportáží pro většinová média, která potřebují přitáhnout pozornost skrze zprávy o tak děsivých událostech, jakými jsou hromadné sebevraždy a podobné hrůzy.

Další z nás naopak z tohoto problému vytvářejí nafouknutou bublinu, snaží se vzbudit v lidech hrůzu a zkreslují prvotní informace o sektách. Pomáhají tak vytvářet předsudky a podněcovat „hon na čarodějnice“, čímž se však také staví proti základním lidským právům a svobodám a představují vážnou hrozbu na opačném konci problému.

Jisté však je, že problematika sektářství bude vždy aktuálním tématem vyvolávajícím mnoho otázek. Věčný boj mezi stoupenci sekt a jejich odpůrci v lidech probouzí skryté vášně a na obou stranách nacházíme extrémní a natolik nesmyslné názory, že mezi oběma tábory už leckdy nevidíme rozdíl. Zhoubné „vymývání mozků“, jemuž sekty podrobují své stoupence na jedné straně, má svou protiváhu v nebezpečí na straně druhé - a sice že budou schváleny „antisektářské“ zákony, jež povedou k potlačení přirozené lidské touhy a svobody vést alternativní styl života, který je tzv. sektářům předhazován a vytýkán.

A aby toho nebylo málo, kromě právních a společenských problémů spjatých se sektami neváhají senzacechtivá média využít lidské představivosti a obav z tajných spolků k dosažení vyšší sledovanosti nebo k zvýšení nákladu svých publikací, třebaže zdaleka ne vždy podávají ucelené a pravdivé informace.

Jistě je velmi těžké zachovat si natolik chladnou hlavu a zdravý nadhled, abychom dokázali chápat a hájit svobodu vlastního názoru a nezávislosti na společnosti a zároveň podporovat a usilovat o bezpečí a jednotnost lidského společenství.

Podobný příklad najdeme v názorech na tematiku drog, kde proti sobě vždycky budou stát obhájci jejich úplné legalizace na jedné straně a radikální odpůrci dožadující se pronásledování a vymýcení ilegálního obchodu s nimi na straně druhé. Oba tábory mají zcela jistě částečně pravdu. V souvislosti s nebezpečím potlačování či naopak uzákonění sekt bychom měli být v rámci zákona otevřeni dialogu a vést nebo vyslechnout spravedlivou debatu, která by dala zastáncům kteréhokoliv postoje rovnocennou příležitost vlastního vyjádření.

Každý z nás by měl mít právo na svou vlastní volbu. Té správné však dosáhneme pouze získáním co největšího množství informací a porovnáním nejpestřejší škály názorů. Neměli bychom být hluší k obdivovatelům sektářských guru a jejich záludných učení, ale ani ke svědectvím těch, jimž se podařilo se z těchto kruhů vymanit a nyní je považují zajeden velký klam a zradu.

Jak jste již určitě pochopili, problém sekt nabízí pohled hned z několika různých úhlů: psychologického, sociálního, filozofického, politického a náboženského. Měli byste být schopni zkoumat a porovnávat jej z každého z nich. Chcete-li se skutečně dovědět víc, zaujmout zdravé

stanovisko a přitom neutonout v bažině radikálního myšlení, přijměte na závěr jednu dobrou radu: vždy přemýšlejte nad informacemi, jež se k vám dostanou, porovnávejte je a nikdy bez výhrad nevěřte tomu, co čtete. Včetně této knihy.